Ducele care
mi-a furat inima
ERICA
RIDLEY

ERICA RIDLEY

Ducele care mi-a furat inima

The Duke Heist
Erica Ridley
Copyright © 2021 Erica Ridley
Această ediție a fost publicată prin aranjament
cu Grand Central Publishing, New York, New York, SUA.
Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ducele care mi-a furat inima
Erica Ridley

Copyright © 2021 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Grecu
Corector: Raluca Chiriac
Coperta: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RIDLEY, ERICA
Ducele care mi-a furat inima / Erica Ridley
trad. din limba engleză: Anamaria Halalai –
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-8382-3

I. Halalai, Anamaria (trad.)

821.111

ERICA RIDLEY

Ducele care mi-a furat inima

Traducere din limba engleză
Anamaria Halalai

LITERA
București

Pentru oricine care a sperat vreodată să găsească
un loc căruia să îi aparțină

Și lui Roy,
pentru tot

Capitolul 1

Londra, Anglia
Martie 1817

Domnișoara Chloe Wynchester a pătruns pe ușa reședinței întinse a familiei sale din Islington, urmată îndeaproape de sora ei Thomasina. Pulsul lui Chloe s-a accelerat de emoție. Aroganța Sa ducele de Dezaprobare Glacială nu avea nici o șansă.

Neputând să-și țină exuberanța pentru sine, a strigat:

– Am vești despre tablou!

Într-o gospodărie mai respectabilă, o tânără domnișoară se putea aștepta la o ceartă zdravănă pentru faptul de a fi atât de vulgară, încât să strige chiar și în propria casă. O astfel de domnișoară ar putea fi, de asemenea, mustrată pentru că își punea pantaloni și se plimba prin Westminster sub o identitate falsă.

Chloe era recunoscătoare în fiecare zi că nu se născuse într-o familie cu astfel de limitări.

Fratele ei cel năzdrăvan, Graham, și-a făcut apariția în vârful scărilor de marmură, cu încântare și neîncredere înscrise pe chipul lui frumos. Era obișnuit să fie el cel care avea de împărtășit vești șocante.

– Nu stați pe gânduri! Urcați imediat în salonul de făcut planuri! Voi suna pentru ceai.

Schimbând zâmbete, Chloe și sora ei, Thomasina – mai bine cunoscută sub numele de Tommy – au urcat în fugă scările de marmură, pantalonii lor gri de bumbac permițându-le să sară treptele câte două deodată. În câteva secunde, i s-au alăturat lui Graham în „salonul de făcut planuri", salonul privat comun pe care cei șase frați îl foloseau pentru a-și pune la cale stratagemele.

Chloe și Tommy și-au aruncat căciulile din blană de castor asortate pe masa lungă de nuc și arțar din centrul încăperii antifonate.

Tommy și-a trecut o mână peste părul ei scurt și șaten, făcându-l să se ridice în toate părțile. Graham a mutat o grămadă de ziare de scandal de pe masă în lada cu hârți, pentru a face loc răcoritoarelor. Tommy și Graham s-au aruncat în fotoliile lor preferate, acoperite cu dantelă, așezate între două ferestre mari, dotate cu perdele grele de stambă de culoare roșu cu auriu.

Chloe era mult prea emoționată ca să stea jos. În schimb, se plimba pe podeaua de ardezie neagră, care încă mai conținea urme de cretă de la ultima ședință de făcut planuri. S-a oprit în fața șemineului neaprins ridicându-și bărbia.

De când se știa, deasupra șemineului de marmură albă atârnau mereu două tablouri. Unul din ele dispăruse în urmă cu opt luni.

Dar nu avea să rămână dispărut prea mult timp.

– Salonul de făcut planuri pare de două ori mai gol fără *Puck* al nostru, a rostit Graham pe un ton aspru.

– Nu doar salonul, l-a corectat Tommy. Întreaga noastră casă. Viețile noastre.

Nimeni nu rostise cuvintele cu voce tare, dar cu toții știau că era adevărat. Casa îi aparținuse baronului Vanderbean, dar tabloul mult îndrăgit le aparținea tuturor.

Bean salvase puii pestriți de orfani în decursul unei singure veri. Șase copii mândri și speriați, cu vârste cuprinse între zece și treisprezece ani: Chloe, Tommy, Graham, Jacob, Marjorie și Elizabeth. Viața îi învățase să fie neîncrezători și precauți. Existența lor ca o familie unită fusese cel mai important moment din viața lor.

Chloe și-a ridicat privirea spre portretul din stânga, de deasupra șemineului. Chipul patern al lui Bean avea un zâmbet care îi încrețea marginile ochilor săi albaștri, strălucitori. Nu era deloc potrivit să zâmbești într-un portret, acesta fiind probabil motivul pentru care Bean o făcuse. Chloe se bucura că o făcuse. Zâmbetul lui o făcea întotdeauna să se simtă iubită.

O servitoare a intrat în cameră și a început să aranjeze serviciul de ceai. Chloe și-a desfăcut lavaliera, pentru a nu o umple cu firimituri.

Tommy se frăsuia de emoție.

– Abia aștept să-ți aud planul, Chloe. Va fi ca și cum am avea o parte din Bean înapoi. Ca și cum ar fi din nou printre noi.

Inima lui Chloe bătea cu putere, dându-i dreptate surorii ei. Toți cei șase frați și surori ar fi făcut orice le-ar fi stat în putință pentru a aduce *Puck și familia* înapoi acasă, acolo unde îi era locul.

Înainte de a se găsi unul pe celălalt, cei mai mulți dintre frați nu avuseseră niciodată pe cine să se bazeze sau bunuri pe care să le numească ale lor. Învățaseră pe calea cea mai grea să nu dezvolte atașamente emoționale față de oameni sau de lucruri.

Bean le oferise stabilitate. Un loc de care să aparțină. Un cămin. Le spusese că erau copiii pe care și-i dorise dintotdeauna, dar pe care nu îi avusese niciodată. Din momentul în care fiecare dintre ei ajunsese în pragul ușii, se simțiseră iubiți și prețuiți într-un mod pe care nu îl mai cunoscuseră niciodată. Acuarela fusese prima lor achiziție ca familie. Prima lor decizie ca familie. Pentru cei mai mulți dintre ei, fusese prima dată când vocile lor contaseră.

Nu priceperea ieșită din comun a artistului era motivul pentru care aleseseră acest tablou neobișnuit, ci subiectul. O scenă din pădure, în care Robin Goodfellow – spiridușul răutăcios, cunoscut uneori în poveștile populare sub numele de Puck – și șase prieteni spiriduși de toate mărimile și formele, dansau în jurul unui foc cu o libertate și o bucurie absolute.

Era reprezentarea vizuală a ceea ce găsiseră unul în celălalt. Fericire. Iubire necondiționată. Capacitatea de a fi un singur suflet și de a fi mai mult decât unul singur – de a fi o echipă și o familie. Aceasta era partea magică dintre toate. Acel tablou era sufletul lor pe pânză.

Pentru familia Wynchester, tabloul era un portret de familie... și cea mai de preț posesiune a lor. Le aparținea tuturor. Era al tuturor.

– Odată ce *Puck* se întoarce acasă, putem scăpa de acel înger.

Toate cele trei priviri se îndreptară spre șemineu. Vaza în formă de înger se afla pe șemineu, chiar sub dreptunghiul decolorat în care se aflase *Puck și familia*.

Un loc gol, care se potrivea cu spațiul gol din viețile lor, acolo unde obișnuia să fie Bean.

Chloe a înghițit în sec în fața nedreptății. Cu nouăsprezece ani în urmă, fostul duce de Faircliffe le vânduse tabloul pentru a plăti una dintre numeroasele sale datorii la jocurile de noroc. Cu opt luni în urmă, când, brusc, îl ceruse înapoi, familia îl refuzase. În loc să își onoreze înțelegerea, ducele furase tabloul și lăsase în locul lui o vază urâtă, ca și cum asta ar fi putut să le compenseze pierderea.

Nici ei și nici bătrânul duce nu anticipaseră că un accident de trăsură îi va întrerupe călătoria spre casă sau că va muri din cauza rănilor suferite, câteva zile mai târziu.

La câteva săptămâni după înmormântare, Bean îl vizitase pe moștenitor pentru a-i cere politicos returnarea tabloului lor. Proaspătul încoronat duce de Faircliffe refuzase să-l primească.

Cineva să-l refuze pe baronul Vanderbean! Sângele lui Chloe fierbea. Dar aceasta nu era nici pe departe prima dintre nesfârșitele jigniri și respingeri ale noului duce. Întotdeauna fusese prea trufaș și prea plin de sine pentru a remarca pe cineva de rang inferior, indiferent de justificare.

Săptămâni mai târziu, când Bean se îmbolnăvise de variolă, refuzase să le permită copiilor să intre în camera lui, pentru a nu-i expune la boală. În schimb, ei se dedicaseră recuperării tabloului. Cu toate acestea, nu reușiseră să obțină nici măcar o a doua întâlnire scurtă cu noul duce. Chloe scrâșni din dinți.

Potrivit documentelor Societății, copiii Wynchester nu erau altceva decât orfanii luați din milă în casa lui de un baron acum decedat. Cineva căruia i-ai putea arunca o monedă, dar cu care nu te-ai coborî niciodată să vorbești intenționat. Încercase de mai multe ori să apeleze la duce în afara Camerei Lorzilor, dar acesta refuzase să-i recunoască prezența.

Nu-i păsa ce credea el despre ea. Chloe era bucuroasă să fie o Wynchester. Nu ar fi schimbat nici măcar o clipă viața ei cu existența plictisitoare și încuiată a lumii din înalta societate.

Chloe era obișnuită să fie invizibilă. Acesta era cel mai mare talent al ei și, adesea, motivul pentru care misiunile lor clandestine aveau succes. Totul începuse ca un joc.

Când cei șase frați erau copii, Bean îi învățase să se joace „Trei lucruri imposibile", pentru a le oferi abilități și încredere. Adunau informații, spărgeau bariere, făceau jocuri de îndemânare și fapte de curaj.

Ulterior, echipa lor devenise specialistul la care se putea apela atunci când sistemul judiciar îi dezamăgea pe cei aflați în nevoie. Wynchesterii strecurau alimente și medicamente în închisori, demascau azilurile de muncă și orfelinatele cu practici draconice, depistau tâlhari care jefuiau ca să se distreze, salvau femei și copii de abuzatori, livrau ajutoare și provizii celor care aveau cea mai mare nevoie. Bean îi învățase că nimic nu era imposibil. Toată lumea merita cea mai bună viață.

Misiunile lor le ofereau un scop și o aventură. Lui Chloe îi plăcea să se strecoare nevăzută, făcând fapte bune sub nasul oamenilor. Dar a fi trecută cu vederea intenționat era un lucru. Să fii respinsă din cruzime era mult mai rău.

– Nu mai trebuie să cerșim, a anunțat Chloe. Putem să îl furăm înapoi de la Faircliffe, așa cum ne-a făcut-o nouă tatăl său.

Graham a mai adăugat o prăjitură în farfurie.

– Cum ne vom infiltra în casa ducelui? Casa aceea de oraș este la fel de încuiată precum Excelența Sa. Știm măcar unde ține tabloul?

Chloe a zâmbit către el.

– Nu trebuie să știm unde e acum. Știu unde va fi.

Și-a pus prăjitura jos.

– Unde? Cum?

S-a lăsat pe spate.

– Știi că urmăresc câteodată ședințele parlamentare prin crăpătura din pod?

– Câteodată? Graham și-a dat ochii peste cap. Când ai ratat tu una? Și ce legătură are obsesia ta pentru politică cu recuperarea lui *Puck*?

– Ei bine, dacă mă lași să termin. Chloe a furat prăjitura fratelui ei și a luat o mușcătură dintr-un colț, mestecând cu o lentoare exagerată înainte de a înghiți. După cum spuneam, astăzi Tommy ne-a deghizat în jurnaliști și ne-am strecurat în Galeria Străinilor, unde ne-am așezat în spatele domnului York...

– Așteaptă, a întrerupt-o Graham, cu ochii lui căprui strălucind. Domnul York, deputatul despre a cărui fiică se zvonește că i-ar fi atras atenția ducelui de Faircliffe?

– Este mai mult decât un zvon, a spus Chloe, arogantă. L-am auzit pe Faircliffe spunând că intenționează să îi ofere *Puck și familia* fiicei domnului York, Philippa, drept cadou de logodnă.

Fața lui Graham s-a înroșit.

– Să dea cuiva tabloul nostru? Ticălosul ăla. Nu este al lui ca să-l dea!

– Asta este vestea proastă, a fost de acord Chloe, afișând o expresie inocentă. Vestea bună este că pseudonimul meu, „Jane Brown", are o invitație la cercul săptămânal de lectură pentru doamne al domnișoarei York. Am întâlnit-o când eram în acea misiune la școala îngrozitoare pentru fete. Philippa era în vizită cu un grup de caritate și... știți ceva? Nu contează. Ceea ce contează este că am acces la casa unde va fi tabloul. Este șansa noastră!

Fratele ei a fixat-o cu privirea lui prea pătrunzătoare.

– Ai dat din greșeală peste viitoarea logodnică a ducelui de Faircliffe, iar acum ai o invitație pe termen nelimitat în casa ei? Ăsta da noroc.

– Hm... da. Chloe a devenit brusc fascinată de ceaiul ei. O situație foarte norocoasă și complet întâmplătoare.

Cu siguranță nu era pentru că citea aceleași rubrici de bârfe ca fratele ei și pentru că voia să vadă cu ochii ei ce fel de femeie îi atrăgea atenția ducelui de Faircliffe.

Chloe trecuse pe lângă el de mai multe ori – nu că el ar fi observat. Nici măcar nu o recunoscuse atunci când se pusese în

calea lui pentru a cere returnarea portretului de familie. Abia dacă îi scăpase o silabă printre buze înainte ca el să treacă pe lângă ea spre ceva sau cineva la care chiar ținea.

Nemernicul.

– Acum, că știm când și unde să acționăm, ne putem juca rolurile și să obținem tabloul. Chloe a numărat pe degete lucrurile imposibile. În primul rând, să mă integrez în cercul de lectură. Realizat. În al doilea rând, să recuperez *Puck și familia* odată ce Faircliffe îl livrează. În al treilea rând, să-l înlocuiesc cu un fals, astfel încât nimeni să nu suspecteze nimic. Totul se va întâmpla joi.

Graham s-a încruntat.

– De ce ar dori Faircliffe să întrerupă un cerc de lectură?

– Nu știe că o va face. Chloe a zâmbit. Cei din familia York sunt surprinzător de vicleni.

– Chiar și un duce bățos și încruntat ca Faircliffe este o partidă cu care merită să te lauzi, a explicat Tommy. Doamna York va dori martori.

– Noi nu vrem martori, a precizat Graham. Nu ar fi mai sigur să dăm peste Faircliffe pe stradă și să schimbăm „accidental" pânza lui rulată cu a noastră?

– Ar fi, într-adevăr, a fost de acord Chloe, dacă Faircliffe s-ar întâmpla să se plimbe prin Grosvenor Square cu o pânză rulată. Dar tabloul este înrămat, iar ducele va sosi într-o trăsură, unde majordomul familiei York va fi cu ochii pe el.

Graham și-a ridicat ceașca de ceai.

– Nu există degete mai abile în toată Londra, așa că nu mă îndoiesc că poți să pui mâna pe pânză. Și o vom ruga pe Marjorie să creeze falsul.

Toți cei șase frați Wynchester erau talentați în felul lor. Marjorie era o pictoriță extraordinară, care putea reproduce orice lucrare de artă pentru a se potrivi cu originalul.

Chloe a zâmbit.

– Marjorie l-a terminat de mult. Aveam nevoie doar de o ocazie să schimbăm pânzele. Și de o modalitate de a o scoate pe furiș, fără ca cineva să observe.

A schimbat lingura lui Graham cu furculița lui Tommy în timp ce se gândea. Monedele și cheile erau obiecte ușor de luat în mână, dar o pânză rulată era mult prea mare.

– Poți să-ți legi un tub de picior? a întrebat Tommy.

– Poate dacă aș merge cu mare atenție..., a cugetat Chloe, apoi a clătinat din cap. Ar trebui să-mi ridic fustele pentru a lega tubul, iar dacă aș fi prinsă așa, ar fi mai rău. Ceea ce am nevoie este...

– Pisicuțe. Jacob, fratele lor mai mare și robust, a intrat în salonul de făcut planuri cu un coș uriaș în brațele sale puternice. Majoritatea doamnelor iubesc pisicuțele aproape la fel de mult cum iubesc o carte bună. Dacă v-ați prezenta cu un nou animal de companie...

Chloe s-a încordat. Deși pe vesta ruptă și peticită a lui Jacob se vedeau urme de blană, învățase să fie precaută. Ultima dată când fratele ei intrase într-o cameră cu un coș, își încercase norocul la dresaj de șerpi. Dacă n-ar fi purtat cele mai rezistente cizme...

– Chiar ai un pisoi acolo?

– Dihori, a recunoscut el, cu ochii lui căprui-închis strălucind. Dar am soluția perfectă în hambar. Tiglet este cea mai bună dintre toate pisicuțele mesager.

– Pisicuțe... mesager? a reluat ea cu voce joasă.

– Ca porumbeii, dar terestre, a explicat Jacob cu seriozitate. Mai multă blană, mai puțină murdărie. Acoperirea perfectă. Își poate găsi drumul spre casă de oriunde. Va fi o minunată distragere a atenției. Pentru că acolo unde este haos...

– ...există o oportunitate, a încheiat Tommy, cu ochii strălucitori.

Chloe a ridicat un deget.

– Prima regulă a celor trei lucruri imposibile: nici un plan fără un plan de rezervă.

Graham s-a luminat.

– Pot să sugerez...

– Abilitățile tale acrobatice sunt impresionante, frate, dar nu sunt necesare în acest caz.

Umerii lui Graham s-au lăsat.

– Când va fi rândul meu?

– Deși nu anticipez că va fi nevoie să călărești pe spinarea unui armăsar de curse, l-a asigurat Chloe, un vizitiu mi-ar prinde bine. Doar în cazul în care trebuie să fug în prea mare grabă pentru a chema o birjă de pe stradă.

– Nu este nevoie de trăsură. Graham și-a îndreptat umerii. Nu putem să riscăm ca una dintre trăsurile noastre să fie recunoscută, așa că voi conduce un atelaj care nu poate fi urmărit până la familie.

Tommy a dat din cap.

– Dacă există o coadă de trăsuri care își așteaptă stăpânii lor cu viziuni literare, cum va ști Chloe care este trăsura corectă?

– A mea va avea perdele roșii... și o mănușă afișată vizibil, ca să nu avem probleme.

Ochii lui Graham s-au aprins.

– Și mai bine, nu voi fi doar prima trăsură la care veți ajunge. Voi fi în locul vizitiului. N-aveți cum să mă ratați.

– Nu există plan fără un plan de rezervă. Părul negru și cârlionțat al lui Jacob s-a lăsat, în timp ce arunca o privire în coșul cu dihori. Ce se întâmplă dacă personalul de la familia York insistă să mutați trăsura?

Tommy a bătut din palme.

– Elizabeth le va distrage atenția.

Când Elizabeth și-a făcut auzită vocea, nimeni nu și-a putut da seama de unde venea. Sora lor putea emula o întreagă „mulțime" pentru a distrage atenția. Mânuia de asemenea cu dibăcie un baston cu șiș. Oricare dintre cele două abilități ar fi fost de ajuns.

Graham s-a întors spre Chloe cu privirea serioasă.

– Dacă ne despărțim din orice motiv, du-te într-un loc sigur. Te voi găsi eu.

I-a răspuns cu un zâmbet, încântată de aventura care se apropia. *Puck* se întorcea în sfârșit acasă.

– Cercul de lectură va avea o după-amiază minunată. În afară de un mic interludiu cu Tiglet, cel mai memorabil eveniment va fi logodna domnișoarei York cu ducele de Dezaprobare Glacială.

Graham a ridicat o foaie de ziar.

– Alianța lor va fi subiect de discuție în articolele de scandal. Nimeni nu-și va aminti nimic altceva. Ceea ce este păcat, pentru că îmi plac mai degrabă presupunerile lor aiurite despre noi. Unul dintre articolele mele preferate susține: „O casă atât de mare și izolată ar putea conține zeci ca ei!"

Chloe a strâmbat din nas.

– Bârfele astea ne fac să părem niște lilieci.

– Îmi plac liliecii. Jacob a scărpinat unul dintre dihori sub bărbie. Liliecii sunt fascinanți. Au buric ca oamenii și se spală ca pisicile. Am treisprezece în hambar.

– Te rog să îi ții acolo, a murmurat Tommy.

– Sau dă-i-le Glacialității Sale, a sugerat Chloe.

– Faircliffe îi merită din plin. Graham a mutat paginile de ziar, căutându-și lingura lui. Fără îndoială că interesul ducelui pentru Philippa York este unul financiar. Deși nu are nici un titlu, ea posedă cea mai mare zestre dintre fetele aflate pe piața măritișului. Am ținut socoteala.

– Săraca Philippa. Tommy a strâns din buze. Merită ceva mai bun.

Chloe a fost de acord. Faircliffe emana răceală în fiecare loc în care intra. Bărbatul era numai pomeți ascuțiți și remarci tăioase. Adică pentru toată lumea, mai puțin pentru ea. Ea era invizibilă când se afla în fața lui. Chiar și atunci când încerca să se facă văzută.

Graham a făcut o grimasă.

– Îți poți imagina cum ar fi să fii căsătorită cu acel bloc de gheață? a spus Chloe împingându-și ceașca de ceai deoparte. Nu pot concepe o soartă mai rea.

Capitolul 2

Lawrence Gosling, al optulea duce de Faircliffe, era pe punctul de a realiza ceea ce părea imposibil: să umple cuferele goale ale ducatului și să-i refacă reputația zdrențuită.

Tatăl său trăise o viață încântătoare pe baza unor credite pe care nu le putuse rambursa. Iar acum, odată cu eșecul recoltelor din anul precedent, situația devenise dezastruoasă. Dacă Lawrence nu-și va asigura o mireasă cu o zestre semnificativă înainte de sfârșitul sezonului, va trebui să-i trimită în stradă pe ultimii dintre servitorii săi loiali.

N-ar putea să-i trateze atât de josnic.

Lawrence s-a aplecat în față în trăsura închiriată și a deschis perdeaua pentru a se putea adresa vizitiului. La fel ca în cazul tuturor pașilor greșiți ai tatălui său, fiecare dintre încercările lui Lawrence de a restabili respectul și prosperitatea fusese câștigată cu mari costuri personale.

Sacrificiul a meritat.

Reputația lui Lawrence era imaculată, iar prestația sa în Camera Lorzilor, impecabilă. În acest sezon, mamele cu gânduri matrimoniale îl aveau în fruntea listei lor. Cât timp Lawrence va trăi, numele Gosling și titlul Faircliffe nu vor mai fi niciodată rostite în derizoriu. Nici un moștenitor al său nu va fi demis, forțat să suporte ridicolul și izolarea.

Desigur, asta pentru că nimeni nu și-a dat seama că reputația sa strălucitoare ascundea un buzunar foarte gol. Ducatul nu avea nevoie de o zestre. Ducatul avea nevoie de zestrea care să pună capac tuturor zestrelor. O sumă atât de amețitoare, încât Lawrence să poată să restaureze proprietatea de la țară pe jumătate abandonată, să achite ultimele datorii ale tatălui său

și să rămână cu o sumă respectabilă pentru a investi într-un viitor stabil.

Ducatul avea nevoie de domnișoara Philippa York.

– Casa cu terasă de la colț, i-a spus Lawrence vizitiului. Cea cu tufe de trandafiri galbeni.

– Cum doriți, Excelența Voastră.

Folosirea unei trăsuri pentru a se deplasa de la un capăt la altul al Grosvenor Square era o demonstrație nerușinată de ipocrizie și exces... și motivul pentru care părinții domnișoarei York au privit cu ochi buni curtea pe care Lawrence i-o făcea fiicei lor.

Deși își vânduse ultima trăsură care îi mai rămăsese în acea dimineață – până la prețioasa pereche de armăsari cenușii – Lawrence închiriase această trăsură pentru a păstra aparențele.

Domnul York era unul dintre cei mai puternici parlamentari din Camera Comunelor. Doamna York era prietenă apropiată cu o patroană de la Almack. Aveau bogăție, statut, tot ce și-ar fi putut dori vreodată... cu excepția unui titlu.

După nuntă, fiica familiei York va fi ducesă, iar nepotul lor, un viitor duce. Pentru ei, o astfel de lovitură de grație ar fi mai mult decât ar fi valorat orice zestre cerută.

Pentru el, însemna o nouă pagină. Contele de Southerby căuta parteneri pentru o oportunitate de investiție cu rate ale dobânzii foarte atractive – dacă Lawrence își aducea partea sa înainte de a părăsi contele Londra la sfârșitul sezonului. Nu era un pariu ostentativ, precum cele pe care tatăl său le făcuse în cluburile sale de gentlemeni, dar dobânda constantă și profitul viitor ar fi oferit o bază solidă pentru anii următori.

Pentru Lawrence, căsătoria cu respectabila domnișoară York oferea mai mult decât stabilitate financiară. Copiii lui se puteau bucura de copilărie fără teama de bătjocură sau de sărăcie. Le-ar da fiilor și fiicelor sale șansa – nu, dreptul – de a fi fericiți.

Toată lumea merita fericirea, inclusiv proaspăta lui mireasă. Lawrence nu-și putea permite să o curteze pe domnișoara York timp de un sezon întreg, dar îi putea oferi două sau trei săptămâni pentru a-l cunoaște înainte de logodnă.

A întins mâna spre pânza înrămată de pe scaunul de vizavi.

– După ce se eliberează traficul, voi cobori la ultima casă. Nu va dura mai mult de o jumătate de oră.

Dar trăsurile care se înghesuiau pe partea pieței unde locuia familia York nu s-au mișcat. Coada părea să aștepte degeaba pasageri. Unul dintre vecinii familiei York trebuie să fi organizat un ceai. A făcut o grimasă.

Lawrence ura ceaiul. Prefera să bea apă din Tamisa.

– Oprește aici. A întins mâna spre ușă. Găsește-ți locul spre partea din față a cozii, ca să știu unde să te găsesc când mă întorc.

Vizitiul a dat din cap și a lăsat perdeaua.

În ciuda faptului că locuiau în părți opuse ale Grosvenor Square, aceasta era prima vizită a lui Lawrence la reședința familiei York. Cărămida roșie, caldă, și coloanele vopsite în alb ale impecabilei case cu terasă erau luminoase și curate. Fiecare fereastră strălucea în lumina soarelui, reflectând cerul azuriu de primăvară sau iarba verde și îngrijită din piață.

Cu maxilarul încleștat, a pășit pe trotuar spre aleea din fața casei lor, atât de elegant pe cât se putea cu un tablou înrămat, învelit în hârtie maro, strâns sub braț.

Lawrence ar fi putut să-și aducă ultimul lacheu rămas pentru a căra tabloul, dar a sperat că o demonstrație de efort personal va adăuga o notă de romantism primului său cadou de logodnă. Nu era ceea ce ar fi ales el, dar important era să-i ofere viitoarei sale logodnice ceva care să-i placă.

Scopul căsătoriei, pe care îl avea mereu în minte, îi înțepa pielea cu nervozitate și emoție în egală măsură. Peste două săptămâni, atunci când contractul ar fi fost semnat, el și domnișoara York vor fi fost legați unul de celălalt. Își simțea palmele umede. Era oare o prostie să spere că uniunea lor ar putea fi una plăcută? S-a îndreptat mai mult.

Ca la toate îndatoririle, se făcea ceea ce trebuia făcut.

La ușă i s-a răspuns imediat ce a atins inelul de metal. Lawrence și-a prezentat imediat cartea de vizită.

– Excelența Voastră, a spus majordomul. Intrați, vă rog. Să chem pe cineva să vă ia pachetul?

– Îl voi livra personal.

Lawrence a păşit pragul pentru a-şi aştepta gazdele. El şi domnul York se întâlniseră în Camera Comunelor şi avuseseră dezbateri aprinse timp de aproape un deceniu. Cu un an în urmă, după moartea prematură a tatălui lui Lawrence, acesta se mutase din Camera Comunelor în Camera Lorzilor. Un parteneriat cu domnul York ar asigura aliaţi vitali în cele două Camere.

Tot ceea ce trebuia să facă era să rămână strălucitor de neînsemnat până la citirea publicaţiilor de căsătorie. Odată ce domnişoara York se va căsători cu el, zestrea ei va salva ducatul şi va asigura un viitor mai bun pentru familia sa şi pentru arendaşii săi.

Planul trebuia să funcţioneze. Era singura şansă a lui Lawrence.

Doamna York a venit ţopăind către el, cu mâinile strânse la piept, ca şi cum şi-ar fi stăpânit fizic un ţipăt de emoţie.

– Excelenţa Voastră, ce plăcere, trebuie să recunosc!

Sunetul inconfundabil al unor voci feminine se infiltra dintr-o uşă deschisă la jumătatea coridorului, drept înainte.

Lawrence a îngheţat. Trebuia să fie o întâlnire privată. Ura surprizele şi era nepriceput la conversaţiile improvizate. Excela în Parlament pentru că îşi pregătea discursurile dinainte – exact aşa cum făcuse pentru vizita de astăzi la domnişoara York şi la părinţii ei.

Interacţiunea cu o mulţime neaşteptată l-ar fi asigurat că va face o greşeală rostind replicile sale bine repetate. Nu a mers mai departe.

– Am greşit data? a întrebat el cu grijă.

– Nu, nu. Exact la timp, ca întotdeauna. Domnul York s-a îndreptat spre soţia sa. Eşti un om care se ţine de cuvânt. O trăsătură frumoasă, aş îndrăzni să spun. Spre deosebire de tatăl dumitale.

– Hm... mulţumesc. Sper că nu semăn deloc cu el.

– Foarte bine, foarte bine. Discursurile dumitale parlamentare ar putea rivaliza cu cele ale lui Fox şi Pitt. Tatăl dumitale, pe de altă parte, rareori îşi părăsea clubul... sau paharele. Într-adevăr, sunt mulţi care spun... Domnul York a tuşit şi i-a

dat lui Lawrence o palmă jovială pe umăr. Nu este timpul pentru bârfe, nu-i așa, băiatul meu?

Lawrence a afișat un zâmbet cordial. Cel puțin, spera că asta era ceea ce afișa chipul lui. Era conștient în fiecare zi că numele Gosling era într-un echilibru instabil la marginea respectului. Insinuarea neterminată a domnului York fusese clară: încă mai existau cei care spuneau că bărbații Faircliffe erau o plagă pentru societate.

Duce sau nu, nimic nu era sigur până la semnarea contractului.

– Este o onoare pentru noi, Excelență, a izbucnit doamna York în timp ce își flutura mâinile de emoție și de nerăbdare. Acesta este cadoul special pentru Philippa? Poftiți, trebuie să i-l prezentați imediat.

– Recunosc că nu pot înțelege ce frumusețe vede ea în acel tablou, a murmurat domnul York.

Lawrence a apucat cadrul un pic mai strâns. Dansul spiridușilor era un subiect neobișnuit. Nu înțelegea de ce și l-ar putea dori cineva.

Ce s-ar întâmpla dacă, la o a doua inspecție, tânăra domnișoară și-ar da seama de greșeala ei de a-și fi exprimat admirația pentru o astfel de „artă" îndoielnică și i-ar râde în nas când îi va oferi cadoul? Faptul de a putea dărui un obiect pe care îl poseda deja i se păruse o întâmplare fericită. Acum se temea că presimțirea nu ar putea fi una pozitivă. Venele îi zvâcneau de panică.

– Se pare că domnișoara York are oaspeți, a spus el și a apucat rama. Ar trebui să mă întorc când nu vă deranjez.

– Aiureli! Doamna York și-a pus mâna în jurul cotului lui Lawrence și aproape că l-a târât pe coridor. Sunt doar câteva dintre prietenele ei, snoabe intelectuale. Sunt sigură că toate vor găsi amuzant să vadă ce i-ai adus Philippei.

Da. Exact de ce se temea.

Dar acum nu mai era nici o cale de întoarcere. Cuvântul tatălui său nu valora nici cât respirația pe care plutea, dar Lawrence își ținuse fiecare jurământ timp de doi ani și jumătate. Domnișoarei York îi plăcea tabloul; el îi promisese că i-l va

da. În această zi. La această oră. Nu mai avea unde să meargă decât înainte.

În plus, câteva „snoabe intelectuale" nu erau chiar o groapă cu lei... nu-i așa?

– Philippa, draga mea, uite cine a sosit! a strigat doamna York când au intrat într-un salon mare.

Sala era enormă, cu locuri pentru peste două duzini de invitați, iar fiecare scaun era ocupat.

Lawrence simțea greutatea prea multor priviri care se așeza asupra lui în același timp.

Pe jumătate dintre ele nu le-a recunoscut – poate că acelea erau „snoabele intelectuale" – dar cealaltă jumătate erau fețe cunoscute de la întâlnirile exclusiviste ale înaltei societăți. A înghițit în sec. Nu trebuia doar să o impresioneze pe domnișoara York și pe părinții ei... trebuia să farmece o cameră întreagă.

Dacă ar fi fost la fel de ușor să influențeze un salon plin de femei cum ar fi fost la Westminster să dezbată reforma vămilor și a accizelor cu câteva sute de colegi de-ai săi... Este puțin probabil ca citarea celor mai recente concluzii ale comisiei să îi aducă vreun punct în acest caz.

Nu avea să încerce să recunoască pe nici una dintre ele, a decis Lawrence. Situația era prea tensionată, iar riscul de a greși era prea mare. Un pas greșit, cum ar fi să zâmbească sau să ignore pe cine nu trebuia. Își va îndrepta toată atenția asupra domnișoarei York. Asta ar putea fi interpretat ca fiind romantic, nu-i așa? Iată-l aici, cu un cadou de logodnă, un cavaler purtând o tapiserie cu zâne și demoni pentru frumoasa lui domnișoară.

Domnișoara York, la rândul ei, era înfășurată în obișnuitele sale dantele voluminoase. Doar obrajii roz și mâinile cu gropițe ieșeau din spuma delicată, dându-i aspectul unei păpuși în mărime naturală.

Expresia ei veșnic placidă făcea ca asemănarea să fie stranie.

– Domnișoară York, a început Lawrence, apoi a făcut o pauză. Nu-i putea săruta mâna cu un tablou în brațe, iar dacă îl punea pe jos risca să se strice. O plecăciune ar fi fost la fel de greu de

executat. Trebuia să sară peste amabilităţi şi să treacă direct la romantism. V-am adus un modest semn al admiraţiei mele.

– Ohh, a spus una dintre prietenele ei. Ce ar putea fi?

– Un tablou despre care mama mea l-a informat că mi-ar plăcea. Domnişoara York a făcut un gest spre un loc gol de pe perete. Intenţionează să îl pună acolo.

Aşadar, nu a fost impresionată de darul lui de logodnă. Lawrence s-a forţat oricum să zâmbească.

Domnişoara York nu i-a răspuns cu un zâmbet.

Restul încăperii era animat de şuşoteli.

– Este o căsătorie din dragoste?

– De ce altfel s-ar fi căsătorit cu cineva sub nivelul lui? Tatăl meu este marchiz.

– Ce, credeai că-ţi aduce ţie cadoul?

– Crezi că îl iubeşte?

– Cine poate spune vreodată ce este în mintea ei? Abia aştept să văd opera de artă pe care i-a adus-o.

Ceafa lui Lawrence s-a înroşit.

Da, domnişoara York se căsătorea cu el pentru titlul său. Da, el avea nevoie de zestrea ei. Dar asta nu trebuia să fie tot ce aveau în comun. Chiar şi o căsătorie de convenienţă putea funcţiona, cu un minimum de efort.

Dar mai întâi trebuia să scape de acest tablou nenorocit.

– Ar putea cineva să sune pentru o foarfecă? a întrebat politicos.

– Poftim! a rostit ţanţoşă doamna York.

Doi lachei cu perucă, identici ca înălţime şi ca ţinută elegantă, au intrat în cameră şi l-au eliberat pe Lawrence de pânză.

Acum era şansa lui de a săruta mâna domnişoarei York. Înainte de a putea face acest lucru, o servitoare i-a înmânat o foarfecă metalică ascuţită.

Domnişoara York s-a ridicat în picioare într-un foşnet de dantelă.

Un val de şoapte a năvălit din nou prin salon. Lawrence a riscat să arunce o privire subtilă peste umăr.

Toate privirile erau ațintite asupra domnișoarei York... cu excepția uneia. Ochii căprui-închis ai unei femei l-au țintuit.

Nu părea curioasă în legătură cu cadoul. Expresia ei de o intensitate deconcertantă era vicleană, ca și cum ar fi putut vedea prin pachetul de hârtie maro, prin straturile lui meticulos croite de îmbrăcăminte la modă, vedea prin el până la nervozitatea și disperarea de dedesubt. Dar ea nu și-a întors privirea. Privirea ei doar s-a ascuțit, ca și cum îl dezbrăcase și totuși voia mai mult.

Gâtul i s-a uscat. A încercat să înghită. Furnicături ciudate i-au străbătut coloana vertebrală, ca și cum vârfurile degetelor ei i-ar fi atins pielea.

S-a întors repede spre domnișoara York. Livrarea primului lor cadou de logodnă se întindea destul de mult. Dacă ea nu tăia hârtia în curând, Lawrence avea să o rupă cu mâinile lui, să facă o plecăciune și să fugă în trăsura care îl aștepta, înainte de a fi obligat să participe la acest spectacol cu ceai și discuții neînsemnate.

– Dacă vrei să faci onorurile? a murmurat el.

Domnișoara York a tăiat hârtia maro ca și cum nici ea nu ar fi fost interesată să păstreze în siguranță arta de dedesubt.

Hârtia a căzut. Pictura a fost expusă. Un oftat a răsunat în mulțime. Lawrence nu a putut spune dacă exprima surpriza față de romantismul gestului său ori pentru că acuarela prezenta o familie de spiriduși răutăcioși.

– Mulțumesc! a spus domnișoara York. Sunteți foarte amabil.

Era îndrăgostită? Plictisită? Nu părea să fie supărată sau în pericol de a leșina. El a dat un cadou. Ea a primit cadoul. Sfârșit.

Ceafa i s-a încins din nou. Aprecia lipsa ei de dramatism dusă la extrem, și-a spus Lawrence. După zestrea ei, anticiparea era trăsătura lui preferată. O femeie ca domnișoara York nu ar murdări niciodată titlul Faircliffe cu scandaluri. Ea era exact ceea ce avea el nevoie: fără necazuri, fără surprize.

Doamna York a izbucnit în aplauze puternice.

– Ura!

Toată lumea aflată în sală i-a urmat exemplul. Toată lumea, cu excepția domnișoarei York și a tinerei femei ciudat de înțelepte, cu un zâmbet strâmb, batjocoritor.

Privirea ei tulburătoare continua să-l urmărească, ca și cum ar fi putut auzi fiecare bătaie de inimă prea puternică și simți fiecare respirație superficială din cealaltă parte a camerei. Senzația nu-i plăcea deloc. În ciuda camerei pline de străini, privirea ei se simțea ciudat de intimă și mult prea perspicace.

– De îndată ce tabloul este agățat, a spus doamna York, ne vom muta cu toții în sufragerie pentru un ceai plăcut și relaxant.

Doamne, orice altceva în afară de asta. Pe lângă faptul că nu-i plăcea ceaiul, Lawrence nu putea să curteze pe nimeni așa cum trebuie, în timp ce se ferea de privirea tulburătoare, intensă a tinerei cu ochi căprui și frumoși. Chiar și acum, se gândea la ea în loc să se concentreze la domnișoara York. Nu ar fi corect. Odată tabloul atârnat, Lawrence va ieși pe ușă și va intra în intimitatea trăsurii sale.

Ar fi bine ca vizitiul său să fie pregătit să o ia la goană.

Capitolul 3

Chloe şi-a încrucişat mâinile în poală şi a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a nu-l străpunge cu privirea pe frumosul şi arogantul duce de Faircliffe.

Toate acestea ar fi fost mult mai simple dacă Faircliffe ar fi returnat tabloul. Dar adresarea directă către Excelenţa Sa nu funcţionase. Chloe şi fraţii ei îl imploraseră timp de luni bune, prin nenumărate scrisori trimise acasă la el şi zeci de încercări umilitoare în persoană.

Excelenţa Sa cea exasperantă se considera mult deasupra tuturor pentru a avea în vedere bunul-simţ... sau a lua în considerare oameni de rând precum fraţii Wynchester.

Privirea lui albastră şi rece a ţintuit-o direct pe Chloe, dar s-a întors la fel de repede după ce nu a întrezărit nimic care să-i atragă interesul.

De câte ori se încrucişaseră ea şi Faircliffe? Hyde Park, Vauxhall, Westminster. Fiecare privire disprețuitoare aruncată în direcţia ei era la fel de indiferentă ca şi precedenta. Şi-a ridicat bărbia. Bean o învăţase că, pentru persoana potrivită, ea ar fi fost vizibilă şi memorabilă. Faircliffe era în mod clar persoana nepotrivită.

Nu că ar fi vrut ca el să o observe, şi-a amintit Chloe. Succesul continuu al lui „Jane Brown" depindea de abilitatea ei stranie de a fi cu totul neobservabilă în orice împrejurare. A apucat mătasea moale a fustei. Poate că Tommy era un geniu inegalabil în materie de deghizări, dar Chloe nu trebuia să facă absolut nimic pentru a se integra şi a fi uşor de uitat.

Avea unul dintre acele chipuri care erau în acelaşi timp familiare, dar prea comune pentru a fi deosebite din mulţime. Nu era

nici înaltă, nici scundă, nici urâtă, nici drăguță. Nimic la ea nu ieșea în evidență.

Pielea ei nu era de alabastru palid ca a Philippei York sau de bronz-auriu ca a fratelui ei, Graham. Nu era subțire și zveltă ca Tommy sau plăcut de plinuță ca Elizabeth. Părul ei șaten și moale nu era ca din in filat, ca al lui Marjorie, sau binecuvântat cu bucle negre și lucioase ca al lui Jacob. Chloe era neutră și ternă, fără nici măcar un pistrui care să adauge o pată de culoare.

Ea era doar... acolo, ca un fir de praf într-o rază de lumină.

Faptul că era cu totul nesemnificativă o ajutase să treacă necaz după necaz. Chloe nu ar fi recunoscut niciodată cât de mult și-ar fi dorit, măcar o dată, să vadă o sclipire de recunoaștere reflectată înapoi către ea.

Nu că așteptările ei față de Faircliffe ar fi fost mari. Ce fel de ticălos îngâmfat și cu inima rece dădea cu ușurință un tablou care nu-i aparținea ca dar de logodnă?

Un astfel de ticălos nu era de încredere și nici nu se putea discuta cu el. Avusese ocazia de a rezolva problema în mod onorabil. Chloe nu l-ar fi implorat pentru tablou chiar dacă ar fi putut. În acest moment, ticălosului arogant și duplicitar merita să îi fie luat din mână.

Și-a forțat degetele încordate să se descleștеze și le-a strâns în poală. Nu mai avea mult de așteptat.

– Mulțumim frumos pentru cadoul dumitale fermecător, a răcnit doamna York suficient de tare pentru ca întreaga petrecere să o audă, și probabil și vecinii. Philippa este foarte încântată.

Philippa nu părea să fie prea bucuroasă. Sau măcar cât de cât bucuroasă. Afișa aceeași expresie care spunea „Sunt aici pentru că trebuie să fiu", pe care o afișa la fiecare întrunire socială, cu excepția scurtelor ocazii în care mama ei pleca de lângă ea, iar cercul de lectură putea vorbi despre cărți timp de o oră sau două. Chloe și-o imagina mult mai interesată de faimoasa bibliotecă a ducelui decât de omul însuși.

Nu că Faircliffe ar fi părut deosebit de îndrăgostit. Un bărbat îndrăgostit ar fi găsit un cadou mai potrivit pentru mireasa lui.

– Recunoștința mea eternă, a murmurat Philippa.

Ducele părea mulțumit de sine.

– Plăcerea a fost a mea.

Chloe i-a aruncat o privire dură, în numele femeilor de pretutindeni care tânjeau după mai mult decât gesturi simbolice de afecțiune falsă.

Dar cei de teapa lui Faircliffe nu pierdeau timpul cu probleme de inimă. Lorzii și doamnele – sau cei care aspirau să devină una sau alta – își alegeau uniunile cu un pragmatism rece. Mintea lor nu era tulburată de emoții, ci de viziuni legate de titluri, de zestre, de proprietăți și de legături sociale.

Chloe era încântată că nu aparținea unei astfel de lumi.

Doamna York a bătut din palme.

– Și acum... un ceai să sărbătorim!

Fața ducelui a afișat o expresie alarmată, comică.

– Nu cred că...

– Trebuie să ni te alături! Mâinile doamnei York au fluturat ca niște păsări speriate. Fetele tocmai se pregăteau să mănânce prăjituri de ovăz și sendvișuri cu castraveți...

– Eram pe cale să discutăm despre structura epistolară în romanele franceze din secolul al XVIII-lea, a murmurat Philippa.

– Nu am vrut să vă întrerup, a spus Faircliffe în grabă. Nu trebuie să rămân și, de fapt...

– Prostii! Haideți, haideți, veniți cu toții.

Doamna York și-a fluturat brațele prin cameră, împingându-și oaspeții în sufragerie ca un cioban care își păzește oile. Chloe și Faircliffe au fost amândoi duși de val.

Odată ce au trecut de ușă însă, Chloe s-a dat la o parte. Nu putea să ia loc la masă, altfel ar fi rămas blocată acolo pentru următoarea oră.

În timp ce toți ceilalți erau ocupați, aceasta era șansa ei de a-l elibera pe dragul ei *Puck*. Dar, mai întâi, avea nevoie de o scuză pentru a dispărea. Un motiv adorabil și blănos.

L-a eliberat pe Tiglet din coșul mare de răchită. Pisicuța cu pete de alb, roșu și negru în blană a sărit printre cizme și pe sub jupoane cu un mieunat formidabil.

Doamna York a scos un țipăt dramatic ca răspuns.

Tiglet a escaladat mai multe perdele în căutarea unei ferestre deschise înainte de a ieși din sufragerie și de a zbura pe coridor ca și cum coada lui ar fi luat foc.

Chloe a oftat, ca și cum ar fi fost șocată că pisoiul ei de casă încerca să fugă spre casă.

– Ce jenant! Mă duc să o caut imediat pe micuța obraznică. Mergeți înainte. Vă rog să nu mă așteptați.

Philippa a ridicat privirea de la locul ei la masă.

– Aș putea ajuta...

– Stai jos, a rostit mama ei printre dinți. Ducele este aici.

Philippa a suspinat.

– Am putea măcar să chemăm o cameristă sau un lacheu...

– Chiar nu e nici o problemă, a asigurat-o Chloe. Vă rog să vă luați ceaiul în liniște.

Aruncând o privire plină de semnificație către doamna York, Chloe a făcut câteva semne din cap mai puțin subtile spre ducele de Faircliffe, care întârzia vizibil, ca și cum ar fi fost reticent să își ocupe locul la masă.

– Oh! a spus cu voce tare doamna York. Aveți perfectă dreptate. Du-te, dragă. Nu te grăbi. Aici, Excelența Voastră, veniți să vă așezați lângă Philippa. V-am păstrat cel mai bun loc.

– Le-ai cunoscut pe celelalte invitate? Philippa a făcut un gest către fiecare domnișoară, în timp ce lua loc pe un scaun la masă. În stânga mea este...

Chloe s-a furișat din cameră la auzul doamnei York care își mustra fiica pentru că făcuse prezentările fără să respecte ordinea priorităților. Chloe putea să lipsească o oră înainte să observe cineva.

N-ar fi avut nevoie decât de cinci minute.

Cu coșul agățat de braț, s-a ascuns în salon și a închis ușa în urma ei. Un ac de păr stricat în gaura cheii ar fi împiedicat pe oricine să intre în spatele ei, dar ar fi făcut, de asemenea, evidentă o infracțiune în desfășurare. Pur și simplu, avea să lucreze repede.

N-avea rost să caute pisoiul. Șuvițele de blană de calico și urmele nefericite de lăbuțe pe o perdea de catifea indicau că Tiglet găsise deja o fereastră deschisă și era pe drumul cel bun spre casă.

Chloe s-a grăbit să ridice tabloul familiei de pe perete și l-a dus în spatele unui paravan rabatabil cu motive chinezești din colț. Tăierea pânzei nu era o opțiune. Înlocuitorul trebuia să arate identic cu originalul și, în plus, nu ar fi deteriorat niciodată un obiect care însemna atât de mult pentru frații ei. Repede, a așezat rama cu fața în jos și și-a scos sculele din coș.

Marjorie o învățase pe Chloe cum să monteze și să demonteze pânzele până când degetele i se deprinseseră și putea efectua manevra în somn. A ridicat mânerele, a scos suportul, a scos *Puck și familia*. L-a rulat într-un sul de mărimea antebrațului ei și l-a băgat în coș înainte de a întinde falsul peste rama de lemn.

Aceasta era partea cea mai dificilă. Nu exista nici o modalitate de a atașa pictura fără a bate cu ciocanul mânerele în poziție. Trebuia să facă asta în liniște. Dacă punea câte o singură prindere pe fiecare parte și le alinia perfect pe fiecare dintre ele cu găurile din care ieșiseră... Gata! S-a repezit înapoi la perete.

Atât timp cât stătea acolo, nimeni nu ar fi observat imperfecțiunea meșteșugului. Și dacă într-o zi cineva ar fi observat, ei bine, asta nu era treaba lui Chloe. Faircliffe ar fi fost cel care ar fi trebuit să explice structura de proastă calitate.

Nu-i părea deloc rău pentru el. Acesta nu era tabloul lui, nu trebuia să-l ofere. Doar pentru asta și nu l-ar fi putut ierta niciodată.

A alergat să deschidă ușa salonului înainte să observe cineva că fusese închisă și a trecut prin sufragerie până la ușa din față fără să își ia rămas-bun de la oaspeți. Până acum, probabil că Faircliffe și Philippa schimbau deja cuvinte romantice, toate celelalte doamne agățându-se de fiecare expresie.

Ar fi observat cineva că nu s-a întors? Se îndoia. În orice caz, doamnele ar fi presupus că Jane Brown a plecat umilită.

Gâtul i s-a înțepenit. Nu avea să știe niciodată ce părere aveau celelalte doamne despre romanul actual, dar Chloe nu avea nevoie de cercuri de lectură. Ea era o Wynchester. Frații se aveau unul pe celălalt, ceea ce era mai mult decât suficient.

Ținând capul plecat, s-a îndreptat pe aleea din față spre prima trăsură din coadă. Abia când a zărit perdelele roșii și o

pereche de mănuși de piele pe cutie a ridicat capul spre locul vizitiului.

Era gol.

A simțit că rămâne fără aer. Unde era Graham?

Strigăte îndepărtate i-au ajuns la urechi, iar mușchii ei incordați s-au relaxat. Trebuie să se fi întâmplat ceva neașteptat, iar distragerea fraților ei era în curs de desfășurare.

Acesta a fost semnalul ei de a-și lua tălpășița.

Chloe a împins coșul înăuntru, a desfăcut trăsura de la stâlp și a sărit pe scaunul vizitiului. Vizitiii femei nu erau ceva nemaiauzit, dar, cu toate acestea, se bucura că nu ieșea niciodată afară fără să se îmbrace în cele mai simple, mai plictisitoare și mai urâte haine din garderoba ei. Nimeni care ar fi aruncat o privire spre ea nu s-ar fi obosit să se uite prea mult timp.

A condus caii pe o cărare cunoscută, ieșind rapid din Mayfair.

Abia când Grosvenor Square nu se mai vedea în spatele ei și-a permis un mic zâmbet de victorie.

Portretul lor de familie atât de drag se întorcea acasă. De îndată ce intra pe ușă, cu tabloul ținut în mână.

– Am scăpat? s-a auzit o voce joasă și catifelată din interiorul trăsurii.

Pielea lui Chloe s-a făcut rece ca gheața. Cine era acolo? Graham nu s-ar fi ascuns în spate. În trăsură se afla un străin! S-a răsucit și a smuls perdeaua de intimitate într-o parte.

Un chip frumos, cu părul șaten și moale și pomeții sculptați o privea, cu ochii de un albastru glacial, măriți de surpriză.

– Faircliffe? a rostit ea cu neîncredere.

– Domnișoară... ăăă... dumneata? a bolborosit el când i-a revenit vocea. Ce naiba faci conducând trăsura mea?

Capitolul 4

Chloe a închis perdeaua de intimitate în faţa privirii şocate a lui Faircliffe şi s-a învârtit înapoi spre cai.

Nu, nu, nu, nu. Nu se poate întâmpla aşa ceva. A fost atât de aproape de a finaliza o misiune perfectă fără ca nimeni să se prindă, până când... a răpit accidental un duce în acest demers? Sângele îi zvâcnea cu putere în urechi. Ce naiba ar fi trebuit să facă acum?

Faircliffe a tras perdeaua înapoi.

Ea nu s-a întors.

–Opreşte trăsura!

Tonul arogant al Excelenţei Sale i-a dat fiori pe şira spinării. Chloe a îndemnat caii să meargă mai repede.

Şi când te gândeşti că se lăudase faţă de fraţii ei că, data viitoare când îl va vedea pe Faircliffe, îi va da una direct. În schimb, îl căra prin oraş ca o birjăriţă ameţită cu gin.

Cel puţin, nu mai erau în Mayfair; asta era ceva. Dar trebuiau să iasă de pe drum înainte ca cineva să observe că oratorul cel mai preţuit al Camerei Lorzilor îşi atârna capul pe fereastra din faţă ca un căţeluş, strigând către un individ banal care ţinea hăţurile.

–Îţi ordon să opreşti imediat această trăsură! a rostit mânios ducele.

A virat brusc la stânga pe o alee îngustă. Unul dintre hanurile pe care familia ei le folosea ca adăpost sigur era la câţiva kilometri de aici. Proprietara era plătită bine ca să nu pună întrebări. Chloe putea să sară din trăsură, să se strecoare prin bucătărie şi să iasă pe uşa de la spălătorie înainte ca el să se fi târât să iasă din trăsură.

Nu că un duce s-ar fi târât. Cel puțin, nu un demnitar nobil ca Faircliffe. Se mișca cu o precizie rigidă și austeră – o statuie care a prins viață. Era la fel de isteț ca Apollo, la fel de interzis ca Bacchus, la fel de periculos ca Ares.

Indiferent pe unde îl zărea, reușea să arate absolut maiestuos și extrem de inconfortabil în pielea lui în același timp. Ca și cum o mare profeție i-ar fi fost hărăzită, iar el nu se bucura de ceea ce îi rezerva viitorul.

Dar astăzi, Chloe a ținut frâiele. Ea singură și-a determinat calea.

Bătăile rapide ale inimii ei erau cauzate de surpriza de a-l găsi în spatele ei, nu de apropierea lui sau de modul în care simțea cum energia care radia din corpul lui o ardea de-a lungul coloanei vertebrale și a cefei. El era o problemă de care ea avea să se ocupe.

– Te avertizez..., a început Faircliffe. Nu mi-ai furat doar trăsura, m-ai furat și pe mine însumi! Știi ce se întâmplă cu... Stai puțin. Cuvintele lui erau lente și din ce în ce mai sigure. Acesta nu este deloc un furt propriu-zis, nu-i așa? Înțeleg jocul tău. Nu vrei să mă răpești. Vrei să mă compromiți. Ești un obișnuit parazit social care speră să obțină o căsătorie avantajoasă prin mijloace nefaste!

Siguranța lui îngâmfată în timp ce trăgea propria concluzie ilară și inexactă a făcut-o pe Chloe să-și dorească ca Tiglet să fie încă în coș, ca să i-l poată arunca lui Faircliffe în față.

În Parlament, ducele părea obișnuit să fie cea mai inteligentă persoană din sală. Acest lucru a determinat tendința odioasă de a presupune că ceilalți nu pot ține pasul cu el. Dar, în acest caz, aroganța sa era un avantaj. Dacă el dorea să o creadă o debutantă prostuță care plănuia să pună mâna pe un duce prin „orice mijloace necesare", așa să fie.

– Cu... cum v-ați dat seama de mine? a bâiguit ea, injectându-și în voce o doză de umilire.

Acum, că furase un tablou și îl înlocuise cu un fals, nu putea să-l lase să bănuiască că fugea de la locul faptei. Fuga cu un burlac eligibil era un alibi mult mai bun.

El a răsuflat zgomotos.

– Singurul motiv pentru care o domnișoară respectabilă ar orchestra o întâlnire privată cu un lord este pentru a-l forța să o ducă la altar. Ce altceva ar putea fi asta?

Ce altceva, într-adevăr. Chloe a condus caii pe o altă alee din spate. Era mai recunoscătoare ca niciodată că nu se născuse în aristocrație dacă mariajul lor era atât de pe viață și pe moarte.

– Ei bine? Vocea lui catifelată era chiar în spatele ei. Nu ai de gând să-mi spui cum te cheamă?

– Eu sunt... Jane Brown.

Dar nu mai avea nevoie de acest pseudonim. Acela era tabloul ei din coșul de lângă ea, care ar fi trebuit să fie returnat cu mult timp în urmă, dacă atotputernicul duce de Faircliffe s-ar fi învrednicit să răspundă rugăminților familiei ei sau să-i primească atunci când au încercat să ceară o audiență.

Acum, că nu mai trebuia să se umilească niciodată aruncându-se în calea lui doar pentru a fi dată la o parte, nu-i păsa dacă el îi știa numele real. Ba mai mult, voia ca el să știe. În ciuda eforturilor sale de a-i evita, era blocat într-o trăsură cu un Wynchester. Ha! Ia primește asta, Excelență!

Nu s-a obosit să-și ascundă zâmbetul.

– Eu sunt Chloe Wynchester.

Inspirația icnită provocată de o groază absolută, care se auzi din gâtul lui Faircliffe, ar fi trebuit să fie amuzantă. În schimb, a resimțit-o ca pe o insultă și un afront. A strâns frâiele și s-a concentrat să ajungă la Puss & Goose cât mai repede posibil. Odată ce scăpa de duce, ea și Excelența Sa nu trebuiau să se mai întâlnească niciodată.

– Chloe Wynchester, a șoptit el, ca și cum, dacă nu-i rostea numele cu voce tare, poate că nu ar fi fost adevărat. Gemetele lui erau stridente. De ce nu a putut fi măcar domnișoara Honoria?

Oh, greu de spus. Poate pentru că presupusa fiică a baronului Vanderbean, Honoria, era o altă minciună.

Pentru a oferi o legătură cu înalta societate pentru cei pe care îi considera ca făcând parte din familie, baronul a creat un moștenitor și o moștenitoare fictivi, care existau doar pe

hârtie. Nimeni nu se uita prea atent la lorzii bogați din națiuni îndepărtate. Casa și cea mai mare parte a averii îi aparțineau acum lui „Horace Wynchester", un excentric retras din Balcovia, la fel ca și tatăl său, care prefera să facă toate afacerile prin poștă. Fiecare dintre frați putea să imite perfect „semnătura" noului baron.

Unul dintre multele secrete pe care nu le va împărtăși niciodată cu ducele de Faircliffe.

– Vă cer scuze că nu am fost sora mai răsărită, a răbufnit Chloe.

O pauză umilitoare.

– Îmi pare rău. Nu am vrut să...

– Ați vrut să spuneți exact asta, a spus ea cu amărăciune.

Și pentru asta, Faircliffe merita să fie logodit cu o născocire a imaginației colective a protipendadei. La urma urmei, Excelența Sa nu dădea doi bani pe persoana cu care se căsătorea. Tot ceea ce conta era sângele bun, o zestre corespunzătoare și legături sociale superioare.

Pentru el, Honoria era cu mult mai bună decât Chloe, la prima vedere, indiferent de inteligență sau de caracter. Honoria era de rang înalt și legitim. Chloe era un copil găsit în Whitechapel. În ochii lui Faircliffe, o ratată ca ea nu ar fi avut ce căuta într-un cerc de lectură, cu atât mai puțin să intre în grațiile unor oameni din înalta societate. Cu toate că Bean se asigurase că și copiii săi adoptați aveau să fie debutanți în sezon, nu putea forța înalta societate să-i accepte. A tras caii la stația de trăsuri.

– Am ajuns.

O încruntare a apărut pe fruntea perfectă a lui Faircliffe.

– Unde suntem?

În loc să răspundă, Chloe a sărit de pe scaunul vizitiului, cu coșul în mână, și a aruncat frâiele peste un stâlp.

– Așteaptă, a strigat el în mod evident alarmat. Unde te duci?

– Să mă căiesc de naivitatea care m-a condus la acest moment, a răspuns ea cu o față serioasă. Cele mai profunde scuze ale mele, Excelență. Ați avut dreptate, așa cum aveți în toate lucrurile. Compromiterea socială este o cale proastă de a-ți asigura un soț. Îmi înțeleg greșeala și ești liber să te întorci acasă

fără să fii logodit. A făcut cu mâna. Cu puțin noroc, nu ne vom mai vedea niciodată. Îți spun adio.

– Domnișoară Wynchester...

Dar ea mergea, alerga, zbura pe scări și intra pe ușa de la Puss & Goose. Urma să scape pe ușa din spate cu prețioasa pânză, în timp ce el se întorcea în Mayfair...

– De ce ai venit aici? s-a auzit vocea lui chiar din spatele ei.

S-a oprit și s-a învârtit în jurul ei, șocată. Oare era nebun?

Faircliffe nu fugea așa cum se aștepta. Stătea în picioare în sala de recepție de la Puss & Goose și arăta maiestuos... și complet confuz.

– Închiriezi o cameră? A aruncat o privire cu un evident dezgust asupra umilului han. Credeam că locuiești la moșia baronului Vanderbean. S-a întâmplat ceva? Ai probleme?

Dumnezeu să o ferească de bunele intenții ale bărbaților prea serviabili!

Doamna Halberstam, proprietara hanului, a dat buzna în sala de recepție.

– Oh! Ochii ei s-au aprins. Asta e...

– O singură cameră, vă rog, a întrerupt-o Chloe, înainte ca doamna Halberstam să poată pune întrebări la care era mai bine să nu primească răspuns. Pentru o femeie singură, fără oaspeți.

„Fără oaspeți" era un cod care însemna că oricine era cu ea nu era de încredere.

– Bineînțeles, domnișoară. Doamna Halberstam i-a oferit lui Chloe un creion pentru cartea de oaspeți, ca și cum aceasta nu ar fi fost decât o tranzacție de rutină. Semnați aici, vă rog. Preferați o fereastră orientată spre est sau spre vest?

Estul însemna că totul era bine. Vestul însemna că trebuie trimis imediat un bilet familiei lui Chloe.

A schițat un zâmbet palid.

– Vest, vă rog.

Doamna Halberstam i-a înmânat o cheie și i-a șoptit:

– Numărul patru.

Perfect. Chloe și-a strâns degetele în jurul cheii. Tot ce trebuia să facă era să urce un singur rând de scări, să se închidă

în camera de siguranță și să aștepte să fie salvată. Până acum, Graham și-ar fi dat seama ce se întâmplase. Era probabil să ajungă aici înainte ca biletul să ajungă acasă.

S-a întors spre Faircliffe cu cea mai bună expresie a ei de jenă nemaipomenită.

– Vă cer mii de scuze pentru că v-am răpit din timp. Nu voi mai pierde nici măcar un minut în plus.

Înainte ca el să poată răspunde, ea s-a grăbit să urce scările spre primul etaj și spre libertate.

Era chiar în spatele ei în momentul în care a deschis ușa camerei.

– Iertați-mi observația, a spus ea politicos, dar dacă erați îngrijorat că prezența noastră împreună într-o trăsură pe o stradă publică ar putea duce la compromisuri, aș putea să vă atrag atenția că intrarea voluntară într-o cameră de dormit privată în prezența neînsoțită a unui Wynchester...

– Îmi pare rău că te-am insultat. Ochii lui însuflețiți chiar păreau să vorbească serios, la naiba cu el. Lasă-mă să-ți chem o birjă.

Ea a ridicat cheia de la cameră.

– Nu, vă mulțumesc. Am o migrenă îngrozitoare și nu mă pot odihni acasă, deoarece casa noastră este în reparații. O să mă întind singură o oră sau două și voi pleca după ce mă voi reface.

– Atunci îți voi trimite o servitoare ca însoțitoare, a spus el cu fermitate, și un lacheu care să te însoțească. Acțiunile dumitale au fost pripite și imprudente, dar vreau să ajungi acasă în siguranță.

Ea s-a abținut să dea replica. Singurul motiv pentru care nu o acuzase era pentru că o credea o rățușcă naivă, incapabilă să se gândească la acțiunile ei. Trebuia să-l lase să continue să creadă asta.

– Sunteți foarte amabil. Nu am nevoie de ajutorul dumneavoastră. O masă de toaletă zgâriată se afla lângă un dulap șubred. Chloe a strecurat coșul cu tabloul ascuns sub masă și s-a așezat cu delicatețe pe taburetul uzat, prefăcându-se că-și verifică părul în oglindă. O seară bună, Excelență.

Acesta a fost semnalul pentru a pleca.

Și-a dat jos pălăria și s-a așezat în schimb pe pervazul ferestrei.

O adiere de vânt venită pe deasupra gearnului l-a zburlit câteva șuvițe din părul negru, lăsând impresia de mișcare, deși el stătea nemișcat. Era ca și cum, sub postura lui relaxată, fiecare mușchi era contractat și gata să atace.

Ochii lui albaștri s-au umplut de simpatie.

– Trebuie să fie îngrozitor să rămâi fără perspective. Am compasiune pentru cei care sunt disperați.

– Nu-mi plângeți de milă, a rostit ea printre dinții încleștați.

Spre surprinderea și ghinionul ei, a fi vizibil era chiar mai rău decât a fi invizibil.

Biata Chloe Wynchester, atât de mult sub nivelul unui duce. Ha! El era cel de care trebuia să-i pară rău.

Mulți lorzi și doamne se limitau la cei aproximativ o mie de aristocrați care corespundeau clasei și poziției lor, ceea ce îi îndrepta către căsătorii fără dragoste între debutante și crai, veri primari, oameni complet străini, dușmani declarați. În schimb, rezerva de potențiali viitori soți a lui Chloe era tot restul Angliei.

Nimănui nu-i păsa dacă se căsătorea cu un măcelar sau cu un librar, cu un spițer sau cu un tâlhar. Ea era cea care era liberă să facă ce vrea.

Asta dacă va scăpa vreodată de această conversație interminabilă.

De ce îi ignora respingerile verbale mai puțin subtile? Oare era atât de obișnuit să fie gudurat și lingușit încât să nu recunoască un „la revedere" decât dacă îl ducea ea însăși acasă?

– Se poate spune că am început cu stângul.

I-a oferit un zâmbet de compătimire, ceea ce a înfuriat-o și mai tare, făcându-l și mai chipeș. Oare regele de gheață al Parlamentului poseda cu adevărat o gropiță? Dumnezeule mare! Chiar acolo, în scobitura de deasupra maxilarului său cizelat.

Nu e de mirare că nenorocitul a acceptat cu ușurință să fie răpit. Un zâmbet ca acela ar putea topi toate jupoanele. Și inhibițiile.

Privirea lui era serioasă.

– Deși nu ne vom mai vedea niciodată, iar tot ce știm unul despre celălalt sunt doar prostiile tipărite în articolele mondene...

Asta și alte câteva zeci de ori când se întâlniseră, dar cine le număra?

Și-a dres glasul.

– Înainte de a pleca, vreau să știi că...

O ușă s-a trântit sub picioarele lor.

– Unde este?

Chloe a afișat o expresie alarmată. Sosise salvarea! Acum, ce ar fi trebuit să facă cu ducele?

Capitolul 5

Când Lawrence a văzut expresia consternată de pe chipul drăguț al domnișoarei Wynchester, a sărit în picioare alarmat. Unele familii puteau să reziste la o bârfă. A lui nu era una dintre ele.

– A venit cineva după dumneata?

– Fratele meu. Ea a aruncat o privire peste umărul lui spre ușă. Trebuie să fi venit să mă ducă acasă.

La naiba, avusese dreptate. Lawrence nu ar fi trebuit să o urmeze pe scări.

– Fratele dumitale nu ne poate găsi împreună. A aruncat o privire îngrozită spre ușa deschisă. Cum naiba îi găsise bărbatul atât de repede? Cum de aflase măcar că sora lui dispăruse?

– Nu ai rezervat această cameră acum câteva clipe?

– Ți-am povestit, a spus ea. Casa noastră din Islington este în reparații. Pentru că este prea departe pentru a călători cu o migrenă, am spus familiei mele că mă voi odihni aici dacă voi suferi un alt atac.

Islington. Bineînțeles că familia Wynchester nu ar locui în Mayfair. S-a întrebat dacă ea avea cu adevărat suficienți bani pentru a închiria o cameră sau pentru a angaja un hamal. Era bine că familia ei venise după ea... dar era groaznic pentru Lawrence.

– Unde este? a strigat o voce puternică de bărbat de la baza scărilor.

– Graham devine mai agresiv când este tulburat, a șoptit ea. Este exagerat de protector, chiar și pentru un frate mai mare. Nu știu ce va face când va găsi un bărbat singur cu mine...

Panica îi provoca mâncărimi de piele lui Lawrence. Cui îi păsa de ce domnișoara Wynchester închiriase o cameră de dormit? Tot ce conta era să nu fie prins singur cu ea înăuntru.

– Ascunde-te în dulap, a șoptit ea. Grăbește-te!

S-a holbat la ea.

– Ce?

– Doar nu vrei să te căsătorești cu mine? Nu te voi obliga. Domnișoara Wynchester a deschis ușa dulapului și a indicat cu un deget o bilă de praf din spate. Treci înăuntru. Poți să-mi întorci favoarea mai târziu.

A ezitat. Să se ascundă în interiorul unui dulap l-ar face să pară și mai vinovat dacă ar fi fost prins. Chiar îi oferea ea o cale de scăpare? Sau o judecase complet greșit, iar acum se îndrepta spre o capcană?

Pașii au urcat în sus pe scări.

Domnișoara Wynchester și-a arcuit sprâncenele delicate.

– Dacă nu cumva preferați...

– Nu-l lăsa să mă găsească. Îți rămân dator cu orice favoare pe care mi-o vei cere. Lawrence a trecut pe lângă ea și s-a înghesuit în dulapul îngust. Ă, nu bani, asta e. Sau obiecte. Și nu...

Ea i-a închis ușa în nas.

A făcut eforturi să nu strănute. Sau să nu țipe. Sau să nu spargă panourile de lemn și să se arunce prin fereastra deschisă și să plece cu birja stând sus pe scaunul de vizitiu, ca să îl vadă toată lumea, atât timp cât asta îl ducea departe, foarte departe de clanul Wynchester.

Totul fusese alandala din momentul în care ajunsese la casa familiei York. Lawrence ura să nu dețină controlul.

– Aici erai, s-a auzit o voce de bărbat înăbușită. Fratele domnișoarei Wynchester se afla chiar de cealaltă parte a ușii dulapului. Ești singură?

Momentul adevărului. Lawrence și-a ținut respirația.

Oricât de mult nu ar fi vrut să o insulte atunci când îi descoperise identitatea, chiar și o relație platonică cu un Wynchester ar fi fost dezastruoasă. Ultimul lucru de care avea nevoie un

bărbat care își păzea reputația era o asociere cu un scandal ambulant legat de o duzină de alte scandaluri ambulante.

Pentru ca Lawrence să restabilească respectabilitatea pierdută, el nu putea doar să se comporte „mai bine decât restul". Trebuia să fie el însuși mai bun.

Începând prin a nu fi prins ascunzându-se într-o mobilă dintr-un han șubred cu o fată bătrână de neînțeles.

Respirația îi era superficială și neregulată. Timpul părea să încetinească.

– E în regulă, a auzit-o spunând. Sunt în siguranță. Sunt singură.

Lawrence s-ar fi lăsat să cadă pe peretele interior subțire al dulapului, ușurat, dacă ar fi avut încredere că nu se va prăbuși sub greutatea lui.

– Putem merge acasă acum? s-a auzit vocea obosită a domnișoarei Wynchester.

– Bineînțeles.

Când pașii s-au pierdut în depărtare, Lawrence a numărat până la patru sute înainte de a deschide ușor ușa dulapului. Inima i-a tresărit. Își lăsase pălăria pe pervazul ferestrei? Slavă Domnului că fratele ei nu o văzuse. Poate că Lawrence era un om de stat priceput, dar nici un discurs nu putea explica în mod satisfăcător ascunderea într-un dulap.

Și-a pus pălăria pe cap și a coborât în grabă scările, aruncând proprietarului o monedă de o coroană de care nu-și permitea să se despartă, pentru a păstra discreția. După ce s-a uitat în ambele părți, Lawrence s-a întors la trăsura închiriată și a dezlegat frâiele de la stâlp.

Cu puțin noroc, asta ar fi fost ultima dată când vedea un Wynchester.

Capitolul 6

– Chloe e acasă!

Strigătul a răsunat în momentul în care ea și Graham au intrat pe ușa din față. Familia ei a înconjurat-o când abia a urcat scările spre salonul de făcut planuri.

– Îl ai?

– Ce a mers prost?

– Nimic nu a mers prost. E Chloe!

– L-a eliberat pe Tiglet, nu-i așa? Trebuie să se fi întâmplat ceva.

– Ți-am spus, a intervenit Elizabeth. Când grăjdarii au făcut tam-tam pentru că trăsura lui Graham era prima la coadă, le-am distras atenția chemându-i înapoi în șură. Doar că vizitiul lui Faircliffe a insistat să-și împingă trăsura în față, așa că Graham...

– Dă-le-ncolo de certuri din trafic, a spus Tommy și s-a întors spre Chloe. *Puck* s-a întors acasă?

Râzând, Chloe și-a legănat coșul împletit în sus și l-a așezat pe masa de nuc cu nenumărate compartimente secrete.

– Oh, probabil te referi la acest portret de familie pe care l-am eliberat de pe peretele unei moștenitoare.

A scos sulul de pânză din compartimentul interior cu un zâmbet. Frații ei au aplaudat.

– *Puck* este acasă! Familia noastră este din nou completă!

– Ți-am spus, Chloe poate face orice, i-a șoptit Tommy lui Elizabeth.

– Și, a recunoscut Chloe, s-ar putea să-l fi... fără să vreau... răpit ușor pe ducele de Faircliffe între timp.

Patru fețe șocate s-au întors deodată spre ea.

– Ce?

– L-a băgat într-un dulap pe când am ajuns acolo, a confirmat Graham cu un zâmbet. I-a lăsat pălăria de castor pe pervazul ferestrei, clar ca bună ziua. Am fost pe jumătate tentat să deschid ușa și să-l expun, doar ca să-i văd privirea.

– Bine că te-ai abținut, l-a certat Chloe. Așa cum stă treaba, Excelența Sa crede că îmi datorează o favoare.

Elizabeth rămase cu gura căscată.

– Pentru că l-ai răpit?

– Pentru că nu a strigat „m-ai compromis" și nu l-a forțat să ajungă la altar.

Tommy a tremurat exagerat.

– Îți poți imagina?

Chloe își putea imagina mult mai bine decât își dorea. Oricât de mult ar fi încercat, nu reușise să își scoată din minte imaginea umerilor puternici și a zâmbetului cu gropițe al lui Faircliffe. Sau felul în care părul lui negru fiuturase în vânt, ca și cum ar fi fost ciufulit de mâna unei iubite.

S-a întrebat cum ar fi fost să-l atingă. Să se joace cu părul lui moale, să simtă forța amăgitoare a mușchilor lui încordați sub exteriorul său de gentleman.

– Cine are nevoie de o cameră frigorifică atunci când mă are pe mine? a venit o interpretare perfectă a ducelui de Faircliffe de undeva de lângă șemineu. Era Elizabeth, ridicând din nou vocea.

Toată lumea a izbucnit în râs.

Toată lumea în afară de Chloe. Cu câteva ore în urmă, ar fi fost de acord cu acest sentiment din toată inima. Dar după ce l-a văzut pe duce punând bunăstarea ei mai presus de a lui, urmărind-o în Puss & Goose pentru a se asigura că era în siguranță și oferindu-se să plătească pentru un birjar... Nu a putut să nu considere că poate era altfel decât părea la prima vedere.

Slavă Domnului că nu mai era nevoită să-l vadă niciodată. Oamenii cu profunzimi ascunse sunt cele mai proaste ținte de urmărit.

Ea a clătinat din cap.

– Cui îi pasă de duci? Avem un portret de familie de pus pe perete!

– Mulțumesc, copii, s-a auzit o redare perfectă a vocii lui Bean din portretul său de deasupra șemineului. Elizabeth a adoptat o expresie părintească. Știam că Wynchesterii mei nu mă vor dezamăgi niciodată.

– Niciodată, a fost de acord Graham plin de zel.

Chloe a clipit brusc și a știut că mai mulți dintre frații ei au făcut la fel. Să audă din nou vocea lui Bean era ceva ce-și doreau cu toții. Căldura ei se simțea ca o pătură pufoasă, ca o îmbrățișare primitoare, ca o promisiune că viitorul nu putea fi decât mai bun. Făcuse tot ce-i stătea în putință pentru ei, iar ei aveau să facă același lucru pentru el.

Tabloul atât de drag familiei era în sfârșit acasă.

Graham și Tommy au curățat masa. Chloe a întins pânza, cu fața în sus. Elizabeth i-a înmânat lui Marjorie pietre mici dintr-un sertar ascuns pentru a le pune ca greutate pe colțuri. Jacob l-a împiedicat pe Tiglet să sară în centru, cu ghearele înainte.

Toată familia era acolo, Puck și toți cei șase spiriduși răutăcioși care se mișcau veseli în jurul unor flăcări ce dansau, cu brațele întinse și capetele înclinate pe spate de bucurie.

Tommy a scos un oftat fericit.

– Perfect.

– Chloe, nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns, a spus Elizabeth cu vocea ei. Viețile noastre erau atât de distruse. Acest lucru ne adună pe toți laolaltă.

– Pot să respir din nou, a spus Tommy plină de zel.

Jacob a încercat să-l scoată pe Tiglet din lavalieră.

– Tot ce trebuie să facem acum este să-l montăm pe *Puck* pe un nou cadru.

– Aproape pe toți, i-a reamintit Chloe. Mai este o mică problemă cu o vază cu un înger.

Tommy a tresărit.

– Putem să o spargem?

Toate cele șase perechi de ochi s-au îndreptat spre șemineu, unde un înger de porțelan heruvimic îmbrățișa un recipient subțire de cristal, suficient de mare pentru a conține un singur trandafir.

– Nu putem să o spargem, a spus Chloe cu fermitate. Chiar dacă a fost împotriva voinței lui Bean, bătrânul Faircliffe ni l-a încredințat ca garanție.

– Putem să o trimitem prin poștă? a întrebat Elizabeth cu speranță.

– Putem să o lăsăm în grajdurile ducelui. Se întâmplă să dețin o copie exactă a grajdului lui Faircliffe. Ochii lui Tommy au strălucit. Data viitoare când Excelența Sa va intra în grajd... Bum! Un înger dulce, chiar acolo unde se așteaptă mai puțin.

Graham a scuturat degetul.

– Ești rea. Îmi place.

– Unde-i este zâmbetul? a spus Marjorie cu voce tare.

Era prima dată când vorbea de la sosirea lui Chloe. În unele zile nu vorbea deloc, dar când o făcea, Wynchesterii învățaseră să asculte.

– Al cui zâmbet? a întrebat Chloe.

Marjorie a arătat spre Puck, care se zbenguia în mijloc.

Chloe a făcut un pas mai aproape.

Degetul lui Marjorie a tremurat.

– Bean zâmbește întotdeauna.

Ceilalți frați s-au înghesuit la masă.

– Are dreptate, zise și Jacob, neîncrezător. Ce s-a întâmplat cu zâmbetul lui?

Marjorie s-a încruntat.

– Și tușele sunt diferite.

Lui Chloe i s-a uscat gâtul.

– Este tabloul greșit?

– A venit de la familia Faircliffe, a protestat Elizabeth. De ambele ori!

Jacob a pus pisoiul jos.

– Să nu ai niciodată încredere într-un Faircliffe. Sunt mai alunecoși decât mersul unui melc.

– Nu-mi vine să cred că sunt două copii. Chloe și-a acoperit fața cu mâinile. Și că am furat-o pe cea greșită.

– Ei bine, va trebui să-l găsim pe cel potrivit. Tommy a făcut ochii mici. Nici un duce nu ne va sta în cale.

Jacob s-a ridicat în picioare.

– Facem asta pentru Bean.

Frații și-au dus mâinile la inimă și și-au ridicat degetele spre cer.

– Pentru Bean!

Bean le-a zâmbit de peste șemineu, ca și cum ar fi știut că vor reuși.

– Ar fi mândru să știe că noul duce de Faircliffe a recunoscut în sfârșit existența noastră, a spus Elizabeth. Ei bine, a lui Chloe, în orice caz.

Jacob s-a luminat.

– Și îi datorează o favoare! Dacă încă mai are tabloul nostru, îl poți cere înapoi și, de data asta, trebuie să se conformeze.

Chloe a scos un zgomot plin de mâhnire.

– Excelența Sa Dezagreabilă a ținut să precizeze „fără bani" și „fără obiecte". A încercat să spună „nu" la altceva, dar i-am trântit ușa în nas.

– Ce fel de „favoare" este asta? a spus Tommy revoltat. De ce nu poate Faircliffe să fie rezonabil?

– Este un ipocrit, a răspuns Graham. Ca și tatăl său. Unii aristocrați cred că dorințele lor sunt singurele care contează. Nu le pasă decât de ei înșiși.

– Chiar dacă nu ar fi pus limitări asupra „favorii" sale, Faircliffe nu poate fi de încredere, le-a reamintit Elizabeth. Noi am cumpărat acel tablou, iar bătrânul duce l-a furat. Asta nu este onorabil.

– E un ticălos, a fost de acord Tommy. Nu poți să te înțelegi cu el.

– Nu avem nevoie ca Faircliffe să fie rezonabil. Ochii căprui-deschis ai lui Jacob au sclipit cu răutate. Oricum, asta nu e amuzant. Am încercat calea respectabilă și nu a funcționat. Și-a pocnit degetele de la mâini. Acum o vom face în felul nostru, a încheiat el zâmbind.

– Îl găsim pe adevăratul *Puck* și îl furăm înapoi.

Elizabeth a bătut cu degetele pe mânerul de sabie pe care îl folosea pe post de baston.

– Dacă Faircliffe nu i-a dat portretul nostru domnișoarei York, atunci s-ar putea să se afle încă pe proprietatea ducelui. Partea complicată va fi să cotrobăim prin fiecare centimetru al casei sale din oraș fără să fim detectați.

Graham a dat din cap.

– Dacă este încă acolo, noi îl vom aduce acasă pentru totdeauna. Și prin „noi" mă refer la...

Toate privirile s-au îndreptat spre Chloe.

– ...la mine? a rostit Chloe cu voce pițigăiată.

Tommy i-a aruncat lui Chloe o privire arcuită.

– Excelența Sa îți datorează o favoare, nu-i așa?

Zâmbetul lui Elizabeth era răutăcios.

– Este timpul să o revendici.

Capitolul 7

În dimineața următoare, stomacul lui Chloe era încă agitat.

Motivul freneticelor zvâcniri din pieptul ei era că, de data aceasta, dacă totul decurgea conform planului, Chloe urma să fie prezentată societății ca...

Ea însăși.

– Cine sunt eu? a șoptit ea, cu nervii clocotind.

Blestemul invizibilității lui Chloe era dulce-amărui. O viață întreagă în care fusese trecută cu vederea o făcuse destul de sensibilă. De fiecare dată când se prezenta din nou cu un alt nume acelorași oameni și nimeni nu clipea măcar – sau nu-și amintea de ea – era încă o mică rană pe sufletul ei.

Dacă faptul că nu ieșea niciodată în evidență o făcea să fie neliniștită, ei bine, avea metodele ei de a face față la asta, nu-i așa?

Și-a deschis larg ușile dulapului.

Țesături somptuoase într-o gamă uluitoare de culori superbe se înălțau în fața ei.

Nu purtase niciodată nimic in afara acestei camere.

Aceasta era garderoba ei de vis. Singurul secret pe care îl păstra, chiar și față de frații ei.

Aceste haine simbolizau persoana care și-ar fi dorit să fie. Dovada că era încă aceeași fată melancolică dintotdeauna.

După ce își dăduse seama că părinții ei nu aveau să se mai întoarcă niciodată după ea, s-a strecurat adeseori neobservată pe străzi, căutând ceva special. Să fie ceva special. Când furase un medalion ruginit pe care era inscripționat „Pentru dragostea mea", și-l legase imediat la gât și se plimbase ca și cum ar fi fost iubită.

Articolele din garderoba ei nu proveneau de la un iubit, ci mai degrabă din veniturile proprii ale lui Chloe. Bean lăsase moștenire o sumă respectabilă fiecăruia dintre copiii săi, dar colecția lui Chloe începuse cu mult înainte. Adunase fiecare monedă pe care o putea strânge până când avusese suficient pentru o achiziție.

Mănuși, când avea opt ani. Erau frumoase, din lână roșie și călduroasă, așa cum o mamă ar fi putut să cumpere pentru fiica ei. Chloe le ținea în siguranță într-o pungă de pânză ascunsă sub hainele ei, fără să poarte niciodată mănușile sau să le scoată din ascunzătoarea lor dacă le-ar fi putut vedea unul dintre frații ei.

Nu putea suporta ca ei să-și bată joc de ea pentru că pretindea că are o mamă, pentru că ea credea că merită lucruri frumoase. Atât timp cât nimeni altcineva nu știa, putea să strângă la piept mănușile roșii perfecte, chiar lângă medalionul spart „Pentru dragostea mea", și să creadă, cu ochii închiși, că pentru cineva de acolo era specială și merita iubire.

– Sunt iubită, și-a reamintit sieși.

Avea cinci frați și surori incredibile care o considerau specială. Chloe Cameleonul, care dispărea fără probleme în decor.

Codul de onoare strict al familiei Wynchester însemna că nici un frate nu-și va băga nasul sau nu se va amesteca în afacerile private ale celuilalt. Ei nu știau de dorința ei secretă de a fi într-o zi mai mult decât o pânză albă. De a fi de neuitat.

Cu glasul răgușit, a trântit ușile dulapului ei opulent.

S-a îndreptat spre dulapul mai mic. Aici, țesăturile erau simple. Culorile, nedeslușite: gri, maro, auriu, alb murdar. A ales una la întâmplare. Nu a contat. Faircliffe nu-și va aminti cum arăta oricum.

Chiar și oglinda ei era plictisită de reflexia ei. A aruncat o privire în dreapta șemineului, unde o pereche de clești de ondulat se cuibărea într-un coș de fier.

Chloe exersase fiecare coafură La Belle Assemblée de atâtea ori, încât ar fi putut juca rolul de servitoare personală a reginei Charlotte.

Dar, înainte de a părăsi camera ei, întotdeauna își îndrepta fiecare buclă perfectă și își aranja tot părul din spate într-o coadă răsucită simplă și neinspirată.

Chiar și fără o „favoare" de adjudecat, ea era cea mai potrivită dintre Wynchesteri pentru această misiune.

Chloe fusese cea care participase la aproape toată viața politică a lui Faircliffe. Putea să recite câteva dintre opiniile lui, ba chiar îl citase în câteva dintre pamfletele ei de încurajare a reformei.

Dacă cineva putea purta o conversație suficient de captivantă pentru a-i distrage atenția de la adevăratul lor scop, aceea era ea.

Și-ar fi dorit ca ideea de a i se preda lui să nu fie atât de tulburătoare.

Nu era vorba doar despre buzele groase ale lui Faircliffe și de privirea albastră pătrunzătoare. Era teama de a atrage atenția și de a fi îndrăzneață. Tânjea după asta chiar dacă gândul o îngrozea. Astăzi, ar fi căzut în ispită.

Ea a chemat trăsura cea mai puțin vizibilă de pe străduțe. Era mijlocul de transport perfect pentru a duce o domnișoară modestă la casa mare cu terasă a ducelui de Faircliffe.

Odată ce nu va mai fi printre nobilime, va dispărea din memoria colectivă, iar viața va continua așa cum fusese întotdeauna. Deghizarea de azi a lui „Chloe Wynchester" era la fel de trecătoare ca oricare alta.

Dar degetele îi tremurau când a bătut în inelul de alamă.

Majordomul ducelui a deschis ușa. Albus Hastings, în vârstă de cincizeci și patru de ani, căsătorit, fără copii, dornic de dulciuri, șold sensibil pe partea stângă, iubitor de botine în dungi, cu o frică irațională de câinii mici. Chloe s-a prefăcut că Graham nu-i spusese nimic din toate astea.

A întins o carte de vizită.

– Excelența Sa primește vizite?

Domnul Hastings a privit cu ochii întredeschiși cartea de vizită. Ochii i s-au mărit, dar nu a aruncat-o afară de urechi. Majordomii atât de rafinați preferau să stoarcă de viagă cu o singură privire.

– O să mă interesez. I-a făcut semn să lase în urmă după-amiaza răcoroasă de primăvară și să intre într-o cameră somptuoasă. Așteptați aici!

– Aș fi încântată.

În momentul în care domnul Hastings a plecat, Chloe a scos un caiet din coșul ei omniprezent plin cu toate trăsnăile și a început să măsoare perimetrul în pași. Dalele decorative care acopereau podeaua ar fi amplificat sunetul, așa că tălpile moi ar fi fost necesare pentru orice manevră care necesita furtișag. Creionul ei zbura mai repede. Amplasarea și mărimea intrărilor și ieșirilor, inclusiv a ferestrelor. Nici un scârțâit la ușă, nici o încuietoare slăbită la pervaz.

Până când domnul Hastings s-a întors, ea era din nou în poziția inițială, lângă ușa de la intrare, cu coșul atârnând inocent de cot.

– Dacă vreți să veniți cu mine, domnișoară.

L-a urmat pe domnul Hastings până la un salon elegant aflat la nouă pași și jumătate mai jos pe coridor. Poate că aceasta era o cameră în care aduceau oaspeți despre care sperau că nu vor sta mult timp și care nu aveau nici un motiv să pună piciorul mai departe pe teritoriul Faircliffe.

– Excelența Sa va fi aici în scurt timp, a informat-o domnul Hastings și a plecat.

Pe Chloe o mâncau degetele să scoată creionul. Avea timp să se plimbe prin salon?

– Merită riscul, a mormăit ea și a scos caietul din coș.

Finaliza o schiță generală a camerei, când pe coridor a scârțâit o dușumea. Nu scârțâise când trecuseră pe acolo ea sau majordomul, ceea ce putea însemna că acest pas venea din direcția opusă. A împins caietul înapoi în coșul ei chiar în momentul în care ducele de Faircliffe a intrat în salon.

Părul lui șaten-închis îi cădea peste frunte, atrăgând privirea direct spre intensitatea glacială a ochilor săi albaștri. Gura lui largă și plină era presată într-o linie strânsă, ca și cum ar fi fost nemulțumit să afle că ea încălcase perimetrul păzit de majordom

și că se afla acum în salonul său ducal. Ea s-a luptat cu impulsul de a face o piruetă, doar pentru că l-ar fi enervat.

Strângea din dinți și era bărbierit – probabil fin la atingere, în ciuda unghiurilor dure. Pliurile lavalierei sale erau suficient de ascuțite pentru a tăia, revărsându-se de pe gât într-o risipă de țesătură albă.

Așa arăta el în Parlament. Regal și necruțător, înarmat pentru luptă. Nu-i era frică acolo și nu-i era frică de ea. Greșeala lui. Doar pentru că țepușele ei nu erau vizibile nu o făceau mai puțin periculoasă. Nu toată muniția era menită să rănească. Armele ei erau inteligența și o felină complice.

Distracția era abia la început.

– Dânsa este domnișoara Wynchester, Excelența Voastră. A făcut o plecăciune, apoi a ridicat capacul coșului ei în caz că ducele avea nevoie de ajutor pentru a-și aminti.

Au apărut două urechi ascuțite, una aurie și una neagră, apoi niște ochi strălucitori și curioși, apoi un nas micuț și roz, cu mustăți albe și moi care ieșeau din ambele părți.

Ochii lui Faircliffe s-au aprins și a făcut un pas în față, înainte de a-și aminti de el însuși și de a-și drege glasul cu dezaprobare.

– Acela este demonul calico care a provocat atât de mult haos la reședința familiei York?

Chloe și-a frecat fața de capul blănos al lui Tiglet.

– În carne și oase.

– De ce, a întrebat Faircliffe cu atenție, l-ai adus?

– În caz că nu m-ați fi recunoscut, a explicat ea. Majoritatea oamenilor își amintesc de Tiglet.

– Îmi imaginez că da. A aruncat o privire ascuțită spre coșul deschis. Vă voi mulțumi dacă lăsați capacul la locul lui.

„Iar eu îți voi mulțumi pentru că m-ai condus la tabloul meu." A închis capacul.

Faptul că o luase pe Tiglet cu ea era un risc calculat. Avea nevoie ca Faircliffe să-și amintească atât de ea, cât și de pactul lor, da, dar avea nevoie, de asemenea, să pară ineptă când venea vorba despre amestecul cu înalta societate. Era o domnișoară la

ananghie, venită aici pentru a încasa o datorie. Chloe avea de gând să se bucure de acest joc.

– Cu ce te pot ajuta? Faircliffe nu părea să dorească să fie de vreun folos. Ține minte – fără bani, fără obiecte. Și nu mă voi preface că îți fac curte.

Ah, deci asta era a treia condiție. Din fericire pentru el, Chloe nu voia nici asta. I-a zâmbit și a încercat să pară cât se poate de inofensivă.

– Am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Acest lucru era adevărat. Chloe l-a lăsat să vadă sinceritatea din ochii ei.

El nu și-a descrucișat brațele.

– Să te ajut cu ce?

– Să fiu prezentată în societate.

Asta era destul de credibil. Ducele părea îngrozit.

– Nu trebuie să dansezi cu mine sau să te prefaci că ești interesat, l-a asigurat ea. Sunt o romantică... Nu era. Și mă voi căsători doar cu cineva care dorește să se căsătorească cu mine.

– Ce legătură are asta cu mine? a spus el în hohote.

Și-a coborât privirea, ca și cum ar fi fost timidă.

– Nu mi-aș imagina că cineva atât de la modă ca dumneavoastră știe prea multe despre fetele cu care nu dansează nimeni, dar este imposibil să te căsătorești bine – sau să te căsătorești măcar – de pe margine.

– Am avut dreptate, a spus dezgustat ducele. Dorești să mai prinzi în plasa dumitale de ascensiune socială și pe altcineva.

Dar el nu a spus nu.

„Te-am prins."

– Cineva cu o casă frumoasă, a continuat ea. Și cel puțin patru mii de lire pe an.

– Astea sunt calitățile de care o fată fără șanse s-ar putea „îndrăgosti"?

Faircliffe s-a abținut cu curaj să nu-și dea ochii de duce peste cap. Chloe nu putea fi mai mulțumită. Indignarea lui față de aspirațiile ei încrezute însemna că nu i-a pus la îndoială motivele. Cum ar fi putut? Nu erau diferite de ale lui.

– Potrivit ziarelor, Faircliffe găzduiește o mare gală la sfârșitul fiecărui sezon, a continuat ea.

El a închis ochii, ca și cum ar fi implorat-o să nu-și ducă cererea la bun sfârșit. Vreau o invitație, a încheiat ea. Și să fiu prezentată în prealabil câtorva potențiali burlaci.

Nu a spus nimic pentru un moment mai lung, lăsându-și privirea să o cerceteze cu o minuțiozitate umilitoare.

Botine, la fel de simple și de obișnuite ca și restul ținutei ei. Rochia, de culoarea cenușii vechi și la fel de neatrăgătoare. Corsetul, modest și acoperit, dar brusc strâmt, ca și cum aerul pe care îl aspira în plămâni nu i se mai potrivea cu totul. Pulsul, fluturând vizibil la baza gâtului ei.

Buzele îi erau uscate, așa că le umezise cu limba, doar pentru a fi prinsă în flagrant. Ochii lui Faircliffe nu mai erau de gheață, ci străluceau atent, ca și cum un foc latent ar fi fost alimentat adânc în interior. Limba ei s-a retras rapid din peisaj. Cocul pe jumătate aranjat de Chloe, cu șuvițele de păr zburlite, nu mai părea neîngrijit, ci ciudat de senzual, ca și cum ar fi fost surprinsă dezbrăcându-se de către un iubit.

După ce și-a terminat evaluarea, ochii lui s-au întors la ai ei.

– Aveți o zestre decentă?

– Nu am deloc, a răspuns ea, ignorând aluzia lui că bogăția ar fi principalul lucru care ar recomanda-o. Și-a injectat vocea cu o falsă veselie. Dar lipsa de avere nu ar trebui să conteze. Un duce poate prezenta o cunoștință oricui îi place, nu-i așa? Un bal aici, o cină acolo...

El a scrâșnit din dinți, cu brațele încrucișate încordate.

– Ar trebui să inviți întreg cercul de lectură al Philippei la petrecerea ta, a sugerat ea. Atunci nu va fi o favoare specială pentru mine, ci un gest romantic pentru viitoarea ta mireasă. De fapt, putem participa amândoi la ceaiul ei caritabil, dacă vrei să inviți pe toată lumea deodată.

Un mușchi s-a contractat la tâmpla ducelui. A lăsat să iasă o gură de aer și și-a lăsat brațele în lateral.

– Foarte bine. Și atunci, suntem chit?

– Nu te voi mai deranja după gală, a promis ea.

Mai erau două luni până atunci. Chloe ar fi terminat cu el cu mult înainte de asta.

Totul mergea perfect. Nu voia ca Faircliffe să-și îndeplinească bine sarcina. Avea nevoie doar de un pretext pentru a-și asigura accesul la reședința lui până când descoperea tabloul furat.

– Când este ceaiul de caritate al domnișoarei York?

Expresia chinuită de pe fața ducelui arăta că ar fi preferat să participe la orice altceva. Chloe a zâmbit dulce.

– Mâine.

Capitolul 8

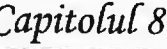

Lawrence a făcut un pas înapoi, îngrozit.

– Mâine?

Nu numai că dorea ca el să o recunoască în public, dar se aștepta să fie sponsorul ei? Impertinență fără margini...

Nu. Și-a încleștat maxilarul. Cel în eroare era el. De la un Wynchester nu te puteai aștepta la mai mult decât la impertinență – și din momentul în care îi furase trăsura, domnișoara Wynchester se achitase cu siguranță de această sarcină –, dar un lord trebuia să se comporte cu demnitate în orice împrejurare.

Faptul că a urmărit un hoț nerușinat nu ar fi mirat pe nimeni. Să-i fie milă de o tânără cu un statut inferior: caritate. Oferindu-se să angajeze un călăreț care să o ducă acasă: nobil. Urmărind-o la etaj până la o cameră de dormit neînsoțită: culmea absolută a idioțeniei. Ce naiba îl apucase?

Îl apucase ea. Afurisita de domnișoară Chloe Wynchester.

Cum reușea ea să-i împrăștie gândurile atât de ușor? Venele îi pulsau. Ea se infiltra în simțurile lui ca fumul parfumat al bețișoarelor de ars. Iasomie. Cel mai mic indiciu. Nu știa dacă parfumul amețitor se afla în părul ei, pe pielea ei sau în adâncurile secrete ale minții lui, dar abia putea gândi din cauza dorinței mistuitoare de a o inhala.

Nu era suficient de aproape pentru a o atinge, și totuși prezența ei flutura pe pielea lui, alunecând pe sub hainele lui, pe căldura pielii lui, ca o șoaptă a unei promisiuni. El voia să o copleșească pentru a o face să înceteze. Să o acopere cu parfumul lui, cu trupul lui, cu puterea lui. Înfruntase dușmani mai puternici decât curbele moi și o privire complice.

– Dacă reușesc să obțin o invitație la ceai, spunea acum gura ei în formă de arc al lui Cupidon. Nu trebuie să ajungem împreună, ca și cum ai fi însoțitorul meu.

– Niciodată n-aș...

S-a luptat cu impulsul de a-și freca mâna pe față în semn de frustrare. Trei decenii de relații cu tatăl său îl învățaseră pe Lawrence importanța ascunderii emoțiilor puternice. Astfel de mărturisiri erau ușor de folosit de către duce împotriva fiului său.

Domnișoara Wynchester i-a zâmbit ca și cum nu ar fi fost deloc descurajată. Totuși, fața ei era nefiresc de lipsită de orice expresie, cu mușchii încordați. Lawrence nu s-a putut abține să nu bănuiască faptul că și ea își ascundea emoțiile.

Asta fusese ceea ce îi stârnise blestematul lui acces de iertare atunci când ea îl răpise. Înțelegea disperarea. El se lupta împotriva acelui curent derutant în fiecare zi.

Și fusese atât de aproape de a exploda. Perfectă-în-aproape-toate-felurile, domnișoara Philippa York urma să umple cuferele familiei și să refacă reputația stricată a familiei Faircliffe. Nu putea permite ca nimic să împiedice planul.

Chloe Wynchester era mai mult decât o perturbare. Era un vârtej care îl trăgea și mai departe de drumul său. Dar ce valoare avea numele familiei sale proaspăt reabilitat, dacă Lawrence nu-și onora cuvântul dat?

Avea dreptate, la naiba. Invitarea întreg cercului de lectură la gala lui ar fi un gest romantic. Ar putea chiar să grăbească logodna.

– După ce îți vei face apariția la gala mea, am terminat, i-a reamintit el, fiecare cuvânt fiind dur și aspru.

Ea i-a zâmbit.

– Nici nu trebuie să vorbești cu mine. O să fac un joc de excepție și o să plec.

Lawrence i-a privit ochii ei căprui și calzi și genele lungi și întunecate.

S-ar putea să aibă succes. Cu o oră în urmă, s-ar fi îndoit de asta, dar acum, că se afla chiar în fața ei și era aproape, dar nu chiar sigur că mirosul slab de iasomie venea într-adevăr din

părul ei... Nu ar fi fost singurul bărbat tentat să-şi afunde degetele în adâncul lui şi să-şi îngroape nasul în cosiţele moi pentru a capta o fracţiune din esenţa ei.

Dar a invoca impulsuri mai josnice nu era acelaşi lucru cu a atrage un soţ. Avea nevoie de ajutor dacă dorea să se integreze cu nobilimea. Şi dacă el era cel care o ajuta... îşi risca propria poziţie între timp.

Ea ştia asta, dar l-a rugat oricum. A fost o manipulare nerușinată. O femeie bine-crescută nu i-ar fi cerut aşa ceva. Dar el fusese cel care hotărâse că-i datorează o favoare.

– Foarte bine, a spus el cu răceală.

El îi va da instrucţiuni majordomului său să permită vizitele şi corespondenţa până când această datorie va fi plătită.

Buzele ei s-au arcuit.

– Mulţumesc!

Domnişoara Wynchester ar trebui să se considere norocoasă că s-a ridicat atât de mult. Deşi nu era fiica de sânge a baronului Vanderbean, se bucura de casa şi de generozitatea acestuia.

Din pieptul lui Lawrence a ieşit un mic icnet familiar la imaginea ispititoare a unei familii numeroase. Nu era gelos pe domnişoara Wynchester – gândul era absurd –, dar după ce o febră îi răpise mama, să crească într-o casă ca aceasta fusese într-adevăr o copilărie foarte singuratică.

Nu voise niciodată ca moştenitorul său, sau orice alt copil, să se simtă în derivă aşa cum se simţea el. Dacă domnişoara York dorea să renunţe la creşterea copiilor în favoarea dădacelor şi a meditatorilor, acesta era privilegiul ei. Dar Lawrence se va asigura că pruncii lui nu se vor îndoi niciodată de dragostea tatălui lor. Şi nici nu le va lipsi nimic.

Dar mai întâi, trebuia să termine cu Chloe Wynchester. I-a aruncat cea mai aspră privire.

– Dacă nu mai e nimic altceva?

A ridicat un coş mare şi împletit.

– Vreţi să-l vedeţi pe Tiglet înainte să plec?

Îl văzuse.

– Nu, nu vreau.

A strâmbat din nas.

– Nu vă plac animalele de companie?

– Noi nu suntem prieteni, domnișoară Wynchester. Sentimentele mele în această privință nu au nici o importanță pentru dumneata.

Sentimentele sale erau intense. Lawrence nu numai că spera să își umple casa cu copii și animale, dar intenționa să lase fiecare copil să își aleagă propriul animal de companie. Nimic din toate acestea nu o privea pe domnișoara Wynchester.

Ea a aplecat capul.

– Cred că ți-ar plăcea Tiglet.

– Din păcate, nu vom ști niciodată.

I-a făcut semn să îl urmeze în salon. În schimb, ea a aruncat o privire spre pereții nedecorați.

– Nu vă place arta?

Lawrence iubea arta.

Această casă fusese cândva plină de ea. De generații întregi, ducii de Faircliffe adăugaseră capodoperă după capodoperă la colecția familiei.

Și apoi a venit tatăl său.

Ducele fusese foarte amuzant, dar și extrem de frivol. Cât de mult îl admirase Lawrence pe lordul sociabil care avea mult prea mulți prieteni pentru a arăta favoruri față de cineva anume, inclusiv față de fiul său cu ochi strălucitori! Nu însă atunci când trebuia să participe la petreceri și să facă pariuri.

Unul câte unul, portretele care îi țineau companie lui Lawrence când nu avea cu cine să vorbească, peisajele în care evadase atunci când nu putea să meargă în altă parte dispăruseră de pe pereți pentru a plăti datoriile tot mai mari ale tatălui său.

Băieții de la școală îl ironizau pentru excesele și scandalurile jenante ale tatălui său. Tot ceea ce iubea Lawrence fusese distrus.

Salonul era acum gol. Deși tatăl său nu mai era aici pentru a smulge ultimele resturi, Lawrence nu se putea abține să nu strângă puținul care îi mai rămăsese. Strânsese douăzeci și trei de tablouri prăfuite de la reședința falimentară Faircliffe de la țară și le adunase în biblioteca locuinței din oraș, pe care o ținea

sub cheie. Frumusețea acesteia era refugiul său. Doar menajera sa avea voie să intre înăuntru.

– Mie îmi place arta, a continuat domnișoara Wynchester, ca și cum Lawrence nu ar fi ignorat grosolan întrebarea ei.

Un impuls seducător, de argint viu, l-a tentat să-i arate colecția sa. Doar ca să vadă cum reacționează ea. Să vadă dacă ar putea aprecia colecția lui măcar o fracțiune la fel de mult ca și el.

Și-a înăbușit dorința. Impulsivitatea era modul în care tatăl său se ruinase pe sine și familia sa. Această trăsătură blestemată era, de asemenea, motivul pentru care Lawrence se afla în actuala sa încurcătură cu domnișoara Wynchester.

– Îți urez o zi bună, i-a spus el cu fermitate. Domnul Hastings te va conduce la ieșire.

A făcut o plecăciune.

– Oh, a spus Lawrence. Nu-ți lua puiul de jaguar la familia York.

Ochii mari ai domnișoarei Wynchester i-au întâlnit pe ai lui.

– Nu am de ales. Mulțimile îmi provoacă anxietate, iar Tiglet este singura creatură capabilă să mă liniștească.

După aceea, a dispărut.

Mirosul de iasomie rămăseseră în locul în care stătuse ea.

A pășit înspre aroma aceea, în ciuda voinței lui, ca și cum, dacă și-ar fi așezat trupul acolo unde fusese al ei, ar fi putut să o simtă în continuare. Picioarele lungi de sub fusta ei, curbura sânilor ei. Cum ar fi fost să sărute acel zâmbet fugar de pe buzele ei?

Hastings a intrat în salon.

– Este o plăcere să vă văd că primiți musafiri, Excelența Voastră. Ce domnișoară unică!

Lawrence s-a îndepărtat de fantoma domnișoarei Wynchester.

– Nu poate avea intenția de a târî bestia aia prin întreaga societate, nu-i așa? Doamne, imaginează-ți cum ar fi să fie liber aici, în timpul galei mele.

Hastings și-a arcuit sprâncenele cenușii.

– Adorați animalele. Dacă îmi amintesc bine, a fost o vreme când l-ați implorat pe tatăl duneavoastră să...

Lawrence i-a tăiat vorba cu o privire glacială.

Hastings i-a întors privirea cu o falsă inocență.

Bineînțeles că blestematul „și-a amintit bine". Hastings fusese majordom încă dinainte de nașterea lui Lawrence. Putea să-și amintească orice lucru pe care Lawrence se străduise din răsputeri să-l uite.

Cum ar fi zilele întunecate de după înmormântare, când Lawrence ajunsese să realizeze întreaga amploare a datoriilor tatălui său. După ani în care se resemnase de fiecare dată când o altă comoară a strămoșilor săi dispărea de pe perete, Lawrence își dăduse seama că va fi nevoit să facă același lucru... și că sacrificiul nu va fi suficient.

A redus la minimum personalul atât în casa din Londra, cât și în reședința de la țară, apoi a vândut toate obiectele care nu aveau valoare sentimentală, dar și alte câteva care aveau. Și-a reglat conturile cu comercianții cu mult timp în urmă, înainte de a se ocupa de datoriile tatălui său la jocurile de noroc, deoarece pălărierii, cizmarii și negustorii de mărunțișuri nu beneficiau de avantajele unui titlu care să-i protejeze.

Fiind duce, tatăl lui nu putea fi trimis la închisoarea datornicilor, indiferent cât de risipitor ar fi devenit. Clasa muncitoare nu a fost atât de norocoasă. Lawrence nu își punea viața în pericol doar pentru că „domnii" acordau prioritate datoriilor de onoare față de semenii lor.

Buza lui s-a strâmbat disprețuitor. Nu era nici o onoare să trăiești în belșug pe un credit pe care nu-l puteai rambursa și să-i lași pe cei mai puțin norocoși să suporte greul egoismului tău.

Vânzând obiecte de patrimoniu și fiind cumpătat, au existat doar suficienți bani pentru un ultim sezon. Trebuia să se căsătorească cu o moștenitoare înainte ca sesiunile Parlamentului să se încheie la jumătatea lunii iunie, altfel nu ar fi fost în măsură să se ocupe de arendașii săi, să recupereze moșia falimentară și să plătească salariile personalului său loial.

Falimentar, Lawrence nu va mai putea lupta pentru reforme în Camera Lorzilor, pentru că nu-și va mai putea permite o casă în oraș sau vreo cameră de închiriat... cu atât mai puțin să posede bani în plus pentru a face investiții care l-ar putea ajuta să iasă din această încurcătură.

Zestrea domnișoarei York nu putea ajunge suficient de repede.

– Voi fi în bibliotecă, l-a informat pe Hastings, apoi a păşit pe coridor spre sanctuarul său.

Lawrence a descuiat uşa, a păşit în camera mare şi şi-a luat un moment să respire.

Adora mirosul bogat al cărţilor, al hârtiei vechi şi al pielii uzate. Trosnetul reconfortant al unui foc tihnit îi atrăgea privirea spre o canapea somptuoasă şi două scaune din piele uzată, aranjate primitor lângă flacăra ce împrăştia căldură.

Pereţii nu se mai lăudau nici pe departe cu cantitatea de cărţi pe care o deţinuseră cândva, dar spaţiile subţiri de deasupra şi dintre rafturi erau acum pline de tablouri. Le adusese pe toate aici, în singurul loc rămas unde inima lui se simţea plină, în loc să fie goală.

Ca de obicei, a pornit din stânga uşii, urmându-şi calea fără grabă, pânză cu pânză. Cunoştea fiecare tuşă de pensulă, fiecare joc de lumină împotriva întunericului. Aici Lawrence putea să îşi dea voie să gândească, să fie şi să simtă.

Îi plăcea să se imagineze în pielea artiştilor care trăiseră înaintea lui. Ar fi ales el această culoare, această pânză, acest stil, acest subiect? Ar fi putut să adauge un cal zburător pentru capricii? Sau ar fi pictat copacii în mov, în loc de verde? Ar fi oglindit oare imaginaţia sa lumea reală?

Colegii săi credeau că Lawrence îşi petrecea fiecare moment liber în bibliotecă datorită unui exces de studiu. I-ar fi şocat să afle cât timp petrecea visând cu ochii deschişi la ideea de a învăţa să picteze pentru a putea adăuga o creaţie proprie pe aceşti pereţi.

Mulţi bărbaţi aveau hobby-uri. Odată ce buzunarele îi erau din nou pline, ar fi avut ocazia de lua lecţii de artă atunci când Parlamentul nu era în sesiune.

O oportunitate pe care nu şi-o va asuma.

Banii nu erau de ajuns. Soţia perfectă nu era de ajuns. Lawrence trebuia să fie şi el perfect. Dacă ar fi făcut o încercare şi ar fi descoperit că toţi profesorii din lume nu erau de ajuns

pentru a scoate o artă acceptabilă din degete fără talent... Nu. Nu era de luat în considerare.

Dacă Lawrence nu va putea fi cel mai bun, nu o va face deloc.

Era respectat în Parlament datorită programului prelungit și a muncii asidue. Nopți nedormite în care scria și rescria fiecare propoziție din fiecare discurs.

Acesta era și motivul pentru care evita evenimentele mondene ori de câte ori era posibil. Singura dată când primea vizitatori era la gala de sfârșit de sezon pe care o controla.

Lawrence îi ținea pe ceilalți la distanță nu pentru că se credea superior, ci pentru că, dacă l-ar fi cunoscut pe el, cel adevărat, nu ar mai fi fost interesant... sau, mai rău, ar fi fost batjocorit.

Nu se pricepea să facă și să spună ceea ce trebuie decât dacă avea timp să pregătească răspunsul perfect.

Mirosul de cafea proaspătă i-a ajuns la nas și s-a întors să o vadă pe menajera sa, doamna Root, intrând în bibliotecă. Ea a aranjat conținutul unei tăviițe de argint pe măsuța de lângă scaunul lui preferat.

Ochii ei albaștri străluceau în mod normal, dar astăzi erau plini de îngrijorare.

– Ce este? a întrebat el.

Mâinile îi tremurau.

– Nepoata mea.

Doamna Root avea patru nepoate, dar nu era nevoie să se intereseze care dintre ele. Betsy, cea mai mică, fusese întotdeauna bolnăvicioasă. Acum aștepta un copil.

– Ce spune doctorul? a întrebat el cu o voce răgușită.

Nu era nimic mai rău decât să pierzi o persoană dragă.

– Că a mai rămas o lună până la termen, iar Betsy ar trebui să o petreacă în pat. Doamna Root și-a frânt mâinile. Următoarea mea vacanță este abia peste două săptămâni, dar v-ați supăra dacă mi-aș lua o zi sau două...

– Du-te. Lawrence a fluturat mâna. Ia-ți tot timpul de care ai nevoie.

Betsy era spălătoreasă. O lună fără salariu, costul medicamentelor și al medicilor, săptămâni de recuperare cu copilul...

Lawrence a scrutat rafturile subțiri până când privirea i s-a îndreptat spre un volum care ar putea aduce o sumă rezonabilă. Avea să trimită o donație mâine-dimineață.

Doamna Root a făcut o plecăciune.

– Mulțumesc!

– Poți pleca acum, dacă vrei. Voi suna să cheme pe altcineva să ia tava.

Nu a făcut nici o mișcare pentru a pleca, în schimb s-a încruntat.

– Mai este ceva?

Ochii ei s-au înmuiat.

– Hastings spune că veți lua un pisoi.

Nenorocit de majordom băgăcios!

– Hastings se înșală, a spus Lawrence cu răceală.

Doamna Root părea că vrea să-i ciupească obrazul.

– Este o idee minunată.

– Nu sunt în căutarea unei pisicuțe, a enunțat el.

– Un cățeluș, nu-i așa? Zâmbetul ei s-a lărgit. Am crezut că Hastings a înțeles greșit. Cât de mult vă doreați un câine! „Ar fi cel mai bun prieten pe care l-ar putea avea un băiat", îi spuneați tatălui dumneavoastră. Trebuie să se așeze ziare pentru un cățeluș, desigur, așa că voi vorbi cu Peggy și Dinah înainte de a pleca...

A insistat pe fiecare silabă.

– Fă-ră a-ni-ma-le de com-pa-ni-e!

Doamna Root părea abătută.

– Știam că e un gând prea plăcut. Privirea ei s-a luminat. Dacă... dacă... dacă nu ați cumpăra un animal de la un crescător, ci ați salva unul de pe stradă? Dacă nu aveți timp sau nu vă place, puteți oricând să îl dați altcuiva.

Și-a făcut ochii mici.

– Crezi că, dacă îl iau în casă, nu îl voi da niciodată.

– Nu v-aș numi niciodată sentimental, Excelență. Și-a pus o mână la piept și s-a îndepărtat spre ușă. Hastings, pe de altă parte...

– Eu nu sunt sentimental!

Era deja prea târziu. Doamna Root îl lăsase în centrul unei biblioteci înțesate cu portrete de familie și cu toate obiectele de artă pe care le putea aduna de pe moșia Faircliffe.

– Nu atât de sentimental.

Dar picioarele sale l-au condus spre un piedestal gol, unde intenționa să așeze singurul obiect de frumusețe pe care tata îl prețuise vreodată. Un cadou pentru soția sa.

Lawrence avea poate șase ani când și-a dat seama că mama lui era gravidă. Încă își mai amintea cât de fericit fusese la gândul că în curând va avea o soră sau un frate pe care să-l iubească și cu care să se joace.

Tânjea după o familie mare, plină de dragoste, râsete și aventură. Un frate sau o soră era un vis devenit realitate. După-amiaza, se strecura în salonul unde mama lui broda lângă foc, urmărind zâmbetul care îi juca pe buze și felul în care își atingea burta ori de câte ori primea o lovitură. Număra zilele.

Copilul s-a născut mort.

După aceea, nu mai existaseră zâmbete în casa lui. Mama era de neconsolat. Tata a comandat o vază din cristal, rafinată, strânsă în mâinile plinuțe ale unui heruvim frumos. Un înger, la fel ca sora lui Lawrence care nu supraviețuise. În fiecare dimineață, tata înlocuia floarea din vază cu una din grădina lor. În cele din urmă, mama a ieșit din întunericul ei. Îngerul a însoțit-o în șifonier, în salon, la căpătâiul patului ei.

În anul următor, când o febră a trimis-o pe mama în ceruri împreună cu fiica ei, vaza a dispărut din camera ei de boală. Tata a așezat îngerul în biroul său, unde nu a mai ținut niciodată flori.

Uneori, Lawrence se furișa în biroul ducelui și se ascundea într-un colț, cu brațele înfășurate în jurul genunchilor, pentru a-și privi tatăl lucrând și pentru a întrezări vaza, la fel de delicată ca un Fabergé și la fel de dureros de frumoasă, după cum își amintea Lawrence.

De fiecare dată când tatăl său îl prindea, se isca o ceartă cumplită. Bonele erau concediate. Tata îl scutura și îl arunca pe coridor. A început să încuie biroul, chiar și atunci când se afla

în cameră. Ducele păzea acel înger cu aceeași gelozie cu care un dragon își protejează comoara.

Era singurul lucru la care tatăl lui mai ținea.

Lawrence își vindecase vechile răni. Era timpul să ofere vazei mamei sale locul de onoare care i se cuvenea aici, în bibliotecă, printre lucrurile frumoase.

Nesigur pe picioare, s-a ridicat. Nu avea să se mai lase intimidat de fantoma tatălui său.

De la moartea bătrânului, cu șase luni în urmă, doar servitorii îi mai pătrunseseră în sanctuar. Dar Lawrence nu mai era băiatul care fusese odată.

Nu trebuia să se teamă de birou și de respingerea pe care acesta o simboliza. Era gol acum. Avea o cheie. Tata plecase, dar îngerul putea trăi aici, în bibliotecă, cu Lawrence.

S-a îndreptat spre biroul tatălui său, ignorând felul în care respirația i se accelera și mușchii i se încordau, ca și cum s-ar fi pregătit pentru lovitura inevitabilă. A avut nevoie de trei încercări pentru a potrivi cheia în încuietoare, dar de data aceasta nu au existat strigăte de furie când a împins ușa.

Camera era întunecată. Părea mult mai mică fără tatăl său. Aerul era viciat. Îi umplea plămânii lui Lawrence ca o apă sărată, făcându-l să respire cu greu. Nu era nevoie să tragă perdelele. Ar fi fost rapid.

A împins ușa până când s-a lovit de peretele interior. Un mic act de sfidare pe care nu l-ar fi îndrăznit niciodată dacă tatăl său ar fi fost în viață. Lumina slabă de pe coridor a luminat penumbra doar cât să-i permită lui Lawrence să întrevadă vitrina de sticlă a îngerului.

Vaza dispăruse.

Lawrence s-a lipit de tocul ușii, sângele îi zvâcnea în vene și mintea îi era învolburată.

Furată.

Tata nu s-ar fi despărțit niciodată de bunăvoie de îngerul său. Trebuie să fi fost luat de unul dintre servitorii pe care Lawrence fusese nevoit să îi dea afară odată ce și-a dat seama cât de aproape era de ruina financiară.

Mușchii îi zvâcneau de furie. Până acum, vaza mamei sale trebuie să fi trecut prin mai multe mâini. Mâini străine. Îngerul mamei sale redus la o tranzacție monetară ieftină, nimic mai semnificativ decât schimbul câtorva monede.

Lawrence va găsi acea vază și va pedepsi furtul ei cu pedeapsa maximă admisă de lege. Va vinde fiecare carte și fiecare tablou pentru banii de recompensă, dacă va fi nevoie de asta pentru a aduce îngerul acasă. S-a întors din birou și s-a îndreptat spre ușa din față.

Era timpul să discute cu polițiștii din Bow Street.

Capitolul 9

Chloe a smuls cu o perie umedă coroana de bucle pe care își petrecuse toată dimineața perfecționând-o, până când părul i-a atârnat în jurul feței în șuvițe inegale și moi. Excelent. Și-a împins fiecare șuviță în spatele capului într-un coc – suficient de competent pentru a arăta că a încercat; suficient de neinteresant pentru a nu atrage o a doua privire – și apoi și-a pus cerceii cu perle în sertarul de mahon împreună cu toate celelalte podoabe.

Și-a dat jos cu grijă rochia albă creponată cu mâneci bufante cu dungi azurii și cu un furou de mătase asortat. La fel ca restul ținutei sale la modă, această rochie nu va fi purtată niciodată în afara intimității vestiarului ei.

Încă se simțea ciudat să țină un secret față de frații ei. Mai ales față de Tommy, al cărei pătuț fusese lângă cel al lui Chloe la orfelinat. Înainte de Bean, nu existau mijloace practice de a avea intimitate. Aici, în noile lor vieți, toți frații își prețuiau noua autonomie descoperită și nu ar fi încălcat niciodată intimitatea celorlalți. Însemna prea mult să fie liberi, să fie ei înșiși.

Dacă o mică parte din Chloe nu se putea opri din a se întreba ce ar putea crede Faircliffe când o va vedea peste o oră, ei bine, asta era o prostie. El nu s-ar fi uitat la ea. Trebuia să se căsătorească cu domnișoara York.

Nici Chloe nu era câtuși de puțin interesată de opiniile de fanfaron ale ducelui!

Obiectivul ei era să câștige suficientă încredere din partea lui Faircliffe pentru a afla unde ascunsese tabloul care aparținea familiei ei sau registrele care să indice unde îl vânduse.

Nimic mai mult.

După ce a ajuns la lenjeria intimă, Chloe a căutat prin garderoba mai mică ceva potrivit pentru a se îmbrăca la un ceai caritabil. Maro? Auriu? Cenușiu? S-a mulțumit cu un gri-violet lipsit de strălucire.

Asta era. Chloe nu se putea uita în oglindă fără s-o apuce somnul. Și-a luat mantaua cea mai puțin măgulitoare și a ieșit din dormitorul ei.

Înainte de a se îndrepta spre parter, s-a oprit la ușa deschisă spre salonul de făcut planuri, care era gol. Chipul lui Bean îi zâmbea din rama lui de deasupra șemineului.

– Aș fi vrut să fiu fiica ta de sânge, a șoptit ea, ca să mă fi născut cu rang.

Zâmbetul în ulei pe pânză al lui Bean nu i-a răspuns.

Nu conta. Își mărturisise dorința de a fi fiica lui „adevărată" de sute de ori, cât timp el era încă în viață. Uneori, pierderea lui era atât de mare, încât amenința să explodeze din pieptul ei și să o sfâșie în bucăți. Dar ea era puternică. Toți Wynchesterii erau.

Bean spunea mereu că stelele i-au adus împreună. El o iubea așa cum era. Ce poate fi mai real decât lucrul acesta?

Familia depindea de ea pentru a-și juca rolul ei. Nu i-ar fi dezamăgit niciodată.

A ieșit din salonul de făcut planuri la timp pentru a-l surprinde pe Jacob încruntat pe coridor, mirosind plin de confuzie aerul cu nasul lui frumos în vânt.

– Cineva ar trebui să verifice coșurile de fum, i-a spus el când a surprins expresia ei întrebătoare. Unul dintre șemineuri miroase a păr ars.

Era cel din camera lui Chloe, din cauza cleștilor ei de ondulat.

– Sunt sigură că nu e nimic, l-a asigurat ea și s-a grăbit să coboare treptele de marmură, înainte ca el să poată pune vreo întrebare.

Graham stătea singur în sufragerie, înconjurat de farfurii goale și de teancuri de ziare de societate, unele prinse sub o vază cu narcise. Și-a ridicat privirea când Chloe a intrat în cameră.

– Ce părere ai? a ridicat el o caricatură în aer. Prințesa Caraboo este cu adevărat un membru al familiei regale?

Chloe i-a schimbat furculița cu o floare în timp ce el nu se uita.

– Nimeni nu este niciodată cine spune că este. Nu știu de ce citești prostiile astea.

Dar a luat una dintre pagini. Lordul D... fusese rănit într-un duel. Moștenitoarea K... fusese prinsă în brațele unui crai notoriu.

Era o prostie să invidiezi necazurile acestor oameni. Găsirea numelui cuiva în paginile de scandal însemna adesea un dezastru pentru un lord sau pentru o doamnă respectabilă. O cădere permanentă din grațiile sociale. Chloe era recunoscătoare că nu avea cum să decadă mai mult de atât.

– Marjorie, pune tabloul domnișoarei York înapoi în coșul tău, a făcut Graham semn spre partea opusă a mesei.

Chloe a tras cu ochiul sub capacul de răchită. Pânza era rulată înăuntru, legată frumos în jurul mijlocului cu sfoară. Sub ea se aflau păturile și uneltele ei.

S-a întors spre fratele ei.

– Unde e Tiglet?

– L-am exilat în Balcovia.

– Habar nu ai unde este. Chloe a clătinat din cap cu afecțiune. Un rinocer ar putea turna din ceainic în timp ce tu îți citești ziarele și nici măcar nu ai observa.

El a zâmbit fără să se simtă prost.

– Încerc să înțeleg cum pot deveni prințul Caraboo. N-ar fi o plăcere dacă oamenii m-ar crede membru al familiei regale?

Și acum era geloasă la gândul că fratele ei era adulat și că se scria despre el, când Graham nu făcea decât să glumească. Nu-i așa? Chloe a încercat să și-l imagineze membru al familiei regale. Își închipuia că ar fi un prinț impresionant... dacă ar lăsa ziarele mondene suficient de mult timp pentru a cuceri un castel.

Chloe era cea care se afla mereu în mijlocul tuturor, precum parchetul maro zgâriat al unui ring de dans: omniprezentă și invizibilă, utilă și neobservată. Martoră la distracția celorlalți.

Un fulger de blană de calico a sclipit printre perdele.

L-a luat pe Tiglet în brațe, l-a băgat în coș lângă pături și s-a grăbit spre trăsura care o aștepta.

În timp ce roțile înaintau prin șirul de participanți nerăbdători, Chloe și-a aranjat rochia și coșul cât mai frumos posibil. Nu ar fi trebuit să îi pese de aspectul ei și, mai ales, nu ar fi trebuit să îi pese ce fel de impresie îi făcea lui Faircliffe – dacă acesta venea măcar. Cu siguranță nu ar trebui să-i pese cum se prezenta în comparație cu Philippa York.

Până de curând, Chloe nu se gândise prea mult la Philippa. Era o domnișoară tipică, în măsura în care orice fiică frumoasă și răsfățată a unui deputat puternic putea fi considerată tipică. Dacă Chloe era ringul de dans, Philippa și cei ca ea erau candelabrele strălucitoare. Chloe își petrecuse aceeași perioadă încercând să o cunoască, așa cum cineva ar fi putut să stea de vorbă cu o lumânare.

Dar următoarele câteva săptămâni aveau să fie diferite. Pentru ca această stratagemă să funcționeze, ea trebuia să participe la acțiunea caritabilă nu ca Jane Brown, ci în calitate de Chloe Wynchester. Fiecare centimetru din corpul ei era la limită.

Nu avea nimic de-a face cu probabila prezență a ducelui de Faircliffe, și-a reamintit ei înseși. Și nici cu interesul lui de a o curta pe domnișoara York. Această criză neobișnuită de nervi se datora exclusiv faptului că nu avea un pseudonim în spatele căruia să se ascundă. Dacă o recunoșteau? Și dacă nu?

Când a venit rândul lui Chloe să coboare din trăsură, a respirat adânc înainte de a păși pe cărare spre ușa deschisă.

Ca și în vizitele anterioare, doamna York a sărit alături de majordom, întâmpinându-i cu entuziasm pe oaspeți la ușă și în casa ei.

Lângă ea stătea Philippa, îmbrăcată din cap până în picioare în volane și dantelă, cu fața ei fină de culoarea piersicii, o mască perfectă de *ennui*. Arăta ca un ghiocel frumos, dar plictisit.

–Ați adus o pătură... Hm... domnișoară? a întrebat-o doamna York pe Chloe, în ciuda faptului că era evident că nu-i putea pronunța numele. În calitate de gazdă, nu ar fi vrut să-și recunoască eșecul.

–Am adus două. Chloe le-a scos din coș și a îndepărtat pe furiș câteva fire de păr rătăcite de Tiglet înainte de a-i înmâna păturile.

Toți cei șase frați Wynchester își petrecuseră noaptea cu multă râvnă, cosând. Chloe adusese cele două tentative mai mediocre, a ei și a lui Graham, și voia să le doneze pe celelalte patru separat, în timpul vizitei săptămânale la orfelinatul unde locuise cândva.

–Mulțumesc, mulțumesc! a exclamat doamna York, predând-o pe Chloe în grija fiicei sale pentru a saluta următorul oaspete. Oh, Gracie, ce bucurie să te văd! Să nu îmi spui că ai făcut singură această pătură încântătoare.

Așa, pur și simplu: uitată din nou.

Excelent. Chloe și-a îndreptat coloana vertebrală. Asta făcea lucrurile mai ușoare.

–Domnișoară York, i-a spus Philippei pe un ton șoptit, luând-o deoparte. Este îngrozitor de ciudat, dar sper că mă puteți ajuta. La ultimul cerc de lectură, o musafiră m-a strigat pe numele greșit. Nu am corectat-o pentru că nu am vrut să se simtă prost, dar m-am gândit că ai putea să le reamintești celorlalți în privat, în caz că mai este cineva confuz?

–Bineînțeles... desigur. Tonul ezitant al domnișoarei York a sugerat că nici ea nu putea identifica numele. Cum ți-au spus?

–Jane Brown, dacă vă vine să credeți. Chloe a scos un râs ușor, tremurat, ca și cum încurcătura ar fi fost atât de amuzantă. Este o distanță de la cer la pământ între Brown și Wynchester, desigur, dar Jane este o presupunere corectă, fiind un nume atât de comun. Probabil că și eu aș încerca același lucru, dacă aș fi vreodată în locul lor.

–Wynchester? A fost cel mai liniștit țipăt pe care Chloe îl auzise vreodată și venea de pe chipul șocat al doamnei York, care se pare că se strecurase pe vârfuri în spatele lor ca să tragă

cu urechea. Philippa, draga mea, nu se poate să fi invitat un Wynchester în casa noastră. Dacă ziarele de mâine vor conține o caricatură a salonului meu...

–Ai grijă la ușă, mamă, a întrerupt-o domnișoara York fără să-și schimbe expresia. Arăta la fel de plictisită acum ca atunci când Chloe intrase prima dată în cameră. Iată că vine Lady Eunice cu o pătură.

Doamna York a scos un țipăt indignat, dar s-a grăbit să se întoarcă la postul ei de lângă majordom.

Chloe s-a uitat prelung la Philippa. Își manipulase mama panicată cu o îndemânare exersată, ca și cum un Wynchester oarecare care se băga neinvitat în ceaiul ei de caritate ar fi fost cel mai puțin interesant lucru care se întâmplase toată ziua.

–Nu o băga în seamă, a spus Philippa. Vărul ei este caricaturist și nu a găsit niciodată nimic din ceea ce face mama suficient de interesant pentru a face o schiță. Sau pe mine, de altfel. Cercul meu de lectură nu este câtuși de puțin respectabil și ne înțelegem bine.

Chloe a ascuns un zâmbet. Poate că fusese o greșeală ca podeaua să nu vorbească cu candelabrul. Philippa părea o persoană pe care Chloe ar fi putut să o placă.

Înainte ca ele să mai poată vorbi, mâna palidă a doamnei York a fluturat pentru a-și apuca fiica de braț și a o trage într-o parte.

–Este aici, a șuierat doamna York, într-o șoaptă care cu siguranță a ajuns la fiecare oaspete de la intrare. Ciupește-ți obrajii pentru culoare!

Philippa a ignorat acest sfat și a evitat cu succes încercările mamei sale de a face acest lucru pentru ea.

Cu toate acestea, Chloe a zărit alte câteva tinere necăsătorite care își ciupeau pe furiș obrajii și își ajustau corsetele înainte de a înainta.

A fost indignată în numele Philippei – aceste „doamne" care îl vizau pe ducele Philippei nu ar fi trebuit să fie prietenele ei? – dar a fost și intrigată de ideea că nimic nu era definitiv până când contractul de căsătorie nu prevedea acest lucru.

Anunțul de căsătorie nu fusese transmis; Faircliffe nu-i ceruse încă permisiunea oficială tatălui Philippei. Până atunci, Chloe presupunea că fiecare domnișoară avea dreptul să facă tot ce putea pentru viitorul ei. Bineînțeles, nu avea nici o tentație capricioasă de a-și ciupi propriii obraji pentru a le da culoare.

A prins mânerul coșului cu ambele mâini în timp ce ducele se apropia.

Lumina soarelui îi arunca ochii în umbră, dar ea le știa pe de rost albastrul. La fel de nesfârșit ca cerul și la fel de ascuțit ca un cristal tăiat fin. Suficient de reci pentru a-i face pielea de gâină și uneori suficient de fierbinți pentru a face același lucru.

Nu putea să vadă nimic din el în afară de ochi și totuși se simțea mică în prezența lui. Senzația ar fi trebuit să o deranjeze, să o înfurie. Nu era obișnuită să se simtă prinsă în capcană de nimic mai puternic decât o privire încinsă. În schimb, era ciudat de palpitant. Mușchii ei fremătau de nerăbdare pentru momentul în care umbrele s-ar fi îndepărtat și ochii lui ar fi fost vizibili pentru ai ei.

Avea o figură frumoasă sub soarele strălucitor. Un frac perfect tăiat îi îmbrăca umerii largi. O bucată de vestă verde smarald se vedea sub croiala elegantă. Pantalonii cafenii se mulau pe mușchii picioarelor lui. Cizmele sale negre precum cărbunele reflectau lumina, fără îndoială lustruite cu șampanie pentru impact.

Dacă intenționa să facă impresie, își atinsese scopul. Intrarea a vibrat pur și simplu din cauza efortului de a reține atât de multe pulsuri deodată.

– Excelența Voastră, a țipat doamna York. Ce bucurie că ați venit la noi. Și cu o pătură pentru copii! Ce ați brodat pe a dumneavoastră?

– Brodat? a repetat el cu privirea în gol.

O, Doamne, oare Chloe uitase să menționeze cele mai mici detalii? Poate că nu ar fi trebuit să o scoată din casă ca pe un gunoi. Și-a ascuns un zâmbet în spatele pumnului și a simulat o tuse delicată.

– Atunci când donăm pături pentru copii, brodăm cel mai moale bumbac cu versetele noastre preferate din *Biblie* sau

axiomele noastre care inspiră, pentru a crea bucurie și speranță în viețile orfanilor, a continuat doamna York cu seriozitate. Dragii de ei nu au nimic altceva la care să se aștepte, știți.

Fără să scoată un cuvânt, Faircliffe i-a înmânat doamnei York un pătrat împăturit de material frumos, care ar fi fost bine-venit oriunde, în ciuda lipsei de banalități brodate.

Și-a aruncat privirea plată peste umărul doamnei York, trecând pe lângă fiica și prietenele ei, direct spre Chloe. Acolo erau ochii lui; albaștri și atenți.

Zâmbetul i-a pierit. Știa că ducele îi trimisese o privire plină de semnificație pentru că nu știuse că trebuia să-și brodeze pătura, dar ceilalți ar fi crezut că o alesese pentru că era un copil găsit care crescuse într-un orfelinat, la fel ca jalnicele „copile" pentru care brodaseră versete biblice.

Chloe și-a ridicat nasul sus. Nu îi era rușine de cine și ce era sau de unde venise.

Doamna York a râs de oferta lui Faircliffe.

– Doamne, asta nu se va potrivi deloc cu celelalte. Ne-am petrecut săptămâna trecută brodând...

– Mamă, este o pătură, a subliniat sec Philippa. Iar bebelușii nu știu să citească.

Ochii lui Faircliffe s-au întâlnit din nou cu cei ai lui Chloe. Din focul lor, era clar că nu se gândea la caritate. Nu părea să se gândească deloc la pături. Se holba la Chloe de parcă ar fi vrut să-i desprindă simplitatea ca petalele de pe o dalie pentru a expune orice secrete s-ar fi ascuns înăuntru.

A cuprins-o un fior și s-a forțat să își întoarcă privirea.

Dându-și seama că fiica ei nu-i capta întreaga atenție a ducelui, doamna York și-a răsucit spinarea pentru a vedea cine se încumetase să-i distragă atenția.

A pălit când privirea ei a căzut pe Chloe.

Chloe s-a luptat cu dorința de a-și mișca degetele.

Doamna York s-a strecurat prin râul de doamne cu obraji roz care săreau să-l întâmpine pe duce și a apucat-o pe Chloe de braț.

– Trebuie să pleci imediat, a șuierat ea, și să nu te mai întorci niciodată.

– Nu-l vreau, a asigurat-o Chloe la fel de liniștită. Dacă asta este ceea ce vă preocupă.

Doamna York a fost de neclintit.

– Preocuparea mea este prezența unui Wynchester în ceea ce, până în prezent, a fost o casă respectabilă.

Chloe s-a abținut să menționeze că fusese prezentă înainte.

Când și-a creat inițial identitatea de Jane Brown, se așteptase să-și amuze frații cu povești și bârfe inutile. În schimb, a fost fascinată de selecția de cărți și de comentariile pătrunzătoare. Întâlnirile săptămânale deveniseră o parte preferată a rutinei ei.

Fața doamnei York s-a schimonosit și și-a coborât vocea până la un șuierat.

– Nu voi permite ca prezența dumitale să mânjească și să pună în pericol posibilitatea ca Philippa să primească oferta de căsătorie pe care o merită cu prisosință. Dacă nu pleci în următorul...

– Bună ziua, domnișoară Wynchester. Vocea gravă a lui Faircliffe a răsunat în toată sala. Să presupun că în coșul acela este Tiglet?

Chloe a făcut o plecăciune perfectă de prințesă.

– Bună ziua, Excelența Voastră. Și, într-adevăr, este.

A ridicat capacul și au apărut urechile moi și ascuțite și mustățile lungi și albe ale pisoiului.

– Ține-l pe micul ticălos înăuntru de data asta.

O urmă de zâmbet a curbat buzele lui Faircliffe, înainte de a se întoarce să-l întâmpine pe următorul oaspete.

Doamna York s-a schimbat la față.

– Dumneata... El...

Capul lui Chloe, care se învârtea, a resimțit cam același lucru.

Ducele de Faircliffe o recunoscuse public. Nu o oprise, nu o ignorase, ci o remarcase. Își amintise de ea și o salutase cu o familiaritate care nu lăsa loc de îndoială că erau prieteni.

Pe ea. Chloe Wynchester!

Nu-și dăduse seama până în acel moment cât de mult se îndoise de faptul că el va merge până la capăt. Că ziua de azi ar fi

fost încă un non-eveniment jenant într-o viață întreagă trecută cu vederea.

– Philippa. Doamna York a bătut-o pe fiica ei la încheietura mâinii înconjurată de dantelă. Excelența Sa este în relații de prietenie cu domnișoara Wynchester. Trebuie să o inviți la următorul tău ceai privat. Până la căsătorie, nu poți fi nepoliticoasă cu nimeni cu care este prieten, oricât de neplăcută ar fi. Cel puțin, nu în fața lui.

Era dușul rece de care Chloe avea nevoie. Era utilă până la un punct, dar odată ce se anunța logodna, urma să fie eliminată pentru totdeauna.

Oh, ar putea să se întoarcă dacă ar vrea. Ar putea fi Mary Jones într-o zi și Anne Smith în ziua următoare, iar doamna York ar fi prea ocupată să se mândrească în fața lui Faircliffe pentru a-și da seama de diferență.

De data aceasta însă, gândul de a face acest lucru se simțea mai puțin ca o răzbunare și mai mult... trist.

– Lady Quarrington organizează o serată vineri, i-a spus Philippa lui Chloe. Trebuie să participi.

Doamna York și-a lovit fiica, îngrozită.

– Nu poți invita un Wynchester la seratele altora! În plus, credeam că ai refuzat să participi la petrecerile vărului tău.

Fața de porțelan a Philippei era dură ca marmura.

– Voi merge dacă merge și domnișoara Wynchester.

Doamna York i-a aruncat lui Chloe un zâmbet furios.

– Atunci ne vom asigura că va primi o invitație.

Cumva, Chloe s-a abținut să nu deschidă gura. Așa de ușor era? „Presupun că trebuie să o lăsăm și pe Chloe să vină, pentru că două persoane nu au reușit să o elimine așa cum se așteptau?" Un cuvânt de la Faircliffe și altul de la Philippa, și dintr-odată Chloe Wynchester avea acum valoare?

Îndoiala i se strecura pe șira spinării. Poate că subestimase cât de multă influență avea un om ca Faircliffe. La urma urmei, nu-l alesese pentru că ar fi fost o țintă ușoară. Nu-l alesese deloc.

– Haideți cu toții! Doamna York și-a îndemnat oaspeții pe un coridor. Mergem în sala de mese, unde vom avea loc să ne expunem păturile... și să savurăm ceaiul!

Chloe a lăsat să treacă pe lângă ea râul de invitați entuziasmați și vorbăreți. Poate că Philippa nu era la fel de închisă la minte precum celelalte femei nobile. Chloe nu putuse să trimită scuze pentru catastrofa lui Tiglet, pentru că operase sub un nume fals. Acum, că acel mic detaliu fusese clarificat, poate că ea și Philippa puteau fi chiar... prietene.

– Vii? a întrebat o voce familiară catifelată.

Speriată, a ridicat privirea și a văzut chipul frumos al lui Faircliffe cuprins de îngrijorare.

De ce făcea asta? Magia atenției sale dăduse deja roade. Nu era nevoie să mai vorbească cu ea. Nu făcea parte din înțelegerea lor.

A păşit mult prea aproape de ea.

– Voi merge cu tine.

Celelalte doamne necăsătorite erau aproape la fel de supărate de această întorsătură a evenimentelor ca și Chloe. Singurul lucru pe care îl dorea de la Faircliffe era locul unde se afla tabloul familiei sale.

A încercat să arunce o privire semnificativă către Philippa, pentru a o urmări pe viitoarea lui mireasă.

Philippa s-a uitat fix la ea cu privirea pierdută, apoi a dispărut pe hol ca și cum cea mai urgentă problemă ar fi fost degustarea prăjiturilor de la ceai.

Cum de era atât de optimistă? Oare Philippei nu-i păsa pe cine escorta Faircliffe pentru că ea câștigase deja? Sau, după cinci ani de târg de mariaj, se săturase să joace acest joc? De ce, oh, de ce nu putea fi o scorpie posesivă și care țipa tot timpul?

Faircliffe nu dădea semne că ar abandona-o pe Chloe.

Ea a încercat să nu-i găsească fermecătoare solicitudinea. Era teatru pur, la fel ca tot ceea ce făceau sau spuneau cei din nobilime în fața celorlalți. El nu ar fi fost amabil cu ea din proprie inițiativă.

Philippa putea să-l aibă. Ultimul lucru de care avea nevoie Chloe era atenția neserioasă a unui nobil cu titlu. Mai degrabă ar fi preferat să se întoarcă la a fi invizibilă.

– Luați loc unde doriți! Doamna York a bătut din palme. Mai vin și alte prăjituri.

Faircliffe a atins cu mâna spătarul unui fotoliu bergère grațios și curbat, așezat în fața unei oglinzi decorative și a două candelabre.

– Ce zici de acesta?

– Nu.

Repulsia lui Chloe era prea viscerală pentru a o ascunde. Surprinderea lui era evidentă.

– Nu pare confortabil?

– Pare...

Era prea zdruncinată de solicitudinea lui continuă pentru a inventa o minciună.

– Știu că oglinzile plasate artistic sunt la modă pentru a spori lumina unei încăperi, dar nu pot să-mi petrec următoarea oră și jumătate ferindu-mă de reflexia mea în oglindă.

Își ura reflexia. Nu întotdeauna; uneori era aproape drăguță. Dar numai în intimitatea camerei ei de dormit. Dacă stătea în fața unei oglinzi în această casă, ar fi fost nevoită să recunoască exact cât de nepotrivită era față de toți ceilalți. Cât de simplă, cât de plictisitoare și irelevantă.

Ar prefera să fie aruncată în iad.

– Văd un loc mai bun, a spus Faircliffe, fără a mai pune alte întrebări. Vino să vezi dacă acest loc de observație este superior.

Era scaunul cel mai apropiat de ușă. Pe jumătate în umbră, pentru că nu prea avea sens să reflecte lumina spre hol. Cel mai departe de Philippa și de mama ei, cu vederea pe jumătate obturată de tăvile de ceai impunătoare.

Era perfect.

– Mulțumesc, a spus Chloe, vorbind serios.

– Excelența Voastră, a spus doamna York. V-am păstrat cel mai bun loc, aici, lângă Philippa mea.

– Mulțumesc! răspunse ducele, dar nu părea că vorbește serios.

Chloe i-a zâmbit și i-a făcut un semn de bun-rămas cu degetele.

– În caz că nu am ocazia să vorbesc cu tine după ceai... Faircliffe și-a dres glasul. O urmă de culoare i-a cuprins obrajii. Această culoare lila îți scoate ochii în evidență mult mai bine decât o făcea griul.

Spunând acestea, a dispărut. Probabil că a luat cu el și respirația lui Chloe, pentru că aceasta s-a trezit fără aer. S-a scufundat în scaun și a încercat să înfrunte vertijul. Pulsul îi zvâcnea atât de repede la gât, încât părea că încearcă să se elibereze. Și-a atins cu degetele acel loc pentru a-l potoli și nu a putut. S-a uitat fix după el.

Faircliffe nu se prefăcea doar că o vede astăzi. O vedea. O văzuse și data trecută. Își amintea ce purta și îi plăcea... culoarea aceasta... gri-levănțică, o nuanță care-i atingea sufletul, mai mult decât cea alb murdar a celeilalte țesături. Îi scotea în evidență ochii. Ochii pe care nimeni în afară de rude nu-i observase vreodată.

Slavă Domnului că nu era așezată în fața unei oglinzi. Se îndoia că ar fi recunoscut expresia care se reflecta în ea.

Capitolul 10

– Mereu spun că există un mod corect și unul greșit în care o bucătărie poate pregăti un sendviș cu castraveți. Ale mele sunt cele mai bune dintre toate!

Lawrence a încercat să se concentreze asupra pălăvrăgelii animate a doamnei York. În curând avea să-i fie soacră și merita atenția și respectul lui. Gândurile sale erau mult prea fracturate pentru a fi coerente, dar, din fericire, reputația sa de duce glacial însemna că nu se aștepta să zâmbească și să trăncănească în schimb.

Ar fi trebuit să se gândească la domnișoara York. În schimb, era preocupat de domnișoara Wynchester.

Arătase ciudat de lipsită de apărare când îi spusese că lilaul îi scoate ochii în evidență. Speriată, poate, ca și cum nu ar fi fost obișnuită să audă complimente. Sau poate că nu era obișnuită cu societatea în general. De aceea venise la el, nu-i așa? Nu știa ce să facă sau la ce să se aștepte.

Cu siguranță, nu avea nevoie să știe la ce altceva se mai gândea când se uita la ea.

Mirosul ei îi gâdila pielea ca niște pene, trimițându-i un fior de conștiință de-a lungul trupului, știind că era aproape. O simțea, ca aerul de dinaintea unei furtuni.

Lilaul îi scotea în evidență ochii, dar el i-ar fi observat oricum. Erau cea mai bună și cea mai proastă trăsătură a ei – prea atrăgători și perspicace pentru a se simți confortabil. Sângele lui s-a accelerat. Privirea ei limpede i-a făcut hainele să i se pară prea călduroase, țesătura prea aspră când înainte fusese netedă. Se întreba dacă și ea simțea la fel.

Își dorea să-i atingă pielea pentru a vedea dacă era la fel de moale precum părea. Să-și strecoare degetele în părul de la ceafă și să o apropie, învăluind-o în îmbrățișarea lui așa cum îl învăluia parfumul ei. Magnetic și de neevitat, spălându-l ca o ploaie. O furtună de vară, fierbinte și umedă.

Asemenea gânduri periculoase pe care nu le-ar fi recunoscut niciodată. Să o recunoască era un risc suficient. Să acționeze în urma unui impuls instinctiv l-ar fi ruinat. Un om înțelept ar păstra distanța.

Domnișoara Wynchester era interesantă, surprinzătoare... și nu-i era destinată lui Lawrence. Trebuia să și-o scoată din minte și să-și amintească datoria față de titlul său. Această mică favoare nu însemna nimic. Domnișoara York era prada lui. Cu noua sa soție corectă și respectabilă alături de el, Lawrence nici măcar nu ar observa prezența domnișoarei Wynchester la gala de sfârșit de sezon.

Spera.

– Sunt încântată să vă primesc la ceai, a strigat doamna York. Nu vă faceți griji pentru pătură.

Da. Lawrence a presupus că domnișoara Wynchester era de vină și merita mulțumiri pentru asta.

Dacă nu ar fi fost legat de onoarea de a-și îndeplini înțelegerea, nu ar fi participat la un eveniment caritabil numit „Paturi pentru copii". Lawrence era un apărător al săracilor, dar în Camera Lorzilor. Ura să nu dețină controlul și, fără îndoială, nu se afla în elementul său la acest simpozion inspirat de broderie.

Dar, din nou, strategia era totul. Domnișoara Wynchester îi oferise ocazia perfectă de a se prezenta ca fiind mai mult decât un duce dur și impasibil. Poate că prezența lui astăzi aici va spori afecțiunea domnișoarei York.

Nu că ar fi aruncat o privire în direcția lui.

– Sunteți toate invitate la gala mea din iunie, a anunțat el.

Câteva dintre domnișoare au aplaudat.

– Mulțumim! a exclamat doamna York. Sunteți definiția grației și amabilității.

Domnișoara York nu și-a înăbușit căscatul.

– L-am văzut pe Excelența Sa săptămâna trecută în loja de la teatru, a șoptit una dintre prietenele ei.

– Nu ratează niciodată o reprezentație, a spus o alta cu mare autoritate.

– E mereu singur.

– Presupun că cineva din această încăpere va fi primul său oaspete..., a spus o alta cu viclenie.

Chiar înainte de moartea tatălui lui Lawrence, loja privată de la operă a familiei Faircliffe fusese domeniul exclusiv al lui Lawrence. Tatăl nu participase niciodată. Lawrence, după cum subliniase această impertinentă, nu se putea ține departe.

Când venea la un spectacol, se simțea ca și cum ar fi intrat într-unul dintre tablourile sale, într-o viață plină de muzică, îndrăzneală și dragoste. Nu-și putea permite extravaganța, dar nici nu putea renunța la ea. Loja privată era paradisul lui. Nu voia ca nimeni să fie suficient de aproape pentru a-l vedea cum se agață de părțile laterale ale scaunului în timpul acrobațiilor nesăbuite de pe scenă sau cum înghite în sec pentru a-și ascunde emoția în timpul baladelor pline de suferință.

Doamnele necăsătorite ale protipendadei priviseră la un duce eligibil așezat singur într-o lojă de teatru și hotărâseră că prima femeie care va fi invitată între acele ziduri sacre va deveni, fără îndoială, mireasa lui.

Aproape că au avut dreptate.

Lawrence nu i-ar refuza niciodată ducesei sale locul care i se cuvine... Dar nu va renunța până atunci la această plăcere nevinovată și privată.

Cu toate acestea, doamnele aveau dreptate. Dacă prezența alături de el în loja teatrului echivala cu o cerere în căsătorie publică, un anumit nivel de conversație privată cu domnișoara York trebuia să aibă loc de mult timp.

S-a întors spre doamna York.

– Ce artă interesantă la pendula din cealaltă parte a camerei. Aș putea s-o inspectez mai îndeaproape?

– Imediat. Philippa ar fi încântată să vă însoțească, a zis ea și i-a trimis fiicei sale o privire expresivă. Draga mea, te rog să-i arăți Excelenței Sale pendula bunicului tău.

Domnișoara York nu părea entuziasmată, dar a înclinat capul în semn de consimțământ.

– Cum doriți!

Pe Lawrence l-au trecut fiorii. Ce va crede domnișoara Wynchester când el și domnișoara York se vor angaja într-o conversație tête-à-tête de cealaltă parte a platourilor cu brioșe? În timp ce se ridica în picioare, privirea lui a alunecat în direcția ei.

Nici măcar nu se uita. Tiglet se urcase pe corsetul ei și încerca să o lingă pe față. Domnișoara Wynchester se răsucea încoace și încolo, făcând fețe caraghioase, de parcă mica limbă a pisoiului o gâdila. Efectul era fermecător. Cu greu își putea întoarce privirea.

Și... poate că ducele de Faircliffe acorda prea multă atenție femeii nepotrivite.

I-a oferit imediat brațul domnișoarei York și a forțat un zâmbet ciudat.

Ea l-a luat de braț, dar nu i-a întors zâmbetul. S-au îndreptat în tăcere spre pendula Chippendale decorată.

Îi plăcea tăcerea, și-a spus Lawrence. Reputația lui de reticență era de neșters. Nu exista nici un motiv să trăncănească despre nimic. O soție cu care să poată împărtăși ocazional o tăcere plăcută ar fi o comoară.

Dacă momentele petrecute în compania domnișoarei York nu reușiseră până acum să pară prietenoase... ei bine, aceasta era ocazia lui de a corecta situația.

– Vrei să te uiți la pendulă? a întrebat ea. Iat-o. Să-ți arăt câte cifre are și cât este de asemănătoare cu un ceas?

Buzele lui s-au strâns la gluma ei. Poate că și ea se simțea la fel de incomod ca și el. Lawrence nu învățase niciodată să flirteze și să fie un cuceritor. Fusese prea ocupat să studieze, pentru a fi un bărbat mai bun decât tatăl său. Momente ca acestea nu erau ușoare.

În copilărie, fusese evitat atât de mult timp, încât singurătatea devenise ceva normal. A dorit să se conecteze în mod semnificativ cu ceilalți, dar nu a știut cum. Încă nu știa. Spera ca soția lui să fie persoana cu care să poată fi sincer, fără să fie judecat. Își dorea o relație bazată pe încredere și respect reciproc. Pe siguranță și confort. Nu pe datorie.

– Nu vreau să faci nimic, a asigurat-o el.

Doar că nu era adevărat, nu-i așa? El voia ca ea să vrea să se căsătorească cu el.

– Adică, a precizat el, nu vreau să faci nimic din ceea ce nu dorești să faci. Pot să fiu sincer?

– Cum doriți, Excelența Voastră.

– Nu vrei să renunțăm la „Excelența Voastră"? Ai permisiunea mea de a-mi spune Faircliffe.

Domnișoara York a studiat baza pendulei fără să spună absolut nimic.

Lawrence încerca să nu fie frustrat. Aceasta nu era o partidă de dragoste; prin urmare, nu se putea aștepta la pasiune. Spera doar la... mai mult.

La fel ca el, domnișoara York era singurul copil la părinți. Singura speranță pentru o familie numeroasă și fericită ar fi fost să se roage pentru mulți copii sănătoși. Lawrence le va fi la fel de devotat lor ca și soției sale.

Era domnișoara York ezitantă pentru că el îi dăduse motive să se îndoiască de intențiile lui? Roșeața i-a urcat pe gât. Nu ar fi trebuit să-și lase privirea să se îndrepte spre domnișoara Wynchester. Și putea să facă tot posibilul să risipească orice temere că ar fi căzut victimă farmecelor prea dornice ale celorlalte oaspete.

– Dacă ai observat că altele încearcă să flirteze cu mine, vreau să știi că nu mă interesează nici una dintre aceste domnișoare.

– Sunt niște domnișoare încântătoare. Domnișoara York l-a privit cu ochi răi. De aceea sunt prietenele mele.

– Ăăă... da. Nu am vrut să spun... Doamne, conversația asta decurgea mai rău decât se temea. Permite-mi să fiu sincer, domnișoară York. Poate că este nepotrivit să fiu deschis în privința

motivelor mele, dar nu-mi plac tergiversările și nu pot accepta nici un fel de relație construită pe minciuni.

– Avem vreun fel de relație?

– Lucrez la asta. Avea o postură rigidă. Lucrez la multe lucruri. Mi-am petrecut o viață întreagă ridicându-mi reputația peste cea a tatălui meu. Am o casă în oraș și o proprietate la țară în cea mai bună stare pe care o pot oferi finanțele mele limitate. O oportunitate de investiție în iunie va asigura și mai mult ducatului, dacă voi avea mijloacele necesare pentru a profita de ea. Cel mai mare avantaj al meu este rangul meu, pe care îl voi împărți cu soția mea și îl voi transmite generațiilor viitoare.

– Se pare că ai totul.

– Nu am o ducesă. Să facă o declarație atât de categorică era un risc, dar avea nevoie ca ea să înțeleagă ce îi oferea și ce îi cerea. O zestre pentru un ducat, ca să spunem așa. Sper ca în următoarele săptămâni să dorești să-ți asumi acest rol.

Sprâncenele ei s-au împreunat.

– De ce să așteptăm săptămâni? Tot ce ai nevoie este un moment pentru o discuție cu tatăl meu. Este nerăbdător să semneze un contract de căsătorie.

– S-ar putea. Într-adevăr, Lawrence spera să fie adevărat. Dar nu vă voi cere dumitale sau tatălui dumitale să acceptați o uniune care să fie împotriva voinței voastre. Dacă semnează un contract de căsătorie, trebuie să fie pentru că atât dumneata, cât și eu dorim să ne căsătorim.

A înclinat capul.

– Ești un duce ciudat. Cred că te plac mai mult decât am crezut.

Nu era chiar un „da, da, te rog, lasă-mă să fiu ducesa ta", așa cum s-ar aștepta un bărbat cu statutul său, dar era un pas în direcția cea bună. Cu siguranță că putea aprecia sinceritatea.

Poate că într-o zi s-ar putea transforma în ceva asemănător cu dragostea.

O mișcare în partea opusă a sălii aglomerate i-a atras atenția. Domnișoara Wynchester îl legăna pe Tiglet în poala ei, unde îi mângâia blana moale. Oricine ar toarce fiind atins de cineva atât de dulce și de adorabil ca ea.

– Este o prietenă de-ale tale? a întrebat domnișoara York.

– Nu. S-a gândit mai bine. Erau? Nu, cu siguranță nu.

Domnișoara York și-a strâns buzele.

În mod evident, acest lucru necesita mai multe explicații. Lawrence s-a îndreptat. Nu exista nici un motiv să ascundă asocierea sa cu domnișoara Wynchester – de fapt, termenii acordului lor ar fi făcut-o publică. În plus, dacă totul mergea bine, domnișoara York ar fi fost chiar lângă Lawrence când el...

– Am promis că o voi prezenta în societate de câteva ori în acest sezon, a explicat el. Ca o favoare personală pentru a-i îmbunătăți poziția.

– Uimitor. Privirea domnișoarei York era plată și tonul ei sardonic. Te vei abține cu vitejie să umilești public o tânără domnișoară salutând-o direct, cel puțin pentru moment. Ce generos!

Obrajii i s-au încins.

– Ăăă...

– Așteaptă! Domnișoara York și-a înclinat capul. Ești conștient că este o Wynchester?

– Știai? a replicat el. Ca să fiu sincer, nu am visat niciodată că mama ta își va deschide ușile pentru...

– Nu a făcut-o. Zâmbetul domnișoarei York era fragil. Mama rămâne etalonul demnității pe care l-ai visat. Se pare că a existat o confuzie cu lista de invitați.

– Întotdeauna există confuzie când este vorba de Wynchesteri. Privirea lui s-a întors spre cameră. De aceea stau deoparte.

– Hmm.

Ea a arcuit o sprânceană, iar Lawrence și-a amintit insinuarea ei că el fusese cel care se comportase prost, nu domnișoara Wynchester.

Cum ar fi să trebuiască să-i manipulezi pe alții pentru a face acte de bunătate obișnuite?

Domnișoara York a făcut un gest spre ceas.

– Admiră răspândirea infinită a timpului cât dorești. Eu trebuie să mă întorc la mama mea. Oaspeții vor pleca în curând.

– Te duc eu la ea, s-a oferit el.

Dar el nu avea să fie atât de îndrăzneț, încât să stea lângă ea când fiecare oaspete își va lua rămas-bun. Va fi destul timp pentru asta odată ce vor fi duce și ducesă.

În schimb, s-a îndreptat spre domnișoara Wynchester.

Ce era această atracție pe care o avea asupra lui? El era cel care trebuia să își controleze picioarele, dar singura direcție în care se întorceau era spre ea. Se simțea mai înalt, mai puternic și mai expus deodată.

L-a băgat pe Tiglet în coșul ei și și-a odihnit bărbia în mână, iar vârful degetelor îi bătea ușor pe obraz. Se întreba ce gust ar avea acolo, dacă ar săruta pielea moale de sub pometele ei, până la pliul sensibil de la lobul urechii ei. Și-ar trece degetul de-a lungul marginii acelei cochilii perfecte, apoi limba, apoi, poate, ar ciupi ușor cu dinții înainte de a coborî până la pulsul aflat chiar sub ea.

Ignorarea ei era imposibilă.

Cu bărbiile lor ridicate și nasurile în vânt, unii spuneau că Wynchesterii erau la fel de comuni ca mușchii. Lawrence bănuia mai degrabă că, dacă domnișoara Wynchester era sălbatică și comună, ea semăna mai mult cu o floare de câmp. Puternică și frumoasă, capabilă să înflorească mai înaltă decât înainte, oricât de mult ar fi încercat cineva să o taie.

Capitolul 11

Deși mai mulți colegi și oameni de stat s-au dus direct din Parlament la serata lui Lady Quarrington, Lawrence a fost singurul care a numărat minutele pentru că nu putea înceta să-și facă griji în legătură cu Chloe Wynchester.

Existau mai multe motive pentru care seara ei ar fi putut să nu decurgă așa cum își dorea. Să nu știe cum să se îmbrace sau cum să se comporte, din cauza faptului că nu mai primise niciodată o astfel de invitație, de exemplu.

Pur și simplu pentru că cineva se numea Wynchester, de exemplu.

Dar Lawrence nu era aici pentru ea, și-a dat el asigurări în timp ce un lacheu îi lua haina și pălăria. Avea de curtat o viitoare ducesă.

Majordomul l-a însoțit până la ușa sălii de bal și a anunțat sosirea lui Lawrence.

În timp ce sute de fețe se înclinau spre el, nu a putut să nu se întrebe care fusese reacția la numele domnișoarei Wynchester.

Oare i se permisese să treacă pragul? Oare pisica ei aruncase o privire dintr-un coș de răchită? Găsise o rochie mai potrivită? Dacă perspectiva se dovedise prea descurajantă și nu mai venise deloc?

Nu putea să o învinovățească dacă era așa. El se născuse în această lume, iar aceasta încă îl copleșea.

Din momentul în care picioarele lui Lawrence au atins podeaua sălii de bal, a salutat un alai nesfârșit de cunoștințe. Unele fețe calculate îl priveau și vedeau în el un titlu nerevendicat pentru fiicele lor. Altele vedeau un potențial vot în Camera Lorzilor.

Toți ceilalți îl vedeau doar pe tatăl său.

În curând, nu vor mai fi răspunsuri de dat. Bârfele puteau în sfârșit să se schimbe de la fărădelegile tatălui său la întrebarea când ar putea Lawrence și mireasa lui aștepta un moștenitor.

Ar face tot ce i-ar sta în putință pentru a se asigura că pruncii săi nu trebuie să se strâmbe ori de câte ori cineva îl pomenește pe tatăl lor.

– Dar ajunge cu amintirile, a croncănit marchizul de Rosbotham, un om de stat respectat, care studiase la Eton cu tatăl lui Lawrence. Ce înseamnă discursul pe care l-ați ținut ieri? Sunteți la fel de conservator ca și mine, desigur că trebule să fiți, dar unele dintre ideile dumneavoastră nebunești se apropie periculos de mult de prostiile debitate de acei liberali!

„Prostii" cum ar fi reforma socială și grija pentru situația omului de rând, care nu avea o casă în care să doarmă, nici comori familiale care să-i finanțeze toate dorințele.

– Cred în suveranitatea regelui și a Bisericii, l-a asigurat Lawrence pe marchiz. Dar dacă doamnele își pot susține micile lor opere de caritate, nu ar trebui ca domnii să facă fapte bune folosind resursele superioare pe care le posedăm?

– Hm. Ochii lui Rosbotham erau suspicioși, dar cum Lawrence își formulase punctul de vedere ca pe o chestiune de bărbăție și rang, marchizul s-a trezit fără o a avea o replică ușoară.

De aceea, tatăl domnișoarei York ar fi fost un aliat atât de important. Aveau nevoie unul de celălalt. Lawrence putea influența voturile din Camera Lorzilor, iar domnul York era favorit pentru a fi următorul președinte al Camerei Comunelor.

– Ce-i cu..., a început Rosbotham, dar Lawrence nu a auzit restul întrebării marchizului.

Privirea lui se fixase pe domnișoara Wynchester, aflată de cealaltă parte a încăperii.

Pentru prima dată, nu era îmbrăcată în nuanțe de gri, ci purta o rochie albă, cu un corset verde ca spuma mării și broderii asortate de-a lungul tivului. Părul ei șaten și moale era strâns într-un coc simplu, atrăgând atenția asupra ochilor ei căprui și vii și a buzelor roz. Își dorea să guste adâncitura din partea de

sus, să-şi treacă limba de-a lungul liniei, până când ea îi permitea accesul...

Nu părea deloc genul de femeie care să aibă nevoie să ceară favoruri pentru a fi sărutată. Îşi putea imagina cum ar fi putut să cerşească pentru această plăcere. Senzaţia seducătoare a unui zâmbet victorios care i se aşeza pe buze chiar şi atunci când ea le săruta pe ale lui.

Domnişoara Wynchester nu era o simandicoasă mondenă, dar îşi juca rolul cu o precizie uimitoare. Se integra bine cu debutantele bogate şi cultivate care veneau la aceste evenimente de o viaţă întreagă. Dacă majordomul nu i-ar fi citit numele prea tare, grupul actual nu ar fi avut nici un motiv să bănuiască prezenţa unei Wynchester în mijlocul lor.

Lawrence a observat fiecare scânteie din ochii ei şi fiecare buclă rătăcită de păr. Îi ştia ceafa şi curbura obrazului, totuşi o privea neputincios. Domnişoara Wynchester era ca aerul. Nu se putea abţine să nu o respire.

– Ce ţi-a atras atenţia? a întrebat lordul Rosbotham.

Ceafa lui Lawrence s-a încins. Nu avea cum să răspundă cu „un Wynchester".

Ar putea? Ea era aici pentru a găsi cea mai bună partidă posibilă. Nimeni nu ar crede că i-a făcut o invitaţie la gala de sfârşit de sezon dacă nu recunoştea că o cunoaşte.

Poate că, mai mult decât atât, nu era nevoită să meargă la gala lui în căutare de măritiş, dacă dădea din întâmplare peste un domn interesat în prealabil. Orice ar putea face Lawrence pentru a grăbi lucrurile le-ar fi de folos amândurora.

Iar marchizul de Rosbotham avea trei fii necăsătoriţi.

– Dacă nu mă înşel, a spus Lawrence cât de dezinvolt a putut, fata drăguţă în rochia albă cu nuanţe de verde este domnişoara Chloe Wynchester.

– Wynchester? Rosbotham a pufnit în râs. Dumnezeu să ne salveze pe toţi! Poate că baronul Vanderbean ar fi putut fi primit în case mai puţin pretenţioase, dar acesta nu este un motiv pentru ca adunarea lui de rătăciţi să beneficieze de acelaşi lux.

Degetele reci ale lui Lawrence s-au încleștat în pumn. În ciuda faptului că simțise cam la fel cu mai puțin de două săptămâni în urmă, nu prea mai era nimic altceva ce-și dorea să facă acum decât să îi dea marchizului de Rosbotham un pumn în față care să îl amețească.

– Nu numai originea este o trăsătură a cuiva, a subliniat el. În plus, mă pot gândi la mai mulți bastarzi care se mișcă destul de liber în societate.

– Ea a cui bastardă este? a rostit Rosbotham cu dispreț. Vreo curvă care s-a lepădat de propria-i odraslă? De ce ar trebui să ne simțim obligați să ne înclinăm și să ne târâm în fața celor ca...

Lawrence nu a așteptat să audă restul criticilor răutăcioase ale lordului Rosbotham. Nu era atât de nebun încât să lovească un marchiz într-o sală de bal aglomerată, dar nu putea nici să rămână pasiv în timp ce o tânără nevinovată era denigrată. Moștenirea nu era niciodată vina unui copil. Acțiunile cuiva însă, acelea îl defineau pe om.

Fără să se scuze că pleacă, l-a ocolit pe marchiz și s-a îndreptat direct spre Chloe Wynchester. Cel puțin nu-și adusese pisica sau coșul – dacă nu cumva Tiglet scăpase deja.

O femeie în vârstă, cu părul cărunt și aspru, cu ochi ascuțiți și înguști, l-a oprit la mai puțin de un metru distanță.

– Ați fost prezentat cum se cuvine strănepoatei mele, tinere?

Vocea ei subțire tremura în timp ce se legăna neregulat pentru a-i bloca calea.

– Da, mătușă.

Domnișoara Wynchester a bătut ușor cu palma mâna palidă a femeii mai în vârstă. Un inel subțire înfășura unul dintre degetele înguste ale mătușii.

– Nu este un neisprăvit. Este ducele de Faircliffe. Ochii ei căprui au strălucit la Lawrence. Excelența Voastră, mătușa mea, doamna Wynchester.

Mătușa ei îl privea pe Lawrence cu destulă suspiciune, încât el a făcut o plecăciune involuntară, ca să se dovedească inofensiv.

– Un duce, zici? Doamna Wynchester a pufnit cu o resemnare evidentă, ca și cum ar fi nutrit speranța că vreun rege sau prinț

neînduplecat se va îndrăgosti nebunește de strănepoata ei, iar Lawrence îi stătea în calea acelui erou regal. Pfff! Mă duc să aduc crușonul.

Crușon. Lawrence disprețuia această băutură dulce ca naiba aproape la fel de mult ca și ceaiul.

Domnișoara Wynchester a clătinat din cap.

– Nu vreau crușon, mătușă.

– Nu este pentru tine, s-a auzit un alt pufăit.

Lawrence s-a dat înapoi alarmat.

– Nici eu nu am nevoie de crușon, doamnă.

– Mă tem că nu este nici pentru dumneata, a murmurat domnișoara Wynchester în timp ce mătușa ei se îndepărta fără să se uite înapoi. Îți doresc ca data viitoare să ai o primă impresie mai bună.

Nu s-a putut abține să nu-și amintească de comentariul lordului Rosbotham. Baronul Vanderbean era suficient de important pentru a fi considerat parte din protipendadă, dar domnișoara Wynchester ar fi trebuit să lupte pentru fiecare fărâmă.

– Arăți ca și cum aparții acestui loc, a rostit el, neștiind dacă o condamna cu o laudă de complezență sau dacă ea va lua remarca în spiritul elogios în care o rostise. Ești chiar mai drăguță în verde-deschis decât erai în culoarea lavandei.

O tentă de roz i-a colorat obrajii și a aruncat o privire în altă parte.

– Ai un grup de admiratoare care așteaptă atenția dumitale.

I-a urmărit privirea și și-a dorit să nu o fi făcut. O jumătate de duzină de debutante i-au răspuns chicotind din spatele evantaielor pictate.

Acesta era unul dintre multele motive pentru care participa rar la evenimente mondene. În primul rând, acceptarea unei invitații presupunea reciprocitate, iar el nu avea fonduri pentru mai mult de o singură întâlnire anuală. În al doilea rând, se presupunea că orice domn necăsătorit era în căutarea unei soții. Un lord necăsătorit, pe de altă parte, era atacat din toate părțile de către domnișoarele pline de speranță și de mămicile care urcau în societate deopotrivă.

Totuși, acum că era aici, ar fi putut să profite din plin de el. Pentru binele său – în special, pentru urmărirea domnișoarei Philippa York – interesele sale nu erau îndeplinite corespunzător dacă își pierdea timpul cu domnișoara Chloe Wynchester.

Cu toate acestea, ar fi putut să facă asta toată seara dacă lordul Bussington nu ar fi ales acel moment pentru a-l lua pe sus.

– Trebuie să mă salvezi, i-a șoptit tânărul Bussington lui Lawrence, pe un ton urgent. Următorul set este un dans country, la care sunt obligat să stau în picioare alături de prietena enervantă a surorii mele. Dar asta înseamnă că nu mai este nimeni pentru sora mea. Dacă eu trebuie să sufăr, trebuie să suferiți și voi.

Lawrence i-a aruncat o privire neputincioasă domnișoarei Wynchester, dar privirea ei goală a alunecat în altă parte, ca și cum s-ar fi plictisit deja de întreg conceptul de bal. Sau, pur și simplu, nu reușise să facă senzație și își salva mândria cum putea?

– Doamne sfinte, l-a mustrat Bussington imediat ce au dispărut din raza lor auditivă. Ce te-a apucat, Faircliffe? Sora mea nu este aici, și ești norocos pentru asta. Doamna York ți-a aruncat priviri de gheață pentru că ai vizitat debutantele înainte de a o saluta pe fiica ei.

Domnișoara York. Cum de uitase Lawrence să danseze cu domnișoara York?

– Nu ești singurul lord necăsătorit din Anglia, a continuat Bussington. Dacă zvonurile sunt adevărate și ești în căutarea unei soții, atunci pescuiește în cel mai bun iaz. Pentru un bărbat care încearcă să înoate în amonte, chiar și cel mai bun Wynchester nu este altceva decât o greutate în plus.

Capitolul 12

Chloe încă privea după posteriorul atrăgător al ducelui de Faircliffe care se retrăgea când sora ei s-a întors de la masa de răcoritoare.

– Înțeleg ce vrei să spui. Tommy i-a întins un pahar cu lapte de migdale. Acel lord autoritar miroase absolut a aroganță. Felul îngrozitor în care Batjocura Sa ți-a simțit prezența ca un câine de vânătoare arogant, trecând printre semenii săi pentru a te informa cu dispreț că nimic nu-l dezgustă mai mult decât ochii tăi frumoși...

– Nu asta a spus, a mormăit Chloe. În plus, tu nu erai aici. Credeam că te-ai dus după crușon.

– Coada era prea lungă. Așa e mai bine.

Chloe a strâmbat din nas.

– Un lapte de migdale insipid este mai bun decât crușonul?

– Insipid era înainte. Tommy a rostit șoptit. Poate că am adăugat la al nostru un strop de gin.

Chloe a oftat ca și cum ar fi fost scandalizată.

– Mătușa Wynchester, pasăre bătrână și vicleană!

Ochii lui Tommy se încrețiseră până la tâmple, din cauza ridurilor în plus din seara asta.

– Pentru ce sunt însoțitorii?

– Simt că mai este ceva. Ceva important. Chloe și-a bătut obrazul ca și cum s-ar fi gândit profund. Nu pot să îmi dau seama despre ce este vorba.

– Stai liniștită, dragă. Eu sunt cea care nu-și poate aminti lucruri. Tu concentrează-te pe ducele tău. Mâna temporar pătată a lui Tommy a ciocnit paharul cu lapte de migdale și gin de cel al lui Chloe. Să înțeleg că nu e dificil?

– Este enervant de chipeș, a recunoscut Chloe.

În timp ce muzicienii se pregăteau să cânte următorul program, ea nu s-a putut abține să nu-l privească. Unghiurile ascuțite ale maxilarului și pomeților erau dure și rigide, la fel ca bărbatul însuși, dar buzele lui erau pline și mobile, dându-i impresia că sărutul nu ar fi deloc rigid și rece, ci mai degrabă o avalanșă tandră de senzații perverse.

Statura înaltă a lui Faircliffe și puterea brută o atrăgeau precum polenul atrăgea albinele. Sângele ei zumzăia de dorința de a-i rupe nasturii de la vesta bine croită și de a-și trece degetele pe pielea fierbinte de dedesubt.

Pulsul îi sărea la fiecare privire a lui, ca și cum ar fi alergat nesăbuit spre el, în ciuda straturilor ei protectoare de mătase, de lenjerie și de pantalonași. Atracția trupului era instinctivă și nici un fel de prelegeri interioare tăcute nu o puteau opri să își țină o clipă respirația de fiecare dată când îl zărea prin mulțime.

Ochii lui s-au întâlnit cu ai ei, ca și cum ar fi simțit că ea îl privea. Deși nu și-a schimbat expresia, temperatura din sala de bal a crescut din cauza intensității privirii lui. Plămânii ei s-au prins. Fiecare respirație era în ton cu el și cu tensiunea care palpita între ei.

Dar când muzica s-a reluat, el s-a întors și i-a întins brațul Philippei York.

Chloe a încercat să nu simtă pierderea. Ea nu era aici pentru el. Cui îi păsa cu cine dansa? Cu toate acestea, nu s-a putut abține să nu-și dorească ca sora ei, Marjorie, să fie aici pentru a le citi pe buze.

Apoi, poate că era mai bine să nu știe ce cuvinte de dragoste sau complimente cochete i-ar fi putut murmura Faircliffe Philippei. La urma urmei, ea era cea pe care intenționa să o facă mireasa lui.

Gândul acesta i-a produs o senzație de greață lui Chloe.

– Crezi că o curtează pentru zestrea ei mare...?

Chloe le-a urmărit progresul pe ringul de dans. Își dorea să o placă mai puțin pe Philippa.

După ce Chloe a trimis un bilet de scuze pentru „neînțelegerea" cu privire la numele ei, a fost plăcut surprinsă să primească în schimb iertare și o invitație reînnoită. Pe de altă parte, poate că amabilitatea Philippei avea mai mult de-a face cu legătura lui Chloe cu Faircliffe decât cu vreo dorință de a fi prietene.

Tommy a ridicat din umeri.

– Mă îndoiesc că zestrea Philippei este singura atracție. Este cea mai drăguță domnișoară din cameră.

– Se îmbracă ca o păpușă.

– O păpușă frumoasă, cu ochi albaștri ca cerul și curbe moi, feminine.

– O să-ți arunc laptele ăsta cu migdale în cap, a avertizat-o Chloe.

– Nu te-ai purtat niciodată urât cu ginul, a replicat Tommy. Sau cu mătușa ta Wynchester.

Chloe a pufnit.

– Nu-mi pasă cu cine dansează sau dacă o face din cauza aspectului sau a banilor.

– Sau amândouă, a adăugat Tommy util. În cazul domnișoarei York.

Chloe și-a arătat dinții încleștați.

Tommy și-a sorbit laptele de migdale, fără să își regrete vorbele.

– Slavă Domnului că nu ești interesată de el.

– Nu sunt.

Pe cine curta Faircliffe, cu cine se căsătorea sau cu cine dansa, nu avea nici o legătură cu Chloe.

Cu toate acestea, nu se putea abține să nu-și dorească să se răsucească în brațele lui, fie și numai pentru o clipă. Fie ca Jane Brown sau ca ea însăși, Chloe era exilată la periferie, ascunsă atât de departe, încât nici măcar celelalte debutante nu reușeau să o observe.

Acesta era rolul ei, și-a amintit sieși. Responsabilitatea ei. Să se integreze în decor era modul în care își ajuta familia. Oare chiar se plângea pentru că avea talentul de a-și juca bine rolul?

– Atât de multe pene de struț. Tommy a privit peste marginea laptelui ei de migdale spre ringul de dans.

– Este ca un coteț de găini în timpul unui uragan.

Chloe deținea aproape tot atâtea pene câte erau prezente în această sală de bal. Ale ei rareori își părăseau cutiile de pălării. Cât de mult își dorea să participe la un astfel de eveniment înfășurată în cele mai frumoase podoabe ale ei!

În schimb, ea era un porumbel printre păuni. Eclipsată chiar și de mătușa Wynchester.

– Te iubesc, să știi, i-a spus ea surorii sale.

Tommy era și ea invizibilă în felul ei. Chiar și atunci când era cea mai extravagantă persoană din încăpere, o făcea întotdeauna ca altcineva și niciodată ca ea însăși.

– Nu fi sentimentală, a mustrat-o Tommy, dar fără a întâlni privirea lui Chloe. Te urmez doar în speranța că mai pui mâna pe încă o plăcintă din acelea de jumătate de penny.

Chloe a zâmbit în sinea ei. Când era o copilă slăbănoagă de opt sau nouă ani, pe lângă mănuși, plăcintele fuseseră printre primele lucruri pe care își cheltuise economiile din furtul de buzunare. Iar Tommy, al cărei pat era alături, fusese prima persoană cu care își împărțise prada.

– Întotdeauna ai avut grijă de mine. Tommy a zâmbit. Am visat să fiu la fel de puternică precum ești tu.

Chloe a clipit surprinsă.

– Ca mine?

– Întotdeauna aveai răspunsurile sau puteai găsi calea de a le obține. Ai salvat atât de mulți dintre noi. L-ai găsit pe Bean. Tommy i-a aruncat o privire ascuțită. De ce altceva crezi că tu ești liderul?

– Eu? a chicotit Chloe. Tu ai fost cea care mi-a oferit un loc unde să dorm când l-am pierdut pe-al meu.

– Și până dimineață aveai un nou plan. Întotdeauna ai avut. Te-am urmat și am învățat de la tine. Bean era genial, generos și imposibil, dar tu te-ai descurcat cumva cu el. Îl poți controla și pe Faircliffe. Tommy a strâmbat din nas. Chiar dacă genele tale nu sunt la fel de lungi și de frumoase ca ale domnișoarei York.

– Pentru numele lui... Chloe și-a îngropat fața în mâini. De ce mi-am împărțit plăcintele?

– Știai că vei avea nevoie de mine într-o zi. Acesta este momentul meu de a străluci. Mătușa Wynchester, mâncătoare de plăcinte și băutoare de gin, câștigătoare a premiului de cea mai neatentă supraveghetoare. Tommy a chicotit. Faircliffe nu are nici o șansă.

Chloe a făcut ochii mici.

– Vrei să spui cu tabloul nostru. Îl furăm înapoi, el nu-și va da seama de diferență și nu mai vorbim niciodată cu el.

– Da, da, asta am vrut să spun. Cât de absurd ar fi ca el să fie copleșit de pasiuni josnice și să se arunce la picioarele tale? Eu nu voi ști, pentru că voi fi prea ocupată să fiu o supraveghetoare teribilă în altă parte. Trebuie să mă pui la curent după aceea. Tommy s-a gândit puțin, apoi a continuat. Și să nu-și găsească lingurile înlocuite cu crenguțe.

Chloe și-a apăsat o mână la piept.

– Habar nu am cum se tot întâmplă asta la masa de mic dejun.

Tommy și-a dres glasul ca să sune ca al mătușii Wynchester.

– Nu te vedem când o faci, a spus ea făcând cu ochiul, dar știm că ești tu.

Obrajii lui Chloe s-au încins. De aceea o făcea. Schimba o lingură cu o crenguță sau un nasture cu o smochină. Pentru a se asigura că frații ei o observă. Ca acasă, cel puțin, să nu fie invizibilă.

Dar Tommy spunea despre Chloe că nu fusese niciodată invizibilă. Chiar și atunci când nu o vedeau, știau că era acolo. Ea era liderul. Ei o admirau. Chloe simțea că i se înroșește gâtul. Nu i-ar fi dezamăgit.

– Mâine, i-a spus ea lui Tommy. Ajungem la ușa lui sub numele de Chloe cea fără de minte și mătușa Wynchester și începem căutarea tabloului nostru.

Tommy a dat din cap.

– Sunt gata. Tu îi distragi atenția Răcelii Sale Regale, iar eu mă voi plimba ca o uitucă din cameră în cameră. Dacă *Puck și*

familia se află în casa aceea din oraș, îl vom găsi cu mult înainte de gală.

Privirea lui Chloe s-a îndreptat din nou spre Faircliffe. El nu se uita la ea, ci la Philippa. Formau un cuplu extraordinar. Eleganța întruchipată.

Cu toate acestea, Chloe nu invidia aspectul frumos al Philippei, ci mâna acesteia în mâna lui Faircliffe.

Philippa știa cum să danseze suficient de aproape pentru a simți căldura corpului său. Cunoștea greutatea degetelor lui pe curbura spatelui ei. Știa cum e să se miște cu el, mai degrabă decât împotriva lui. Să-l lase să o conducă nu doar în jurul sălii de bal, ci direct la altar.

Faircliffe își dădea seama doar privind-o că Philippa era femeia pe care și-o dorea.

Nimeni nu s-a uitat vreodată la Chloe și să aibă un astfel de gând. Rareori se uitau la ea.

Muzica s-a terminat. Faircliffe i-a predat-o pe Philippa înapoi mamei sale. Acum murmura ceva ce doamnei York i s-a părut vesel și amuzant. Ha-ha-ha, ho-ho-ho, atâtea hohote de râs. Ducele de Faircliffe era cel mai spiritual lord din încăpere. Ce-i asta, un vals? Și el stând chiar acolo? Cu siguranță era un semn din ceruri că trebuia să o ducă pe frumoasa Philippa înapoi pe ringul de dans.

Chloe nu a rămas la petrecere ca să afle.

Și-a golit ultima înghițitură de lapte de migdale din pahar și s-a întors spre sora ei.

– Plăcinte cu carne?

Capitolul 13

– Arăți încântător de ponosită, i-a șoptit Chloe lui Tommy în după-amiaza următoare, în timp ce trăsura lor se oprea în fața reședinței Faircliffe.

– Arăți adorabil de uitabilă, i-a răspuns Tommy în șoaptă.

Numai o soră putea găsi adorabilă indiferența calculată a lui Chloe.

Era un optimism necruțător și nesăbuit care o făcuse să pună câteva elemente în plus în coșul ei obișnuit de trucuri. Nu purtase niciodată accesorii la modă în afara dormitorului ei – și cu siguranță nu ar fi făcut-o la petrecerea din această seară – dar știind că se aflau acolo o liniștea. Nu era nevoie ca alți oameni să vadă în interiorul coșului ei pentru ca să-i aducă bucurie ceea ce se afla acolo.

– Faircliffe crede că Wynchesterii sunt jenanți, i-a reamintit ea surorii sale. Nu-l dezamăgi.

Tommy i-a zâmbit înapoi.

– Plăcerea mea.

Chloe a bătut la ușă.

Domnul Hastings a deschis, cu fața palidă și impasibilă.

Înainte să poată Chloe să-i ofere un zâmbet cuceritor, Tommy a șchiopătat peste prag, aruncându-i majordomului priviri mioape și suspicioase.

– Ești sigură că această clădire îi aparține ducelui de Faircliffe? a întrebat ea tremurând.

– Mătușă Wynchester, așteaptă! a strigat Chloe, și s-a strecurat pe lângă un Hastings surprins, intrând în marele hol.

– Stați pe loc, a cerut domnul Hastings, dar a fost nevoit să încuie ușa înainte de a porni în urmărire.

Tommy se plimba prin camera alăturată, în care Faircliffe o adusese pe Chloe prima dată când aceasta apăruse neinvitată.

– O să aștept aici, a anunțat Tommy, cu toată beligeranța mătușii Wynchester. Du-te și spune-i ducelui tău că este o bătrână doamnă în salonul lui, pentru că nepoata ei insistă că Faircliffe este acel om rar care poate fi făcut util.

– Dar, mătușă, a mustrat-o Chloe, nu am pretins niciodată așa ceva. Oh, domnule Hastings, aici erați! S-a prefăcut surprinsă că l-a găsit roșu la față în ușă. Noi suntem domnișoara și doamna Wynchester, am venit să-l vedem pe Excelența Sa.

El a mormăit consternat, probabil nedumerit dacă să o scoată afară de urechi sau să-i ceară să știe cum, mai exact, îl caracterizase pe stimatul său angajator în fața mătușii sale.

– Dacă doamnele Wynchester ar vrea să aștepte aici.

Domnul Hastings s-a întors și a plecat pe coridor.

– Era chipeș? Vocea nazală tremurândă a lui Tommy era suficient de puternică pentru a se auzi în bucătării. Îmi place un majordom chipeș. Chiar mai mult decât lacheii potriviți. Ți-am spus despre momentul...

– Da, mătușă, a asigurat-o Chloe, încercând să-și mascheze râsul. De multe ori. Mă tem că este mai bine că ochii tăi nu mai sunt ceea ce au fost odată. Un om atât de important ca Excelența Sa trebuie să aibă lachei foarte buni.

– Vă pot ajuta cu ceva? se auzi o voce joasă și strengărească din ușă.

– Da, a spus ea cu multă energie. Adică, așa sper.

Cu o ultimă bătaie pe umărul presupus fragil al mătușii Wynchester, Chloe s-a întors cu fața la duce. Privirea lui de un albastru izbitor era îndreptată direct spre ea.

Părul șaten și moale al ducelui părea că de curând își trecuse degetele prin el, iar pieptul i se mișca de parcă încă își mai trăgea răsuflarea.

Sărmanul trebuie să fi alergat de la treburile pe care le avea. Chloe și „mătușa" ei fuseseră lăsate singure mai puțin de cinci minute.

Voia să-i atingă reverul cu vârful degetelor, să simtă cum se ridică și se coboară pieptul lui puternic în timp ce-și trăgea răsuflarea. Poate că atunci și-ar putea găsi propria respirație. Și mintea, care părea să se fi împrăștiat.

Buzele lui s-au curbat într-un zâmbet atât de slab, încât era ușor de ratat, însă era sigură că îi fusese destinat doar ei.

Chloe stătea nemișcată, dar inima îi bătea cu putere în piept, apăsându-i corsetul spre el cu fiecare bătaie. El stătea ridicol de departe, dar nici unul dintre ei nu îndrăznea să reducă distanța. Orice se putea întâmpla dacă erau suficient de aproape încât să se atingă.

– Doamnă Wynchester, domnișoară Wynchester. El a ridicat o sprânceană. Cu ce vă pot fi de folos?

Chloe a deschis gura.

– Probabil că nu poți, a strigat Tommy, apoi a scuturat un deget dojenitor către Chloe. Nepoata mea a fost crescută de lupi.

– Voi ține cont de asta și voi face tot ce pot, a spus Faircliffe ironic. De îndată ce voi avea vreo idee despre ce este vorba.

– Dezastru social pentru această fetiță. Tommy a fluturat o mână. Dacă își arată fața la parada Apeworth.

– Cina festivă de la familia Ainsworth, mătușă, a corectat Chloe cu blândețe. Te rog, lasă-mă să povestesc. Și-a ridicat privirea spre Faircliffe și a mimat o expresie de profundă suferință. Am fost invitată la o cină de societate în seara aceasta. Este o ocazie minunată de a-l cunoaște pe viitorul meu soț... dacă nu mă fac de râs cu toate lingurile și furculițele și cu cine stă unde stă.

– Cina de la familia Ainsworth? Fruntea lui Faircliffe se destinse. În seara aceasta?

– Nu-ți voi răpi mai mult de o jumătate de oră din timpul tău, a spus ea în grabă, dacă poți renunța la acesta. Doar că... Wynchesterii nu au primit niciodată o instruire adecvată în nimic – Bean umpluse casa cu meditatori și îi învățase totul – și, dacă mă descurc prost în seara asta, s-ar putea să nu mai primesc invitații până la gala de sfârșit de sezon.

– Intenționezi ca în... jumătate de oră să capeți comportamentul unei doamne de rang înalt? Faircliffe a aruncat o privire la ceasul din vârful șemineului, apoi s-a încruntat la ea. Cina nu va începe decât peste câteva ore.

– O pierdere de timp pentru toată lumea, a bombănit Tommy dând din cap exasperată. Ești o cauză pierdută, fetițo.

Ducele a scos un oftat, semn că se dădea bătut.

– O oră. Atât îți pot oferi.

– Mulțumesc! a izbucnit Chloe, făcând tot posibilul să nu râdă. În seara asta s-ar putea să-mi întâlnesc viitorul meu soț.

Un tendon a pulsat la gâtul lui Faircliffe. S-a întors către majordomul său, care mișuna în spatele lui.

– Hastings, ai vrea să pregătești sufrageria oficială pentru o petrecere de, să zicem, douăsprezece persoane?

– Imediat, Excelența Voastră. Dar majordomul a examinat-o pe Chloe cu privirea.

Ea i-a zâmbit blând.

A dispărut pentru a îndeplini ordinele stăpânului său.

– Presupun că ar trebui să începem prin a pretinde că sunt escorta ta. Ducele a ridicat cotul spre Chloe, apoi s-a încruntat peste umăr. Mătușa ta are nevoie de asistență?

– Nu-ți vreau brațul, a spus Tommy tremurând. Sunt bătrână, nu incapabilă. Acum, dacă ai o pereche de lachei frumoși de care să te lipsești...

– Ignor-o, a șoptit Chloe. Se dă mare pentru a-și gâdila mândria.

– Mândrie? Nu știu ce-am făcut cu a mea, a mormăit el, dar și-a lăsat cotul întins pentru ca ea să-l prindă.

Respirația ei era neregulată în timp ce își încolăcea degetele în jurul brațului lui. Îl atingea, exact așa cum își imaginase că face. Un fior i s-a răspândit în trup, slăbindu-i genunchii. S-a ținut mai strâns. A memorat senzația lui sub fiecare vârf de deget.

Brațul îi era cald prin straturile de haine și bine definit, datorită musculaturii pe care o dobândise făcând... ce? Înota sau practica un sport precum boxul?

Chloe a încercat să nu și-l imagineze pe Faircliffe dezbrăcat până la cămașă, ferindu-se de lovituri și dând pumni transpirați înainte de a ieși din ring triumfător și mândru. Pulsul îi sălta la ideea de a-i vedea mușchii pulsând, de a-și apăsa vârful moale al limbii pe pieptul lui tare pentru a gusta sarea pielii lui.

– Nu am ajuns încă? a strigat Tommy.

Faircliffe a aruncat o privire peste umăr.

– O iau pe drumul cel mai scurt.

Chloe s-a ținut bine.

Un tur al casei sale din oraș le-ar fi scutit de recunoaștere, dar atât ea, cât și Tommy au fost de acord că era mai bine ca ducele să le creadă neinteresate de detaliile reședinței sale. În plus, nici una dintre aceste case înșiruite nu era deosebit de mare.

Nu că ar fi existat vreun motiv de îngrijorare. Faircliffe acceptase de la prima încercare lipsa înspăimântătoare de maniere a mătușii Wynchester și credea fără îndoială că o femeie de vârsta lui Chloe putea crește sub tutela unui baron și cumva să nu știe ce furculiță să folosească la pește. Totul pentru că numele ei de familie era Wynchester.

Ar fi amuzant dacă nu ar fi atât de serios.

La ușa deschisă spre sala de mese, Faircliffe s-a lansat într-o lungă explicație despre ordinea în care vor intra oaspeții și cine unde va sta.

Cu ochii mari, ea afișase o expresie care parcă zicea „oh, Doamne, mergi atât de repede, asta mă încurcă", și dădea din cap încurajator la dezvăluirea fiecărei noutăți plictisitoare.

Credea în ignoranța ei totală și în incompetența ei completă atât de mult, încât îi era greu să nu-și ridice mâinile în sus și să țipe. Poate că să fie invizibilă era mai bine. Ar fi preferat să continue să creadă că se poate integra dacă i se dădea o șansă, decât să fie smulsă din ficțiunea idilică.

– În regulă, a continuat Faircliffe. Datorită rangului meu, aș fi unul dintre primii care ar trebui să intre și să ia loc, în timp ce tu...

– Aș fi pe ultimul loc, a încheiat ea sec.

Faircliffe și-a frecat bărbia.

– Să ne prefacem că sunt fiul mai mic al unui om obișnuit, fără titlu.

– Îngrozitor, a murmurat Chloe.

– În acest caz, am putea sta unul lângă altul. Te-aș conduce la masă în felul următor...

Și-a încleștat genunchii în timp ce mergeau, lăsând ca mersul ei îngreunat să facă și mai incomodă scurta călătorie.

Tommy se așezase deja în capul mesei, inspectându-i paharele și tacâmurile imaculate, căutând pete. Un lacheu nervos stătea chiar în spatele ei.

Faircliffe i s-a alăturat lui Chloe în mijloc, apoi i-a făcut semn lacheului.

– Jackson, dacă vrei să te prefaci că servești?

Tommy și-a dus mâna la stomac și a scos un geamăt puternic.

– Ohh, această burtă perspicace. Nu pot nici măcar să zăresc o masă goală fără să... Aveți o toaletă, tinere domn?

– Excelența Voastră, a rostit Chloe printre dinți. Faircliffe este un duce.

– Tocmai a spus că nu este, a subliniat Tommy nervoasă. A spus că, dacă ar fi fost duce, ar fi avut cel mai bun loc la masă, dar în schimb este acolo, lângă tine.

– Jucăm teatru, mătușă. Chloe i-a aruncat lui Faircliffe o privire supărată. Excelența Sa este încă duce. Aceasta este singura dată când va sta cu mine.

– Teatru! Tommy și-a strâns ambele mâini pe burtă. Ei bine, teatrul ăsta are sau nu o toaletă?

– O duc eu, a șoptit Chloe.

Faircliffe a dat din cap.

– În josul holului, prima la stânga, a doua ușă.

– Am auzit instrucțiunile. Tommy s-a ridicat în picioare. Și nu am nevoie de un însoțitor. Eu sunt însoțitoarea. Să nu vă apucați de făcut nimic altceva în afară de folosit linguriță și furculițe până nu mă întorc.

Chloe i-a aruncat o privire liniștitoare.

Tommy a făcut ochii mari cu inocență și a ieșit șchiopătând pe ușă.

Chloe s-a întors spre Faircliffe. Pentru a-i câștiga timp lui Tommy, trebuia să canalizeze toată atenția ducelui spre a-i explica cum se lua cina la o masă elegantă. Ușor. Inocent. Fără linguriţe sau furculiţe. Doar un discurs frumos, lung şi plictisitor despre etichetă şi maniere la masă.

– Ce urmează? a întrebat ea cu un exces de zel, ca şi cum ar fi fost preocupată profund de modul cel mai bun de a-şi desface şervetelul.

Atenția lui nu era îndreptată spre tacâmuri.

Faircliffe se holba la ea de parcă ceea ce i-ar fi plăcut cel mai mult să mănânce nu era cina, ci pe Chloe. Ea putea simți nu doar căldura privirii, ci şi căldura corpului lui.

Scaunele lor au fost aşezate prea aproape. Pliurile fustei ei flirtau cu glezna lui. Brau suficient de aproape încât umerii lor să se atingă dacă ar fi fost cu faţa la masă. În schimb, erau unul în faţa celuilalt. Respirând aerul electric, simţind cum le palpita în vene. Era mult prea aproape. Mult, mult prea aproape.

– Furculiţă, a bâiguit ea. Linguri.

Nu avea nici un sens. El nu părea să observe. Privirea lui era fixată pe buzele ei despărţite, pe obrazul ei înroşit, pe... părul ei?

– Cele mai multe domnişoare îşi încadrează întreaga faţă cu bucle. Tu ai doar una singură. Nu este la modă, dar ţi se potriveşte.

Lăsase o buclă?

Chloe şi-a dus mâna la păr cu groază. Îşi petrecuse dimineaţa visând cu ochii deschişi în cabina ei de probă, aşa cum făcea întotdeauna, şi era sigură că îşi amintise să desfacă fiecare şuviţă de păr pe care şi-o aranjase cu greu...

– Aici, a spus Faircliffe cu blândeţe.

A îngheţat, blocată pe loc ca un fluture prins în capcană. Nu s-ar fi putut mişca nici dacă el ar fi plătit-o.

A ridicat mâna spre urechea ei. Ea îi putea simţi mâna cu mult înainte de a o atinge. Era mare, suficient de mare pentru a-şi cuibări obrazul în palma lui, în timp ce el îşi trecea degetul mare peste buza inferioară sau îşi afunda degetele în părul ei. Chloe îşi ţinea gâtul cât mai rigid posibil, dar a simţit o uşoară ridicare

a presiunii în timp ce bucla ei cădea pe degetele lui. Privirea lui nu era pe bucla șatenă rebelă, ci pe gura ei. Și-a înfipt dinții în buza inferioară pentru a o împiedica să se deschidă în semn de implorare.

El i-a așezat bucla după ureche. Asta ar fi trebuit să fie tot. Dar apoi degetele lui i-au atins obrazul o dată, de două ori. A luat-o cu amețeală. A fost nevoie de toată puterea ei pentru a nu se legăna la atingerea lui, exact așa cum își imaginase.

– Pielea ta este atât de moale. Aș putea... Faircliffe a părut să se adune și și-a lăsat mâinile în poală înainte de a-și drege glasul. Nu sunt abonat la *Ackermann's Repository*, dar ai putea să o găsești într-o bibliotecă publică, pentru a-ți face o idee mai bună despre stilul actual.

Chloe a strâns din dinți pentru a nu vomita. Ea nu era o sirenă irezistibilă. Ea era proiectul lui. Iar el era un nesimțit autoritar, cu falsă moralitate.

Bestia a crezut că îl ajută și ea.

S-a jucat cu șervețelul și a ignorat valul de căldură de pe pielea ei. Întreg șiretlicul „arată-mi cum funcționează tacâmurile" depindea de faptul că el continua să o creadă un pui de căprioară pierdut, neajutorat fără îndrumarea lui. Se va zbate la fiecare întâlnire din societate, veșnic nereușită în presupusul ei demers de a-și căuta partener, până când *Puck și familia* se va întoarce acasă. Ăsta era planul. Și funcționa.

Și atunci, de ce a făcut-o să vrea să răstoarne masa?

– Acum, tacâmurile, a continuat el. În primul rând, avem... Jackson, ce înseamnă asta?

Oh, Doamne. Nu Jackson a fost cel care schimbase tacâmurile astfel încât Faircliffe să aibă toate lingurile, iar Chloe toate furculițele.

Aranjarea mediului înconjurător fără ca nimeni să observe era o tehnică de supraviețuire pe care Chloe o dezvoltase în anii petrecuți în orfelinat. Îi dădea iluzia controlului asupra mediului înconjurător și o ajuta să lupte împotriva sentimentului de neputință.

Ea nu putea permite ca obiceiul ei nervos să-l coste pe bietul lacheu postul său.

– Credeam că ajut, a spus ea repede. Arată... mai frumos așa.

Ce scuză fără sens. Trebuia să-și stăpânească emoțiile înainte ca el...

– Protipendadei nu-i pasă de ceea ce e „drăguț", a explicat Faircliffe pe un ton încordat, care sugera că acest eșec era pierderea lor. Lumea bună este guvernată de reguli, la fel ca restul Angliei. Nu este nevoie să ne placă aceste reguli. Nu trebuie nici măcar să le crezi reguli bune. Dar trebuie să le respecți.

Chloe l-a contemplat în tăcere.

Credea de mult timp că fastul și circumstanțele legate de rang în sala de mese și cine unde stătea erau exemple flagrante ale „celor mai buni" care îi țineau pe „cei mai mici" la locul lor.

Nu se gândise că aceleași constrângeri ar putea fi ca o închisoare, chiar și pentru cei mai buni.

– De ce trebuie să respectați regulile? a întrebat ea, cu o voce liniștită, dar curioasă. Nici măcar un duce nu poate face ce vrea?

Se uita la ea ca și cum ar fi existat foarte multe lucruri pe care și-ar fi dorit să le aibă, dar nu îndrăznea.

– Foarte puțin din ceea ce fac este pentru a mă mulțumi pe mine. Trebuie să mă gândesc în primul rând la poziția mea. La proprietate, la personal, la chiriași, la întreținere. Și trebuie să mă asigur că totul este lăsat mai departe în cele mai bune condiții pe care le pot îndeplini.

Ea a ezitat.

– Pentru... fiul tău, sau pentru următorul văr pe linie paternă? Îți dorești copii?

– Vreau o mulțime, a spus el cu pasiune, apoi s-a îmbujorat. Adică, m-aș mulțumi cu unul sau doi, desigur. Rolul meu este să produc un moștenitor, nu să populez un circ.

Chloe avea senzația că repeta un citat pe care altcineva îl menționase de multe ori.

– De aceea nu ai frați? a întrebat ea. Urăști circul?

El a privit-o fără să-i răspundă.

I s-a făcut milă de el. Poate că știa întotdeauna ce să spună atunci când ținea discursuri în Parlament, dar asta nu însemna că ar fi știut cum să vorbească despre chestiuni personale... cu ea.

– Mie îmi plac circurile, a spus ea. Doi dintre frații mei au trăit într-unul. Unii spun că încă mai trăim.

– Ducii nu au circuri, a spus el în cele din urmă. Dar cei mai norocoși ar putea întemeia o familie.

„Norocoșii s-au născut într-o familie", l-a corectat Chloe în gând. „Sau au fost primiți în una cu brațele deschise." Să aștepți jumătate din viață în speranța de a avea într-o zi o familie părea...

Singuratic.

A încercat să își imagineze că este înconjurată în mod constant de lingușitori și de *crème de la crème* a înaltei societăți fără să aibă o legătură adevărată cu nimeni... și apoi și-a dat seama că nu trebuie să își imagineze. Se strecura în lumea lui ori de câte ori voia, la fel de ușor ca și cum și-ar fi tras o bonetă, dar nu era niciodată lumea ei, nu erau prietenii ei, locul ei.

La orfelinat fusese mai rău. Nu avea să uite niciodată tortura insuportabilă a dorinței de a avea un loc unde să se simtă bine. Aceea de a tânji după oameni cărora să le aparțină. Dorința ca să o revendice cineva, să o dorească, să îi fie dor de ea, să aibă nevoie de ea.

Nu se gândise niciodată că unul ca Faircliffe ar putea simți la fel.

– Îți țin pumnii, i-a spus ea, pentru ca tu să fii cel mai norocos duce din toată Anglia.

Zâmbetul lui ca răspuns i-a provocat o senzație ciudată în stomac.

– Îți doresc la fel de mult noroc și ție.

– Sunt norocoasă, a spus ea, fie că mă crezi sau nu.

Doamnele, domnișoarele și debutantele pe care Chloe pretindea că le întruchipează erau supuse regulilor societății, la fel ca și Faircliffe. Dar, la sfârșitul zilei, ea putea să se ducă acasă, să scape de pseudonimul respectiv și să fie pur și simplu Chloe.

Lucrurile pe care Faircliffe le compătimea cel mai mult – lipsa ei de rang și familia ei neobișnuită – erau cele care îi ofereau cea

mai mare libertate. Baronia balcoviană a lui Bean era un statut suficient pentru a avea acces la anumite persoane și locuri, dar nu atât de înalt încât să fie nevoie să le facă pe plac patroanelor din Almack.

Chloe nu avea nevoie de un soț din nici un motiv practic. Avea o casă, avea o familie și avea banii ei. Fără ca restul lumii să știe, Bean crease un fond legal pentru fiecare dintre frați, în loc să ofere zestre pentru fete. Fusese atât de isteț.

Zestrea era o sumă de bani acordată viitorului soț, mai degrabă decât miresei înseși. Chloe și surorile ei nu ar fi avut nici un cuvânt de spus în ceea ce privește modul în care erau cheltuiți, deoarece banii nu le aparțineau.

Pe de altă parte, un fond legal era deținut pe numele beneficiarului. Banii lui Chloe erau ai ei și putea face ce voia. Ar fi rămas ai ei chiar dacă s-ar fi căsătorit. Soțul ei nu s-ar putea atinge de nici un ban.

Nu că s-ar fi măritat cu vreun vânător de averi care prețuia aurul mai mult decât dragostea. Avea o viață care îi plăcea, așa cum era. Se distra.

Excentricitatea abominabilă a lui Bean, mai mult decât bogăția sa, le-au permis lui Chloe și fraților ei să scape de prostii precum mătușa Wynchester. Când nimeni nu se aștepta la ceva mai bun de la tine, fie te duceai acasă și plângeai pentru asta, fie o transformai în avantajul tău. Lăsai oamenii să te subestimeze, pentru că respingerea lor îți oferea putere.

Atunci, de ce își dădea masca la o parte, chiar dacă doar puțin, cu Faircliffe?

– Te cred, a rostit el pe un ton ciudat. Oamenii norocoși arată întotdeauna lucrul acesta în privirea lor.

Sângele i se accelerase atât de tare, încât părea ca valurile care se lovesc de țărm.

– Cum ți se par ochii mei?

– Fericiți. Ispititori.

A ridicat mâna, nu pentru a-i ascunde buclele rătăcite, așa cum presupunea Chloe, ci pentru a-și trece degetul mare pe

partea laterală a obrazului ei. De data aceasta, el i-a cuprins fața în mâini, fără nici un motiv, în afară de faptul că voia să o facă.

Da. Îl ispitea cu siguranță să se uite mai atent. Toată această așteptare și dorință a făcut ca fiecare nerv să fie viu și foarte conștient. Această atingere era diferită de cele de dinainte. De data aceasta, ceva important urma să se întâmple.

Privirea lui a coborât spre gura ei.

Ea nu s-a putut abține să nu-și lingă buzele în semn de răspuns. Ochii lui nu mai erau de un albastru de gheață, ci mai degrabă la fel de fierbinți și de periculoși ca licăritul albăstrui din centrul unei flăcări. Ea era molia care nu se putea abține să nu zboare mai aproape de pericol.

– Pari... Vocea ei era gâfâită, pulsul îi zvâcnea. Flămând.

– Poate că sunt.

El încă nu-și luase mâna de pe obrazul ei. Degetele lui se încolăceau ușor în spatele gâtului ei, încurajatoare, posesive. Își coborâse capul până când respirația lui îi gâdila colțul buzei, chiar acolo unde ea și-o putea imagina pe a lui.

S-a aplecat mai aproape.

– Înfometat de?

El a zâmbit de parcă amândoi știau răspunsul.

– Înfometat de...

– Ei bine, asta e ultima dată când mănânc fasole la micul dejun, a venit strigătul nazal al lui Tommy, care a intrat în cameră cu pași mari.

Chloe și Faircliffe s-au despărțit brusc și au inspectat cu vinovăție părți opuse ale camerei.

– Sau a fost gustarea de după-amiază? a continuat Tommy să trâncănească. A fost fasole, a fost broccoli? Nepoată, m-ai pus să mănânc legume azi sau ieri?

– Avem la masă legume în fiecare zi, mătușă, a răspuns automat Chloe. Nu putea suporta să se uite la nici unul dintre ei.

Tommy s-a sprijinit de umărul lui Chloe ca și cum și-ar fi tras răsuflarea și a scăpat un pătrat împăturit de hârtie în poala lui Chloe.

–Nu știu ce fel de gentleman pretinzi că ești, a răbufnit Tommy la Faircliffe, dar ești genul care ajută o bătrână să se așeze în scaun?

Ducele a sărit imediat în picioare și s-a apucat să se îngrijească de confortul lui Tommy în capul mesei.

Chloe și-a coborât privirea în poala ei și a desfăcut mesajul.

Chei, era scris în partea de sus. Subliniat de trei ori. *Menajera în vacanță. Nu pot intra înăuntru. Menajera m-a văzut. Trebuie să fii tu.*

Dedesubt era o hartă aproximativă și o schiță a locului în care erau agățate cheile în cameră.

A strecurat misiva într-un buzunar ascuns și s-a întors spre Faircliffe, care tocmai termina de vorbit cu Tommy.

Chloe și-a reluat privirea naivă.

–Este posibil să fie fasole și broccoli la cina din seara asta?

El aproape că s-a înecat.

–Nu, nu. Familia Ainsworth are un bucătar francez de mare valoare. Ceea ce vor servi probabil...

În timp ce el explica exhaustiv compoziția acelorași feluri de mâncare pe care ea și Tommy le mâncau acasă în orice zi de marți, Chloe a revăzut din nou harta în minte. Chiar dacă era un băiat pe hol care păzea coridorul, furtul cheilor ar fi fost o joacă de copii.

Tot ce-i mai trebuia acum era o scuză pentru a putea pleca.

Capitolul 14

După ce doamna Wynchester s-a instalat la locul care i se cuvenea lui la masă, Lawrence și-a îndreptat din nou atenția către strănepoata ei.

Purta din nou nuanțe de maro-deschis – dacă erai generos, puteai merge atât de departe încât să distingi o nuanță de grâu, cu accente de... biscuiți arși? Acest amestec de paie tăbăcite nu se pretă la o rafinare poetică, dar chiar și așa, caracterul de nedescris al culorilor făcea ca ochii ei căprui-închis să iasă și mai mult în evidență.

Când se uita în ochii ei, restul lumii dispărea. Uita că era duce, uita că ea era o Wynchester. Erau doar un bărbat și o femeie, prinși unul în privirea celuilalt, sărutul pe care aproape că îl furase inevitabil, mai degrabă decât din greșeală.

De ce s-a lăsat atât de aproape de ispită?

Și-a spus că, dacă domnișoara Wynchester se fâstâcea la evenimentele mondene, apariția la gala lui ar putea provoca o mare agitație.

Lawrence ura să provoace agitație. Ăsta era adevărul-adevărat, iar cel mai bine era să-i rămână întipărit în minte. Calea de a devia viitoarele bârfe era să evite să complice situația în care se afla acum.

Începând cu a nu o săruta pe Chloe Wynchester sub nici o formă. Nu conta cât de fină era pielea ei sau cât de pline și de lucioase erau buzele ei roz. Gura ei nu de el trebuia gustată; sărutările ei nu de el trebuiau furate. Exista un plan, iar ea nu făcea parte din el.

Indiferent de ceea ce ar putea gândi vintrele lui dureroase.

– Trebuie să-mi odihnesc ochii, a anunțat mătușa Wynchester, în timp ce-și așeza ochelarii pe farfurie și închidea ochii. Dar încă vă pot auzi, copii.

– Da, mătușă, a spus domnișoara Wynchester cu calm.

Lawrence își amintise că nu-i plăcea să stea în lumină și îi alesese locul ca atare, dar se îndoia că se va descurca la fel de bine la cina de la Ainsworth.

Ar trebui să participe și el? Cu siguranță, nu ar trebui. Ce ar realiza prezența lui? În primul rând, ar perturba ordinea de stat la masă. Cinele erau calculate cu grijă, pentru a avea un număr egal de bărbați și femei. Dacă ar fi apărut neplanificat, ar fi cauzat mai multe probleme decât ar fi putut rezolva.

Desigur, ar putea trimite un bilet acum pentru a anunța gazda. Un oaspete în plus, în ultimul moment, nu era ideal, dar un duce în ultimul moment... Ei bine, titlul său era bun pentru ceva, nu-i așa? Adăugarea unei alte femei pentru a echilibra numărul ar fi fost foarte ușor de realizat.

– Jackson. A aruncat o privire peste umăr la lacheul său. Adu hârtie și ceva de scris.

Ochii domnișoarei Wynchester s-au mărit.

– Ar trebui să iau notițe?

– Nu, cinele nu sunt atât de complicate.

Deși, presupunea că pentru ea ar putea fi. I-a trecut prin minte cât de curajoasă era ea. Nu doar că recunoștea eșecurile evidente din educația ei, ci se punea din nou și din nou în situații în care putea fi ridiculizată sau respinsă de-a dreptul.

Oricare ar fi fost defectele ei, domnișoara Wynchester era dispusă să încerce. Era dispusă să greșească de câte ori era necesar pentru a se dezvolta așa cum trebuie.

– Voi participa la petrecere cu tine, a explicat el. Ei bine, nu cu tine, bineînțeles. Eu voi ajunge singur, iar tu cu mătușa ta. Dar dacă veți avea probleme, aruncați o privire în direcția mea și voi face tot posibilul să vă îndrum.

Ea a-a încruntat.

– Rangul tău nu te va plasa prea departe la masă ca să te pot vedea?

Ei bine, asta era cu siguranță o exagerare. Este adevărat, la astfel de petreceri invitații tindeau să vorbească doar cu vecinii apropiați. Iar dacă se aflau de aceeași parte a mesei, unghiul de vedere putea fi o problemă. Dar acesta nu era un motiv pentru a nu...

– Suportul de scris, Excelență.

Lawrence a acceptat biroul portabil de la lacheul său și s-a apucat să scrie un bilet rapid pentru Lady Ainsworth, anunțând-o de prezența sa, pentru a-i da timp să jongleze cu aranjarea locurilor.

A împăturit și a sigilat cele câteva rânduri și le-a înmânat lacheului său.

– Ai grijă ca aceasta să fie livrată imediat.

– Cum doriți, Excelență.

Lawrence a făcut o pauză, cuprins brusc de un disconfort. Un duce putea decide în ultimul moment să facă sau să participe la orice voia, dar cineva cum era Chloe Wynchester trebuia să îl răpească literalmente din disperare pentru a negocia o mână de invitații neînsemnate.

Pentru ea, ele nu erau banale și nesemnificative. Pentru ea, ele însemnau lumea întreagă.

El ar putea ajuta. Atracția pe care o simțea pentru ea era nesăbuită și periculoasă, dar putea să lase asta deoparte și să se concentreze asupra unor sarcini obiective și concrete, cum ar fi comportamentul adecvat și la ce lucruri noi se putea aștepta. Îi plăcea să-i ajute pe alții. Nu era nimic mai mult decât atât.

– Oaspeții vor intra în sala de mese pe rând, după metoda pe care am descris-o, i-a explicat el domnișoarei Wynchester. La mesele de seară, gazda va amesteca adesea oaspeții de sex feminin cu cei de sex masculin. Modelul intermitent înseamnă că nu este nevoie să se respecte ierarhia strictă din ghidul lui Debrett.

A tras de bucla ei. Cea pe care o atinsese el. L-a făcut să tânjească să se aplece din nou, să întindă buclele moi între degetele lui, apoi să-i legene fața cu ambele mâini și să-i dea sărutul pe care i l-ar fi furat dacă mătușa ei nu s-ar fi întors în acel moment.

– Deci, vom sta împreună? a întrebat ea. Din moment ce nu trebuie să ne supunem ierarhiei?

– Probabil că nu, pentru că încă sunt considerabil... Și-a dres glasul și s-a uitat în jur. Lacheul tocmai ieșise din cameră. Mătușa Wynchester începuse să sforăie. Lawrence a vorbit totuși încet. În legătură cu ceea ce s-a întâmplat mai devreme...

Domnișoara Wynchester și-a ridicat sprâncenele delicate.

– Nu s-a întâmplat nimic mai devreme.

Destul de corect. A încercat din nou.

– Despre ceea ce era să se întâmple, atunci.

Privirea domnișoarei Wynchester a fost directă și neclintită.

– Ce era să se întâmple?

Ea știa, și-a dat seama. Știa foarte bine și încerca să-l forțeze să spună: „Aproape că te-am sărutat, pentru că mi-am pierdut tot autocontrolul, și nu pot avea încredere în mine când sunt în compania ta". Un sărut ar fi fost doar începutul.

– Ești îndrăgostit de domnișoara York? a întrebat ea.

S-a dat în spate.

– Dragostea nu este relevantă pentru deciziile de afaceri.

– Deci, domnișoara York este... o afacere bună?

Și-a încleștat maxilarul. Făcea să pară totul atât de rece! Ceea ce, presupunea el, era. Dar așa se făceau lucrurile.

– Faircliffe a fost un titlu foarte respectat de generații întregi, a explicat el. Bunicul meu a fost, fără îndoială, cel mai apreciat din neam, dar o apoplexie l-a făcut pe tatăl meu să devină moștenitor la o vârstă fragedă. Și-a petrecut deceniile următoare demontând fiecare avantaj pe care predecesorii noștri au luptat să-l obțină. Lawrence s-a luptat cu un val de amintiri pe care era mai bine să le lase înăbușite. Dacă tatăl meu a reușit să anuleze două secole de înaltă considerație printr-o serie de alegeri proaste, atunci este de datoria mea să restabilesc statutul nostru pierdut printr-o serie de alegeri corecte.

– Și domnișoara York este alegerea corectă?

– Este, a spus el cu fermitate. Pentru mine și pentru generațiile viitoare.

– Veți avea un circ împreună?

Lawrence nu-și putea imagina asta deloc.

– Nu. Dar voi putea să le ofer copiilor mei o reputație excelentă, siguranță financiară și aprobarea societății.

– Asta își doresc copiii?

– Este ceea ce au nevoie. A înghițit în sec. Este ceea ce orice tată căruia îi pasă de urmașii săi s-ar strădui să le ofere.

– Ce zici de o lume mai bună în afara casei? a întrebat ea. Copiii își doresc asta?

– Și eu mă străduiesc pentru asta. Acesta era un teren mult mai sigur. Sper că eu și tatăl domnișoarei York vom susține subiecte complementare în camerele noastre respective din Parlament. Într-adevăr, unul dintre proiectele mele preferate de reformă este excluderea copiilor din centrele de muncă și din alte exploatări, cum ar fi situația dificilă a coșarilor.

Lawrence se afunda adânc în acest teritoriu familiar când și-a dat seama că vorbise de cinci minute încontinuu... iar domnișoara Wynchester, de obicei curioasă, nu scosese nici un cuvânt.

O plictisea? Acesta era un subiect pe care nu îndrăznea să îl abordeze în afara Westminsterului dintr-un motiv anume. Nu prea era un subiect de discuție pentru o cină elegantă.

S-a retras și a făcut un gest de apărare.

– Îți cer scuze. Nu te poți abține să nu devii pasionat de astfel de subiecte.

Ochii domnișoarei Wynchester au sclipit.

– Atunci, te rog să-mi permiți să contraargumentez.

Și-a ridicat palma.

A schițat un zâmbet care nu i-a ajuns la ochi.

– Sărăcia nu se limitează la copii. Generalizându-i pe adulții săraci ca fiind o gloată care evită „munca cinstită", tu zugrăvești o imagine în care doar copiii nu merită exploatarea și munca neplătită.

– Scuză-mă, a întrerupt el. Nu înțelegi cum Parlamentul stabilește...

– Mi-am dat seama că tu nu înțelegi. S-a ridicat în picioare.

– Of, of, a murmurat mătușa Wynchester, care nu mai dormea. Acum ai comis-o.

– Domnișoară Wynchester..., a început el.

– O să mă aranjez pentru petrecere. Și-a luat coșul și s-a îndepărtat de el fără să arunce o privire înapoi. Am „înțeles" că oamenii tăi prețuiesc mai mult înfățișarea decât creierul.

El și-a trecut o mână pe față. Cât de mult își dorea să nu fi dat totul peste cap! El și domnișoara Wynchester își doreau amândoi aceleași lucruri. Dar Parlamentul era o mașinărie care mănâncă încet. El era cel în măsură să facă ceva în această privință.

– Te înșeli, a spus categoric mătușa Wynchester.

El a privit-o cu ochi răi.

– Ce-ai spus?

– Știe mai multe despre Parlament decât tine.

S-a îndreptat.

– Nu m-am gândit că...

– Evident că n-ai gândit. Mătușa Wynchester i-a aruncat o privire dură. Nepoata mea, pe de altă parte, rareori lipsește de la o ședință.

– Nu ratez niciodată Camera Lorzilor, a informat-o el. Și nu am văzut-o niciodată pe nepoata dumneavoastră la Westminster.

– Sau oriunde în altă parte, pun pariu. Nu până când nu ai reușit să ai grijă de trăsura ta, iar ea a fugit cu tine ca o pisică cu un șoarece.

– Nu așa s-a întâmplat! În esență, așa se întâmplase. Vizitiul meu se afla pe locul său cu doar câteva secunde înainte, până când s-a dus să investigheze o agitație provocată de...

– Când începe felul de desert? l-a întrerupt ea. Mi-e foame.

A inspirat adânc.

– Aceasta nu este o petrecere adevărată. Încă jucăm teatru. Vei vizita reședința Ainsworth după ce nepoata dumitale se va întoarce de la toaletă.

– Ai un covor urât. Mătușa Wynchester a făcut o grimasă. Un duce ar trebui să aibă un Axminster.

– Este un Axminster. Toate covoarele...

Lawrence și-a ridicat privirea spre cer. Ce făcea, se certa cu o bătrână dacă bunicul său plătise prea mult pentru covoare?

Şi cât de „deşteaptă" credea domnişoara Wynchester că poate fi? O rochie de culoare gri cu un corsaj gri s-ar fi integrat perfect în decorul de stejar al familiei Ainsworth.

Simţea o senzaţie ciudată de protecţie. O plăcea pe domnişoara Wynchester şi dorea ca lucrurile să meargă aşa cum spera ea. Nu ar fi dorit să fie batjocorită sau tratată rău de nimeni.

La Eton, Lawrence fusese atât exclus, cât şi lăsat singur, din cauza tatălui său. Din cauza familiei sale, domnişoara Wynchester se afla într-un scenariu asemănător, doar că în cazul ei era mult mai rău. Lawrence era un nobil. Nimeni nu-i putea refuza locul care i se cuvenea. În timp ce domnişoara Wynchester...

Merita o şansă corectă. Trebuia să existe o cale. Poate că el ar putea să o ajute să găsească o modistă talentată la un preţ pe care şi-l putea permite. Era prea târziu pentru acea seară, dar dacă ar fi comandat o rochie mai frumoasă, ar fi putut să atragă atenţia...

Domnişoara Wynchester s-a întors în cameră.

Gâtul lui Lawrence s-a uscat, iar mintea lui s-a golit de gânduri raţionale.

Dispăruse amabilitatea insipidă a bejului. Curbele ei erau acum îmbrăcate într-o jupă de organza mov, acoperită cu o rochie de tul alb. Garnitura de catifea închisă de pe corsetul roz-deschis se potrivea cu punctele de catifea vandyke care decorau fusta, chiar deasupra a două panglici de crep alb care înconjurau tivul. Culorile romantice şi vaporoase scoteau în evidenţă şatenul-închis al părului ei şi căpruiul adânc al ochilor ei cu gene lungi.

Trupul i s-a strâns şi tot ce putea face era să nu se întindă spre ea. Să nu o tragă la pieptul lui şi să revendice sărutările care nu îi aparţineau lui.

Un zâmbet i-a încolţit pe buze, ca şi cum ar fi simţit vârtejul pe care îl declanşase în el. Cu braţul înţepenit, a întins mâna şi a lăsat coşul pe podea.

Nu pisoiul ei fusese înăuntru, ci o identitate cu totul nouă.

Simţea că rămâne fără aer, fiindu-i greu să vorbească. Fiecare silabă era ca un şuierat de om care se îneacă.

–Arăţi magnific.

– Arată a Chloe, a strigat mătușa Wynchester.

Abia dacă a auzit-o. Ochii lui Lawrence încă o sorbeau pe domnișoara Wynchester, considerând-o mult prea departe de el. Acel corset s-ar fi afișat cel mai bine așezat pe pieptul lui, distanța perfectă pentru ca un bărbat să se lanseze într-un șir de sărutări de la buzele ei roz, pe coloana gâtului ei, până la umflătura sânilor ei.

În seara asta, nu va visa la nimic altceva.

De ce nu-și începuse seara îmbrăcată așa? Dacă până atunci era aproape imposibil să-și smulgă ochii de la ea, acum... asta! Nu-i venea să creadă că alții o considerau simplă. El crezuse că ținuta ei sărăcăcioasă se datora faptului că nu avea nimic mai bun. Și totuși, acum părea un model demn de orice revistă de modă. Era aproape ca și cum...

Era aproape ca și cum ar fi făcut-o intenționat. Îmbrăcată nu pentru a impresiona, ci pentru a se simți confortabil. Pentru a permite personalității ei, mai degrabă decât unei diademe cu rubine, să strălucească. Nu voia să atragă privirile tuturor, ci doar pe cele ale viitorului ei soț.

În această seară, s-ar putea să le realizeze pe amândouă.

– Arăți la fel de minunat pe dinafară cum ești pe dinăuntru, a încercat din nou.

Ea i-a aruncat o privire plictisită.

– Tu nu mă cunoști. Iar eu sunt o Wynchester.

A deschis gura ca să-i explice că familia ei scandaloasă nu era poate un dezavantaj de neînvins, dar oare era adevărat? Toate hainele fine din lume nu i-ar fi împiedicat pe membrii nobilimii să ridice nasul la unison și să murmure „Wynchester" cu dispreț când ea trecea pe lângă ei.

Dacă ea nu ar fi fugit cu el în trăsura lui, Lawrence ar fi fost și astăzi la fel de superior și de condescendent. Înțelegerea acestui fapt i-a făcut stomacul să se revolte.

– Scuzele mele, a spus el încet. În loc să presupun că eu știu cel mai bine, ar fi trebuit să ajung să te cunosc înainte de a emite o judecată.

Ea a expirat ușor.

– Poate că ar trebui să spun și eu același lucru.

A clipit. Oare îl evaluase de la distanță și îl găsise deficitar? A zâmbit cu încrâncenare. Era ideea aceasta atât de fantastică?

Ca și ea, își dorea să fie judecat pentru cine era, mai degrabă decât pentru ceea ce era. Când oamenii se uitau la ea, vedeau un Wynchester. Când se uitau la el, obișnuiau să-l vadă pe tatăl său cel desfrânat. Acum vedeau un lord. Un titlu, în căutarea unei soții.

Încerca să se folosească de ideile lor preconcepute în avantajul său. I se prezentase domnișoarei York mai degrabă ca Excelența Sa, un duce necăsătorit în căutarea unei ducese, decât ca Lawrence, un om în carne și oase, cu gânduri, sentimente și visuri secrete proprii. Poate că bănuia că aceste atribute nu vor fi suficiente.

Poate că de aceea oferirea unui ducat era mult mai sigură decât oferirea inimii sale.

Domnișoara Wynchester a făcut un pas spre masă. Balansul șoldurilor ei era senzual și încrezător. Era o Wynchester și o femeie în carne și oase. Faptul că nu era o lady nu-i răpea nimic din putere.

A sărit în picioare pentru a o ajuta să se așeze pe scaun.

S-a oprit când ea a ajuns la mai puțin de un braț de el. Destul de aproape pentru a-l atinge. Destul de aproape pentru a vedea. Ochii ei aveau cea mai caldă nuanță de căprui pe care o văzuse vreodată. Erau profunzi, pătrunzători. Voia să-i vadă cum se închid de plăcere și să știe că el fusese cel care o adusese la acel punct.

Tot ce putea oferi erau lecții de comportament fără sex. O astfel de banalitate ar fi trebuit să-i domolească ardoarea, dar sângele i se înfierbânta la dorința gândurilor interzise ascunse.

Lawrence se putea preface că între ei nu era nimic altceva decât că un gentleman acorda o simplă favoare pentru încă puțin timp. Nu era nici un motiv să se grăbească să meargă la petrecerea de la Ainsworth. Primii invitați nu aveau să sosească mai devreme de cel puțin o oră.

Nu trebuia să o împartă încă.

– Sunt foarte încântat să te cunosc, domnișoară Wynchester.

– Mă tem că sunt la fel de încântată să vă cunosc, Excelență.

Ea i-a aruncat o privire plină de speranță, la care el i-a răspuns cu un zâmbet. Domnișoara Wynchester nu avea nevoie să-și evite reflexia. Era o tânără impresionantă, indiferent de ceea ce purta.

– Cei de la bucătărie se mișcă îngrozitor de lent. Mătușa Wynchester a scos un sunet de nemulțumire. Am sunat pentru ceai acum o oră.

Domnișoara Wynchester s-a scufundat în scaunul ei.

– Nu am sunat pentru ceai, mătușă. Aceasta nu este o petrecere adevărată. Jucăm teatru.

– Cum îmi va ușura jocul vostru de teatru gâtul uscat? Mătușa Wynchester tușea sec. De fiecare dată când sorb din paharul meu, acesta este gol.

– Voi cere să aducă ceai, a spus Lawrence.

Nu mai făcuse niciodată așa ceva până atunci – disprețuia ceaiul – dar întotdeauna existau destule prăjituri la îndemână pentru personal. I-a făcut semn lui Jackson să aducă ceaiul.

– Ar trebui să mă mai deștept și eu. Mătușa Wynchester s-a clătinat în picioare, apoi și-a coborât gura spre nepoata ei. I-am spus cățelușului ăstuia că are covoare urâte și că tu locuiești practic în Camera Comunelor.

Ochii domnișoarei Wynchester s-au întâlnit cu ai lui, iar colțurile gurii i-au tresărit.

– Unul dintre aceste lucruri este adevărat.

Mătușa ei a luat coșul și a ieșit în fugă pe ușă.

Ochii lui Lawrence erau numai asupra domnișoarei Wynchester.

– Îmi urăști covoarele?

– Ai covoare frumoase.

Îi era teamă că ea va spune asta. Cum de se înșelase atât de tare, încă o dată?

– Te uiți pe gaura de ventilație din pod? a bâiguit el.

A ridicat din umăr.

– Nu este cel mai bun unghi și nu toată lumea pronunță cuvintele clar, dar ne descurcăm.

– Noi? a reluat el cu voce slabă.

– Frații mei, câteodată, dacă mă dau bine pe lângă ei, a explicat ea. Sunt departe de a fi singura femeie interesată de politică. Unele au participat în acest mod de mai mult timp decât mine.

Și-a dat seama că ea avea dreptate. El nu o cunoștea.

Și acum, că începuse, nu putea să nu o placă de fiecare dată mai mult.

– Ce părere ai despre această sesiune?

– Legea șoselelor a fost genială, Legea spitalelor a întârziat mult, iar Legea comerțului cu India de Est a fost un coșmar, a răspuns ea fără ezitare. Dacă nu ați petrece atât de mult timp tergiversând Legea poștei, poate că ați putea aborda sărăcia și exploatarea. Dacă trebuie să mai aud încă un discurs despre timbre...

– Plictisitor, nu-i așa? Motivul pentru care vorbim mereu despre timbre poștale și timbre de documente...

Așa a început cea mai aprinsă discuție pe care Lawrence a avut-o vreodată în afara Parlamentului. Mătușa Wynchester avea dreptate. Nepoata ei știa mai multe despre problemele actuale decât jumătate dintre colegii săi. Și se putea lăuda cu o prezență semnificativ mai bună.

Chiar și atunci când renunțase la calitatea de membru al cluburilor sale pentru a economisi bani, continuase să dezbată idei în case particulare și la dineuri politice. Dar, niciodată, nici unul dintre compatrioții săi nu-i completase și nu-i blocase alternativ ideile cu precizia chirurgicală a domnișoarei Wynchester.

Poate pentru că erau ca el, și-a dat seama. O cameră întreagă de nobili care strigau generalizări radicale bazate pe o înțelegere superficială i-ar fi provocat fie crize de râs, fie lacrimi.

Cât de mult i-ar plăcea să aibă discuții frecvente și aprinse cu domnișoara Wynchester! Era genială. De trei ori deja, folosise lozinca sa pentru a nota un punct important pe care trebuia să-l ia în considerare sau să-l cerceteze într-un mod mai cuprinzător.

Amândoi au fost surprinși de sosirea ceaiului.

Domnișoara Wynchester a întins mâna spre ceainic.

– Mătușa preferă ceaiul călduț, așa că i-l voi turna acum. Va fi exact așa cum îi place când se va întoarce.

Lawrence și-a reprimat o tresărire. Ceaiul călduț era mai rău decât ceaiul fierbinte, iar ceaiul rece era o atrocitate și mai mare decât atât. Ar putea chiar să participe ocazional la o petrecere cu ceai, dacă ceainicul era de față.

Pentru că el era mai atent la curbura numai bună de sărutat a obrazului domnișoarei Wynchester decât la ceea ce făcea ea cu mâinile, ea i-a umplut ceașca cu ceai înainte ca el să o poată opri.

S-a dat deoparte îngrozit de la lichidul maro aburind.

La naiba. O jignise mai mult decât suficient pentru o zi. Va trebui să bea ceaiul.

Poate că, dacă pierdea suficient timp pregătindu-i pe al lui, ea și mătușa ei ar fi terminat înainte ca el să fie nevoit să-l soarbă. Înveselit de acest gând, a început să strecoare bucățele de zahăr în ceașca lui, una câte una, făcând ca fiecare scurtă călătorie de la farfurie la ceai să dureze cât mai mult posibil.

Domnișoara Wynchester l-a privit peste marginea ceștii.

– Este un alt ritual de desfrâu al nobilimii?

A fost atât de surprins, încât a scăpat lingura.

– Ce?

– Dacă vrei să mănânci zahăr, mănâncă zahăr. Nu are sens să transformi un ceai perfect în marmeladă pentru a dovedi că poți. Zahărul este scump. Ești un duce; ai o mulțime de zahăr. Sunt impresionată. Bea-ți ceaiul pur și simplu!

– Nu mă lăudam cu... consumul meu excesiv.

Doar că presupunea că o făcuse, chiar dacă fără să vrea. De ce toate încercările sale de a face o impresie pozitivă sfârșeau prin a avea efectul opus?

Și-a strâns buzele.

– Atunci, ce faci?

A evaluat conținutul paharului său. Era posibil să transformi ceaiul în marmeladă? Un strop de lămâie, patru sute treizeci și două de cuburi de zahăr...

Și-a împins farfuria la o parte.

– Poți să păstrezi un secret?

– Când vreau eu. Și-a ridicat sprâncenele. Ai unul bun?

– Am unul îngrozitor, a recunoscut el. Unul pe care am sperat să îl duc în mormânt. Un duce trebuie să-și păstreze o anumită reputație. Mai ales atunci când răzbate din umbra tatălui său și încearcă să evite ridicolul cu orice preț.

Și-a lăsat jos ceașca.

– În regulă, m-ai făcut curioasă. Promit să păstrez secretul tău murdar.

Așa spera și el.

– Urăsc ceaiul.

Ea a clipit.

– Ce?

– Urăsc ceaiul. A tresărit. Este la fel de britanic ca și mine, dar nu-l suport. Adaug zahăr pentru a-i masca aroma, dar asta nu face decât să-l facă oribil și siropos în loc de oribil și amar. A înghițit în sec. Nimeni nu știe în afară de tine.

S-a uitat la el.

S-a înroșit.

A izbucnit în râs.

– Tu... nu ai auzit multe confesiuni dramatice, nu-i așa?

– Este dramatic, a protestat el. Urâtul ceaiului este cea mai mare rușine a mea.

– Trebuie să încerci să trăiești o viață mai interesantă. Dacă ai fi un Wynchester... Și-a șters lacrimile din ochi. Care este a doua cea mai profundă rușine? Să amesteci zahărul în ceai într-o mișcare circulară, în loc să amesteci înainte și înapoi ca un adevărat gentleman?

Și-a încrucișat brațele.

– Nu înțelegi presiunile pe care le presupune poziția mea.

– Ai dreptate, a confirmat ea. Aș fi un duce teribil. Și nu ar avea nimic de-a face cu consumul meu de ceai la petreceri. De aceea te ascundeai în trăsură? Sau nici măcar nu-ți plac evenimentele mondene?

– Nu mă ascundeam... chiar. S-a aplecat pe spate. Ce legătură are faptul că îți place societatea cu ceva?

– Nimic? Totul? a spus ea și a ridicat un umăr. Ce rost are să fii duce dacă nu poți măcar să-ți conduci viața așa cum îți place?

– Nu acesta este rostul titlului de duce. Privilegiul nu se referă la propria persoană. Este o onoare acordată liniei cuiva și datoria solemnă de a...

– Sfinte Sisoel a tresărit. Toate acestea pot fi adevărate, dar nu poți crede că „responsabilitate" înseamnă să nu mai fii tu însuți.

– În public, a precizat el, ca nu cumva ea să înțeleagă greșit tot ce voia să spună. În public, trebuie să fiu perfect în toate lucrurile, dar în privat nu am mai văzut acest ceainic în viața mea.

Capul ei s-a înclinat într-o parte.

– Ce altceva mai ascunzi?

A rămas nemișcat.

– Nimic.

– Toată lumea ascunde ceva. Ce altceva mai ascunzi pentru a fi mai acceptabil pentru colegii dumitale?

Artă.

Gândul i-a venit în minte fără pic de efort. Lawrence visase întotdeauna că, dacă nu ar fi fost duce, ar fi fost pictor. Nu un artist al Academiei Regale, ci unul experimental. Poate că nu ar fi devenit faimos, dar ar fi fost fericit și lipsit de griji. Nu ar fi trebuit să fie perfect.

Și nu s-ar căsători cu domnișoara York. Nu doar pentru că familia ei nu ar fi tolerat niciodată o căsătorie cu un pictor de rând, ci și pentru că nu ar fi avut nevoie de aliați politici și de dinastii matrimoniale strategice. În schimb, ar putea curta pe oricine ar dori el. Ar fi perfect liber să se aplece în față și...

– Asta. Vocea domnișoarei Wynchester era ca mierea caldă. La orice te gândești în acest moment. Asta este ceea ce ar trebui să faci.

Se gândise la ea. La a o devora sărut după sărut, lingere după lingere, până când rămânea fără vlagă și satisfăcută în brațele lui.

Era un comportament foarte nepotrivit la o cină.

Vocea lui era răgușită.

– Nu cred că înțelegi ce...

– Nu-i așa?

Ochii ei erau în ochii lui, privirea ei intensă și neclintită.

A încercat să-și calmeze pulsul dezlănțuit, dorințele trupești care se luptau să fie eliberate. Ea vorbea serios. Că el ar trebui să fie și să facă ce vrea.

Dar ceea ce își dorea el îi va duce pe amândoi la ruină.

– Tatăl meu... Vocea lui era prea joasă, prea aspră. Ca un zgomot de tunet într-o zi de primăvară. Tata era emotiv și impulsiv. Asta l-a făcut de râs. Îl făcuse pe Lawrence de râs. Nu voi spori greșelile lui.

Chiar dacă nu era nimic ce-și dorea mai mult decât să încheie această conversație acoperindu-i gura cu a lui.

Privirea ei i-a cercetat fața.

– Și dacă nu este o greșeală? De unde vei ști, dacă te ții închis în capul tău?

Închisoare. Era exact ceea ce trebuia să facă cu nevoia de a o lua, de a o săruta, de a o gusta. Să închidă tentația după gratii și să arunce cheia. Era singurul mod în care avea să fie suficient de puternic pentru a rezista tentației.

– Eu...

Se aplecase mai aproape? Se apropiase ea? Sărutul lor interzis era la o suflare distanță.

Ochii ei scânteiau de provocare.

– Ce ai face, Excelență? Dacă ai fi genul de pungaș laș care își satisface orice dorință. Ce impulsuri încerci să combați?

A întins mâna să îi atingă obrazul. Nu ar fi trebuit să o facă. Moliciunea ei a fost cauza pierderii lui.

Fără nici un gardian care să-l oprească, Lawrence nu-și dorea decât un singur lucru... iar ea era chiar în fața lui. Lawrence nu mai lupta. Pentru moment, el va permite dorinței să se elibereze din lanțurile sale.

I-a cuprins fața, cu degetele înfipte în părul moale, și a adus-o la el. Raiul. Iadul. Buzele lui pe buzele ei erau mai puțin un sărut și mai mult două suflete care se izbeau unul de celălalt, sfâșiându-se și topindu-se în același timp.

Mirosea a caprifoi și avea gust de ceai proaspăt. Crezuse el că urăște aroma? O adora când venea de pe buzele ei. Nici o

cantitate de zahăr nu se putea compara cu dulceața gurii ei, cu iuțeala firavă a degetelor ei răsucite în părul lui.

Ceva îi zvâcnea în piept, o descătușare, o renaștere. I-a explorat contururile gurii, cartografiind fiecare colț ascuns pentru a și-l aminti mai târziu, pentru a-l revedea în minte atunci când nu o putea avea în mâinile lui.

Ambele palme îi cuprindeau acum obrajii. Nu pentru a o ține pe loc, ci pentru a se opri din a-și lăsa mâinile dornice să alunece pe coloana gâtului ei, pe adâncitura spatelui ei, pe umflătura șoldurilor ei.

Dacă ar fi atins-o acolo, ar fi fost tentat să o tragă mai aproape. Să nu lase nici un dubiu că sărutul lui pentru ea nu era un impuls trecător, ci o forță puternică a tentației împotriva căreia se baricada de fiecare dată când se gândea la numele ei sau îi vedea chipul. Asta era ceea ce tânjea el. Să o aibă pe ea. Sub mângâierea degetelor lui.

Sărutul ei era la fel de inevitabil ca ploaia care cade din norii grei și la fel de imposibil de păstrat pentru totdeauna.

S-a forțat să-și smulgă gura de pe a ei, gâfâind. Și-au atins frunțile și a încercat să-și recapete respirația. A fost inutil.

– Acum știi. Cuvintele erau ca un mârâit, o rugăminte. Tot ce pot oferi este un moment de pasiune. Nu-mi cere să mă eliberez din nou, decât dacă asta este ceea ce îți dorești.

Capitolul 15

Pulsul lui Chloe vibra neregulat în timp ce trăsura o ducea spre reşedinţa Ainsworth. Buzele ei erau delicate şi încă mai aveau gustul sărutului ducelui de Faircliffe. Capul i se învolbura de fiecare dată când îşi permitea să îşi amintească senzaţia mâinilor lui puternice care îi ţineau faţa, senzaţia propriilor degete care îi răsuceau părul ca şi cum ar fi fost al ei pentru a-l descâlci.

– Am intrat „din greşeală" în două camere diferite, spunea Tommy, şi nu numai că nu am găsit portretul nostru – nu am zărit nici o operă de artă. Oare Faircliffe disprețuieşte creativitatea? Nu ar fi aruncat tabloul nostru în foc, nu-i aşa?

Ah, da. La asta ar fi trebuit să se gândească Chloe. Să jefuiască proprietatea ducelui, nu să-i ofere trupul ei.

– De ce ar fi ars-o? a mormăit ea.

– Nu ştiu. Pentru că ducii sunt nebuni? Tommy s-a jucat cu brelocul furat, apoi l-a băgat înapoi în coş. Poate că nu ne-a citit scrisorile pentru că a anticipat cererea noastră logică şi nu avea cum să ne răspundă: „Îmi pare rău, am aruncat moştenirea de familie pe foc. Am păstrat cenuşa într-o cutie frumoasă, totuşi".

– Eu chiar nu... Chloe s-a încruntat. Tommy, te simţi bine?

– Sunt frustrată, a recunoscut Tommy. Am crezut că va fi uşor. Că tabloul va fi agăţat pe un perete. Tu i-ai distrage atenţia prin orice mijloace necesare – inteligentă faza cu sărutul – iar eu aş fura pânza. Şi dacă a ascuns-o? Căutarea prin colţuri şi crăpături va dura o veşnicie, chiar şi cu un set de chei.

Lui Chloe îi ardeau obrajii. Ea auzise doar o parte din explicaţie.

– Ne-ai văzut sărutându-ne?

– Îmi pare atât de rău. Tommy i-a mângâiat mâna. Trebuie să fi fost o tortură.

O tortură minunată, delicioasă, foarte senzuală. Chloe a simțit că o ia cu călduri amintindu-și. Va revedea fiecare moment în seara aceasta, și în noaptea următoare, și în următoarea. Încă avea pielea de găină acolo unde o atinsese.

– Apropo, unde ai găsit rochia asta minunată de culoarea trandafirului? Și aceste podoabe! Tommy a admirat pieptenele de perle din părul lui Chloe. Credeam că eu trebuia să fiu maestra deghizărilor, dar tu m-ai întrecut cu mult.

Nu era o deghizare. Aceste comori prețioase din colecția ei secretă erau cele mai apropiate de Chloe cea reală pe care le văzuse vreodată vreun membru al familiei.

– Săraca de tine, arăți jalnic. Tommy a mai adăugat un ac la peruca ei de bunică cu părul alb. S-ar putea să dureze o veșnicie să cercetez complet fiecare cameră în căutare de ascunzători, dar eu caut cât de repede pot. De îndată ce îl vom găsi pe *Puck*, viața va reveni la normal.

Uraaa?!

Chloe și-a încolăcit mâinile în poală. Înainte de a-și putea examina gândurile ei complicate în această privință, trăsura s-a oprit în fața casei Ainsworth.

A respirat adânc și și-a împins coșul pe podea.

Când ușa s-a deschis, nu tigrul lor Isaia era acolo pentru a o coborî din trăsură, ci ducele de Faircliffe.

O adiere rece îi biciuia părul negru, dar privirea lui albastră o țintuia pe ea. Știind, acum. Posesiv. Aflase lucruri despre ea pe care ea nu le dezvăluise nimănui. Cum îi tresălta inima când o atingea. Cum gura ei i se cuvenea lui.

– Permite-mi! a spus el și i-a oferit brațul.

De data aceasta, știa cum se va simți sub degetele ei. Contururile calde ale mușchilor lui nu mai erau un mister, ci o amintire încinsă. Îi atinsese umerii, fața, părul. Cu siguranță că vârfurile degetelor ei se puteau curba în jurul cotului lui.

Cu toate acestea, ea a ezitat.

– Ești sigur că ar trebui să mă conduci până la ușa din față?

– Trăsura mea s-a întâmplat să sosească chiar înaintea trăsurii tale. Îi ofer ajutor unui oaspete, așa cum ar trebui să facă

orice gentleman care își merită numele. Și-a coborât vocea. Nu îți face griji, nimeni nu-și va imagina că am ajuns împreună intenționat.

Ah. Chloe și-a ridicat bărbia. Tommy avea dreptate. Cu cât mai repede lucrurile reveneau la normal, cu atât mai bine.

Când au fost conduși într-un salon, „mătușa Wynchester" a stat în mod protector lângă Chloe, în timp ce participanții mondeni îl înconjurau pe Faircliffe.

Asta a fost tot, prin urmare. Ultima dată când au vorbit pentru tot restul serii. Nu s-ar fi deranjat să participe la petrecere dacă nu ar fi avut nevoie de scuza de a trece pe la casa din oraș a ducelui. Era oare de prost gust să o ia pe sora ei și să fugă acasă în momentul în care farfuriile cu deserturi erau strânse?

– Mă plictisesc, a șoptit Tommy. Trebuie să fie obositor să trăiești așa.

– Te plictisești pentru că nimeni nu vorbește cu noi, i-a răspuns Chloe în șoaptă.

Buna educație cerea o prezentare formală înainte ca domnii să vorbească cu o tânără domnișoară, dar se îndoia că astfel de prezentări aveau să apară. Odată ce orice domn cu reputație auzea „Wynchester", avea singurul detaliu despre ea pe care dorea să-l cunoască.

O siluetă familiară le-a ieșit în cale.

– Ai venit. Zâmbetul Philippei spunea că vorbește serios. Nu eram sigură că vei veni.

– Cum aș putea să stau departe de toate astea? Chloe a făcut un gest spre Tommy. Mătușa mea Wynchester adoră o cină festivă. Ce spuneai despre broccoli, mătușă?

Un gâlgâit fără cuvinte a ieșit din gâtul lui Tommy, urmat de cea mai mică roșeață a pielii ei sub cosmeticele ei de bătrână ridată.

– O, Doamne, trebuie să plec. Philippa a afișat o expresie de mâhnire. Mama mea tocmai s-a uitat în direcția aceasta. Veți fi la următorul cerc de lectură?

– Nu am rata asta, a promis Chloe. Îl voi lăsa chiar și pe Tiglet acasă.

Ochii Philippei au sclipit.

– Te rog să nu o faci. El este singurul motiv pentru care ai fost invitată.

Chloe i-a răspuns cu un zâmbet.

– Avertizează-ți mama: Tiglet are frați și surori.

– Mai bine să fie o surpriză.

Philippa a făcut cu ochiul și s-a repezit în mulțime.

– Îmi place de ea, a murmurat Chloe.

Tommy și-a dres glasul.

– Și mie.

– Este de departe cea mai bună din acest grup.

Dar, din nou, Chloe presupunea că nu cunoștea pe nimeni altcineva din nobilime suficient de bine pentru a judeca.

A scrutat camera. În copilărie, se întrebase dacă familia ei naturală îi împărtășea trăsăturile. Poate că și ei erau trecuți cu vederea, oriunde s-ar fi aflat. Invizibili pentru ochii tuturor, în afară de ai ei. S-ar fi recunoscut imediat, conform imaginației, și astfel ar fi alergat unul în brațele celuilalt cu zâmbete și lacrimi.

Nimic din toate acestea nu se întâmplase vreodată. Chloe se simțea la fel de nelalocul ei în societate ca și într-o casă de toleranță.

După Bean, începuse să se teamă de contrariu. Își adora noua viață. Era iubită. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să iasă în evidență și să riște să i se smulgă totul. Părinții lui Chloe nu o doreau atunci și nici ea nu-i dorea acum.

Să fie recunoscută ar fi un coșmar.

– Ah, iată-le.

Speriată, a ridicat privirea și l-a găsit pe ducele de Faircliffe pășind spre ea triumfător, de parcă ar fi fost o luptă să le localizeze pe ea și pe sora ei, care stăteau singure, lipite de peretele salonului.

Stătea lângă un domn chipeș, îmbrăcat în haine cu croială rafinată și având ochi cenușii, prietenoși.

– Doamnă Wynchester, domnișoară Wynchester, vi-l prezint pe contele de Southerby. E un crai, dar se descurcă la un dans

country. Southerby, dacă o vezi pe domnișoara Wynchester cu un coș, dă-te încet înapoi. S-ar putea să fie un tigru înăuntru.

Lordul Southerby s-a înclinat.

– Cât de interesant. Găsesc că tigrii sunt animale amuzante.

Chloe a făcut o reverență în semn de răspuns.

– Exact așa mă simt eu față de crai.

Faircliffe părea brusc că și-ar fi dorit să nu fi făcut prezentările. Dinții îi erau încleștați, ochii îi sclipeau, mușchii i se strângeau alarmant sub sacoul elegant.

Ea a încercat să-și înăbușe un nou fior ciudat ca răspuns. El era gelos. Nu voia să fie, dar era. Și, din cauza regulilor pe care le stabiliseră, era obligat să o prezinte domnilor eligibili care nu erau deja promiși alteia.

În mai puțin de o oră, Faircliffe le prezentase pe ea și pe Tommy tuturor celorlalți invitați de la petrecere.

Uneori, de mai multe ori.

Chloe era obișnuită cu această reacție. Sau lipsă a reacției. Ea nu le rămânea oamenilor în minte. O vedeau, chiar pentru puținul schimb de cuvinte când ea se afla exact în fața lor, dar imediat ce se îndepărta, era ca și cum le-ar fi smuls amintirea între timp.

Faircliffe nu era deloc de acord.

– Wynchester, i-a repetat el cu tărie marchizului de Rosbotham. După cum vă amintiți din prezentarea mea de acum mai puțin de zece minute.

Chloe și-a păstrat zâmbetul fragil la locul lui. Chiar dacă cineva nu o uita în mod natural, o făcea intenționat, odată ce îi afla numele. Asta, până de curând. A aruncat o privire spre Faircliffe. Era îmbucurător să aibă un duce atât de important care să se indigneze în numele ei.

Lady Ainsworth a ales acel moment pentru a-și întâmpina oaspeții în sufrageria oficială.

Așa cum prevăzuse, Faircliffe stătea prea departe la masa lungă pentru ca ei să poată auzi frânturi din conversația celuilalt, cu atât mai puțin să vorbească unul cu celălalt.

Așa cum Chloe sperase și se temea, el era încă vizibil.

Nu putea să-i atingă conturul buzelor, liniile dure ale maxilarului, dar știa ce simțea când îl atingea, nu putea scăpa de amintirea asta din minte.

Din nefericire, imaginația ei a fost tot ceea ce a putut obține. Era așezat lângă Philippa, cu care intenționa să împartă mesele pentru totdeauna. Amintirea nedorită i-a stricat lui Chloe ceea ce mai rămăsese din apetitul ei. Cel mai înțelept lucru pe care trebuia să-l facă era să-și țină ochii asupra farfuriei. Nimic bun nu putea să iasă bine dacă îi privea pe Faircliffe și pe Philippa într-o conversație intimă.

Cu siguranță, Chloe nu ar trebui să-și petreacă seara aruncând priviri flămânde către un anumit duce chipeș.

Mai ales când îl tot surprindea uitându-se înapoi la ea.

Fiori de conștientizare îi gâdilau pielea peste tot. Nimeni nu știa că o sărutase. Poate că nimeni nu ar fi crezut, chiar dacă ea le-ar fi spus. Dar ea știa. Își amintea. Nu putea să închidă ochii fără să simtă duritatea mușchilor lui sub palmele ei, căldura gurii lui alunecând peste a ei.

Și nu-și putea ridica ochii spre fața lui fără să vrea să o facă din nou.

Trebuia să plece de aici înainte de a se da de gol.

Cumva, a supraviețuit tuturor celor șase feluri de mâncare. După desert, era pregătită să o ia la goană, dar Lady Ainsworth a bătut din palme și a spus:

–Acum, dansăm!

O explozie profundă de dorință, fierbinte și tăioasă, a sfâșiat-o.

Cât de mult își dorea să danseze cu Faircliffe! Își dorea să fie pe deplin în îmbrățișarea lui, dar mai mult decât atât, își dorea ca toți ceilalți să o vadă așa cum o vedea el. O femeie de dorit, irezistibilă. O femeie pe care nu se putea abține s-o sărute, oricât de mult ar fi încercat.

Nu că ar recunoaște că o găsea sărutabilă. Gâtul i s-a strâns. Dacă ceilalți nobili nu și-l puteau imagina participând intenționat la un eveniment social cu ea, nu ar fi crezut că și-ar fi dorit-o în brațele lui.

Ar trebui să plece. Ar trebui fără doar și poate să plece. Să-l privească dansând cu toată lumea în afară de ea era o idee groaznică.

Dar ea a rămas. Pentru orice eventualitate.

A fost un vals. Faircliffe nu s-a ridicat pentru a-l dansa cu Chloe. Nu mai vorbise cu ea de când se așezase la cină. Valsul era rezervat pentru domnișoara Philippa York.

Chloe nici măcar nu putea să o urască pentru asta. Philippa făcea exact ceea ce ar fi făcut Chloe, dacă Chloe ar fi fost în papucii de dans ai Philippei.

Ei bine, aproape totul. Philippa nu părea mulțumită să afle că era obiectul norocos al atențiilor ducelui de Faircliffe.

De ani întregi, Chloe își imaginase că ar putea să iasă din cabina ei de probă și să intre în această sală de bal îmbrăcată ca ea însăși, nu ca una care se confundă cu lemnul. Nu pentru a se da în spectacol cu nobilimea, ci mai degrabă pentru a fi îndrăzneață pentru că putea. Pentru a ști măcar o dată cum era să meargă țanțoșă într-un loc ca acesta, purtând, spunând și făcând tot ceea ce dorea... și să fie acceptată oricum. Nu doar să fie ea însăși, ci să fie acceptată.

Dar ea renunțase la astfel de visuri cu mult, mult timp în urmă.

Când Lady Ainsworth a anunțat că penultimul set al serii va fi o pereche de dansuri country, Chloe stătea încă de-a lungul unui perete uitat de lume cu Tommy. Nu ar fi putut crede nimeni că tupeista și irascibila mătușă Wynchester putea fi trecută cu vederea de cineva, dar blestemul de invizibilitate al lui Chloe era mai mult decât suficient de puternic pentru a le înghiți pe amândouă.

Până când un domn i-a ieșit în cale.

– Acesta este dansul meu, nu-i așa?

Era lordul Southerby. Chipeșul nemernic care găsea tigrii încântători.

– Hm..., a rostit Chloe cu voce tare.

Știa să danseze; Bean avusese grijă de asta. Frații dansau ocazional între ei sau la întâlniri neoficiale cu prietenii din clasa muncitoare. Dar ea nu dansase niciodată într-un loc ca

acesta. Niciodată în fața unor oameni ca aceștia. Și-ar fi dorit ca Marjorie să fie aici pentru a schița momentul, astfel încât Chloe să-și poată aminti exact cum arătase momentul în care fusese tratată ca o doamnă.

– Luați-o din fața mea, a bombănit Tommy, sub masca ei de mătușă Wynchester. Și ține-o departe de acel Faircliffe. Pare dubios.

– E duce, mătușă, a murmurat Chloe, pulsul ei accelerându-se. Și vine încoace.

– Ducii sunt cei mai dubioși, a afirmat Tommy pufnind dramatic.

– Mă tem că nu pot fi evitat deloc la acest set, s-a auzit glasul sec al lui Faircliffe. Aceste mișcări necesită patru parteneri.

Ceea ce însemna... bineînțeles că da. Partenera lui Faircliffe era Philippa York.

Chloe și-a îndreptat privirea înapoi spre lordul Southerby și i-a permis să o conducă pe parchet.

Faircliffe nu putea dansa cu ea în alt mod, și-a amintit. Oamenii ar fi putut crede că asta însemna ceva.

Numai o proastă ca ea ar vrea să facă asta.

Când a început dansul country, s-a forțat să-i zâmbească contelui de Southerby în timp ce executa fiecare pas. El nu era dușmanul. Era un gentleman amabil, dispus să-i țină partea când nimeni altcineva nu o făcea. Chiar dacă nu era mai interesat de Chloe din punct de vedere romantic decât era ducele de Faircliffe.

Nu că Faircliffe ar fi fost dușmanul. Excelența Sa atent cultivată nu era pentru că se credea mai bun decât toți ceilalți, ci pentru că era convins că, dacă nu se comporta cât se poate de exemplar, își risca titlul, reputația și fericirea viitorilor săi copii.

Cine ar putea să contrazică un astfel de motiv?

Părinții biologici ai lui Chloe nu au putut să-i ofere acest lucru, dar familia Wynchester a compensat cu prisosință. Nu trebuiau să încerce să fie perfecți. Se iubeau unul pe celălalt așa cum erau.

Era o Wynchester, în primul rând şi întotdeauna. Ar fi aruncat o a doua privire doar unui bărbat dispus să intre în gaşca ei, mai degrabă decât unuia a cărui preţioasă reputaţie ar fi smuls-o de lângă cei care o iubeau.

Dansul country a schimbat figurile, iar ea s-a trezit brusc că era parteneră cu Faircliffe în loc de Southerby.

Ea şi Faircliffe nu se atinseseră niciodată în public. Degetele îi tremurau când îşi trecea braţul printr-al lui. Căldura acestuia îi era familiară acum, gustul şi parfumul lui, aidoma. Totul părea mai mare decât înainte, inclusiv el. Era cumva mai înalt, cu umerii mai laţi, cu braţul lui mai ferm sub atingerea ei.

Era imposibil să fie atât de aproape fără să-şi amintească sărutul lor. Amintirea lui se citea cu siguranţă pe chipul ei.

Se simţea dezgolită în faţa atâtor martori, ca şi cum aceştia ar fi putut vedea prin paşii inocenţi de dans modul senzual în care corpul ei reacţiona la apropierea lui, la atingerea lui, la flexiunea muşchilor lui. Chiar dacă nu-l putea păstra, el părea ca şi cum îi aparţinea. Limba lui fusese în gura ei, o gustase. Ea făcuse acelaşi lucru cu el.

– Îţi datorez o explicaţie despre motivul pentru care noi doi nu putem..., a murmurat el. Dar această sală de bal nu este locul potrivit.

– Nicăieri nu este.

Ea nu voia explicaţiile lui. Ar fi spart amintirea caldă la fel cum un ac sparge o bulă. Ceea ce odinioară strălucise ca un curcubeu ar fi dispărut fără urmă.

Chloe nu voia cuvinte pe care el nu le credea sau promisiuni pe care nu le putea ţine. Îşi dorea braţele lui în jurul ei, inima lui lângă a ei, gura lui să o revendice pentru ultima oară. Dar în câteva secunde, coregrafia dansului country îl va smulge din nou, trimiţându-l înapoi la femeia căreia alesese să-i încredinţeze viaţa.

Nu avea altceva de făcut decât să danseze şi să pretindă că muzica îi făcea plăcere.

Privirea lui s-a ridicat de la buze către ochii ei.

– Dacă lucrurile ar fi fost diferite...

Ea a clătinat din cap.

Lucrurile erau prea diferite. El era ducele de Faircliffe. Ea era o Wynchester. El era membru al Parlamentului. Ea era o hoață de buzunare în curs de recuperare, care încă mai vizita vechiul ei orfelinat, ducând cadouri pentru copiii care nu aveau un Bean al lor. Faptele bune ale lui Faircliffe se petreceau în Camera Lorzilor. El nu știa nimic despre lumea lui Chloe, așa cum nici ea nu avea ce căuta în lumea lui.

– Nu trebuie să explici, a spus ea. Înțeleg.

Muzica s-a schimbat, iar ea s-a întors la Southerby. Spera ca el să nu observe privirile ei dureroase peste umărul lui.

Faircliffe și Philippa erau o pereche excelentă. Dacă nu după standardele lui Chloe, atunci cel puțin după așteptările tuturor celorlalți din această cameră.

Unirea lor ar însemna mai mult decât titluri și moștenitori. Alianța lui Faircliffe cu importantul tată al Philippei, parlamentarul, i-ar ajuta pe ambii bărbați să fie mai în măsură să promulge exact legile pe care Chloe se rugase să le vadă dezvoltate sub mansarda sufocantă de la Westminster. Dacă ar fi fost ceva, ea ar fi trebuit să fie cea mai mare învingătoare a uniunii Faircliffe-York.

De fapt, va fi.

Asta ar fi făcut un observator imparțial care ar fi dorit cel mai bun rezultat pentru un număr cât mai mare de persoane, nu-i așa? Ce legătură aveau sentimentele cu ceva?

Când muzica s-a terminat, Faircliffe și Southerby s-au îndepărtat împreună, cu capetele aplecate în conversație.

Chloe și-a îndreptat umerii pe spate și s-a întors spre Philippa.

– Ar trebui să te căsătorești cu el.

Philippa nu s-a prefăcut că a înțeles greșit. Și nici nu a părut încântată de sfatul nesolicitat.

– Mă cunoști suficient de bine ca să știi cu ce domn anume ar trebui să-mi petrec restul vieții?

Chloe a făcut o pauză. Împreună, ca aliați, Lawrence și tatăl Philippei puteau face mari progrese în reformele pentru care Chloe luptase. Să o facă pentru orfani și pentru casele de muncă

i se părea un motiv mai mult decât suficient, dar Philippa avea dreptate. Chloe nu o cunoștea suficient de bine ca să știe dacă dădea doi bani pe dezavantajele implacabile ale sărăciei.

Philippa a suspinat.

– Dacă asta te ajută cu ceva, poate îți va face plăcere să afli că părinții mei au amenințat că îmi vor arde bibliotecile dacă nu accept convenția cu Faircliffe.

– Te-a cerut?

Cuvintele au ieșit ca o șoaptă. Parchetul părea să se clatine.

– Nu încă. Philippa și-a răsucit buzele. Se pare că așteaptă ca eu să-i dau mai întâi un semn de încurajare.

Chloe s-a încruntat.

– Este ceva rău în asta?

– Este ceva admirabil. El este splendid, un ducat ar fi splendid, totul este splendid.

Philippa nu a făcut nimic din toate acestea să sune splendid.

– Dar o voi face, a spus ea cu tristețe. Mama vrea un titlu pentru singurul ei copil, tata vrea mai multe legături în Camera Lorzilor, iar Faircliffe vrea zestrea mea. A recunoscut acest lucru.

Chloe a tresărit. Deși spiritul ei a tresărit la confirmarea faptului că uniunea era mai degrabă practică decât o partidă de dragoste, ea nu ar fi dorit nimănui o viață de mizerie.

– Tu ce vrei? a întrebat ea.

– Vreau să scap. Privirea fermă a Philippei a întâlnit-o pe a ei. Presupun că Faircliffe este șansa mea.

Chloe a înghițit în sec. Își amintea bine disperarea cumplită de a scăpa de vechea ei viață și ușurarea binecuvântată de a găsi în sfârșit un sanctuar.

Nu putea să-i stea în cale.

Capitolul 16

Lawrence stătea deoparte, alături de majordomul său, în timp ce oamenii de la casa de licitații Christie's cărau pe ușă ultimele covoare scumpe. Vremea de primăvară adusese un exces de ploaie. Mai mulți dintre arendașii săi aveau nevoie de acoperișuri noi mai mult decât Lawrence avea nevoie de covoarele bunicului său.

După ce bărbații plecaseră, Hastings i-a dat pălăria lui Lawrence.

–Plecați să faceți curte unei potențiale mirese, Excelență?

Hastings știa foarte bine că Lawrence se îndrepta spre casa din oraș a domnișoarei York, în speranța de a prinde cercul de lectură. Sintaxa majordomului părea să sugereze că se punea problema cine va fi mireasa.

–Trebuie să o văd pe domnișoara York, a spus Lawrence cu fermitate.

Majordomul său s-a abținut politicos de la a sublinia că, dacă a o vedea pe domnișoara York era singurul scop al lui Lawrence, o vizită privată fără prezența cercului ei de lectură ar fi fost mai romantică.

Foarte bine, compania pe care Lawrence o dorea cu ardoare era cea a domnișoarei Wynchester.

După cina de pregătire, nu se putea gândi decât la sărutul lor. După scurtele momente petrecute împreună la dansul country, tot ce-și dorea era să o aibă din nou în brațele lui.

Nu putea să o aibă. Nici săruturile ei, nici umorul ei, nici conversațiile lor pline de viață. Dar putea să îi arunce priviri, în secret. Să fie mai aproape de ea, chiar dacă trupul ei nu era al lui, încât să o atingă. Avea amintirea.

Ar trebui să fie suficient.

După ce a traversat piața, a păşit pe coridorul familiei York, acum familiar, către sunetul unor voci pline de viață. Când a intrat în salon, mai mult de o duzină de fețe i-au zâmbit surprinse. Lawrence nu a încetinit până când nu a ajuns la domnişoara Philippa York şi a rostit amabilitățile cuvenite.

Atunci, şi numai atunci, şi-a permis să arunce o scurtă privire spre domnişoara Wynchester.

Pieptul i s-a încleştat ca şi cum inima i s-ar fi oprit, apoi a reluat ritmul de două ori mai rapid. Sângele îi circula mult prea repede. Privind-o, îi lăsa gura apă, iar degetele i se crispau pentru a ajunge la ea, deşi ştia că nu poate.

În poala bej îngrozitoare a rochiei, mâinile ei moi îşi frângeau degetele. Poate că nimeni altcineva nu ar fi observat, dar simțurile ascuțite ale lui Lawrence se concentrau numai asupra ei. Nu-i scăpaseră ochii ei mari la intrarea lui, gâfâiala din respirația ei când privirea ei a întâlnit-o pe al lui.

Era clar că nu se aşteptase la prezența lui astăzi aici. Şi nici el nu ar fi recunoscut că ea era motivul pentru care venise.

Îi fusese dor de ea, fir-ar să fie. Câteva momente trecătoare de schimb de parteneri într-un dans country nu fuseseră suficiente.

Acum, că fusese martor la modul în care alții din sfera sa socială o tratau pe domnişoara Wynchester – sau, mai degrabă, fiindcă o văzuse pe ea şi pe mătuşa ei fiind trecute ruşinos cu vederea pentru întreaga seară – se temea că acelaşi lucru ar putea fi valabil peste tot.

Gândul l-a făcut să fie gata să-şi ia scutul şi sabia şi să pornească la luptă.

Sau într-un cerc de lectură.

Ştia ce înseamnă să îți doreşti acceptarea de către colegii tăi. Doar că Lawrence avea un titlu pe care să se bazeze. Unul care îi depăşea pe aproape toți ceilalți. Domnişoara Wynchester nu era „lumea bună". Nu avea titlul de „Lady Chloe" pe care să îl folosească drept scut şi armă. Nu avea nici putere, nici părinți, nici prestigiu.

Dar îl avea pe Lawrence.

Un sentiment de protecție feroce l-a străbătut. Proceda corect, nu-i așa?

Celelalte doamne nu vorbeau cu ea, dar nici nu o evitau. Discutau despre evenimentele de la Almack, sau o făcuseră până când a dat el buzna în cameră.

Domnișoara York și-a netezit un tiv de dantelă.

– Vrei să ni te alături la ceai?

– Este o idee minunată, s-a forțat el să spună.

Nu suna minunat. Suna ca o tortură. Cu excepția părții în care ceaiul îi amintea pentru totdeauna de sărutările pe care le împărtășise cu domnișoara Wynchester. Nici o cantitate de zahăr nu va avea vreodată un gust la fel de dulce.

I-a mai aruncat o privire tainică. Se gândea și ea la același lucru? Oare retrăia acele momente din nou și din nou, așa cum făcea el, sau uitase deja îmbrățișarea dintre ei?

Cu siguranță, acum nu era momentul potrivit pentru a întreba.

I-a oferit brațul domnișoarei York și a însoțit-o în camera alăturată. Deoarece acesta era un cerc de lectură, mai degrabă decât o cină formală, invitații ei erau bine-veniți să ocupe orice loc pe care îl doreau. Locul lui, probabil, era alături de domnișoara York. Dar locul domnișoarei Wynchester...

Repede, a cercetat masa în căutarea celui mai bun loc. Un scaun confortabil, suficient de aproape de el pentru a permite schimbul de cuvinte, nu atât de aproape încât să trezească suspiciuni, și poziționat astfel încât să evite numeroasele oglinzi elaborate cu rame aurite care decorau salonul familiei York.

A ajutat alte câteva invitate să se așeze pe scaunele care nu erau cel pe care îl rezervase domnișoarei Wynchester, apoi i-a făcut semn să se așeze pe cel sigur.

În timp ce ea se așeza pe scaun, el nu și-a putut da seama dacă înțelegea că el o proteja cât de bine putea în ceea ce știa că era o situație inconfortabilă pentru ea. Dar dacă își dădea seama sau nu, nu conta. El voia ca ea să se simtă confortabil.

Cel puțin unul dintre ei să se simtă.

Au sosit lacheii cu tăvi de argint. Sendvișurile tăiate în patru și micile prăjituri păreau delicioase, dar Lawrence nu-și putea smulge privirea de la ceainicele delicate.

În ultimii doi ani și jumătate, evitase orice situație publică în care s-ar fi putut aștepta să înghită câteva picături de ceai.

Până astăzi.

Și-a umplut ceașca până la jumătate cu lapte și a oprit-o pe servitoare înainte ca aceasta să toarne ceai până la refuz. Momentul cerea zahăr. O mulțime de zahăr. Dar, așa cum domnișoara Wynchester subliniase pe bună dreptate, zahărul era scump. Lawrence nu le-ar face o impresie favorabilă domnișoarei York sau mamei ei dacă ar acapara tot zahărul pentru el.

Tot mai agitat cu fiecare clipă care trecea, a așteptat până când celelalte doamne și-au pus zahăr înainte de a pune un cub de zahăr în ceașca lui.

Și-a ridicat lingura cât mai încet posibil. Dacă pierdea suficient timp să dizolve cubul de zahăr, poate că nu mai trebuia să bea deloc ceaiul. A coborât lingura de argint sub suprafața lichidului aburind.

Lingura s-a oprit imediat din mișcare. Încruntându-se, i-a dat o mică zvâcnire. O jumătate de duzină de cuburi de zahăr au ieșit pentru scurt timp la suprafață. S-a uitat fix la ceașca lui. Dacă o jumătate de duzină de bucăți de zahăr erau vizibile, acea jumătate de duzină trebuie să se odihnească deasupra altor patru sau cinci bucăți. Dacă ar fi amestecat atâta zahăr, ar fi avut mai degrabă gust de sirop decât de ceai. Cu un strop sau două de lămâie, practic ar deveni...

Marmeladă.

Și-a aruncat privirea speriată spre domnișoara Wynchester.

Colțurile gurii ei s-au strâmbat. Nu a putut ascunde sclipirea răutăcioasă din ochii ei.

– Cum? a mimat el cu buzele.

A ridicat un umăr delicat, apoi și-a dus ceașca de ceai la buze pentru a-și ascunde un zâmbet.

Și-a îngustat privirea. Și-a strâns buzele ca și cum ar fi vrut să-i dea un sărut, apoi și-a acoperit gura cu ceașca de ceai.

O mincinoasă impertinentă.

Acțiunile ei nu erau cu nimic diferite de propria lui căutare a scaunului pe care ea ar fi urât cel mai puțin să stea. El încercase să facă un lucru neplăcut mai acceptabil pentru ea, iar ea făcuse același lucru pentru el.

Dar de ce trebuie să sufere ei aceste lucruri neplăcute? Nu putea el să-i ofere ceva care să-i placă, fără rezerve sau compromisuri?

Bineînțeles că putea. Era ducele de Faircliffe. La ce bun toate privilegiile sale dacă nu le putea folosi pentru a face pe cineva fericit?

Îngândurat, Lawrence a rămas suficient de mult timp pentru a vorbi cu domnișoara York și pentru a-i prezenta omagiile mamei sale. Aparent, acesta era motivul pentru care venise.

Dar, în clipa în care a putut scăpa cu grație de ceai, a sărit în trăsură și i-a indicat vizitiului său cea mai bună modistă din toată Londra.

Va trebui să mai vândă câteva cărți, dar dacă va aduce un zâmbet pe chipul domnișoarei Wynchester, merita.

Dacă modistei i s-a părut curioasă lista de cumpărături a ducelui – o duzină de bonete simple în stiluri diferite, pene de toate formele și mărimile, un curcubeu de panglici, o mână de fructe ceruite și câteva păsări false – a fost mult prea politicoasă pentru a comenta.

În mai puțin de o oră, Lawrence despachetase totul pe masa din sufragerie. El și domnișoara Wynchester aveau să se despartă după gală, dar înainte de asta, el trebuia să-i ofere un moment pe care amândoi aveau să și-l amintească pentru totdeauna.

Una dintre cameriste a trecut prin sufragerie și s-a oprit brusc.

– Pot să întreb, a spus Peggy, fără să-și ascundă amuzamentul evident, ce face Excelența Voastră?

Vocea lui a rostit cu o aroganță glacială.

– Fac o bonetă.

S-au uitat la masă, apoi unul la celălalt.

– Îngrozitoare, a adăugat el.

Amândoi au izbucnit în râs.

– Cheamă-i pe ceilalți, a spus el oftând. Dacă tot trebuie să mă fac de râs, aș putea la fel de bine să o fac în familie. Putem fi cu toții nebuni ca niște pălărieri.

În câteva clipe, Lawrence și fiecare membru al personalului rămas s-au aplecat peste masa din sufragerie, luptându-se pentru fructe de ceară și făcând schimb de fire de ață colorată pentru a se potrivi cu panglicile decorative.

Peggy și Dinah, cameristele, s-au dovedit cele mai pricepute cu acul. Doamna Elkins, bucătăreasa, a avut o mână grea atunci când a lipit podoabe pe coroana bonetei.

– Nu este marțipan, a mustrat-o Hastings, cu ochii lui albaștri strălucind malefic.

Doamna Elkins a pufnit disprețuitor, dar pe obrajii ei rotunzi au înflorit două pete gemene de culoare.

– Domnișoarei Wynchester îi vor plăcea la nebunie, Excelența Voastră, l-a asigurat Dinah pe Lawrence.

Jackson, lacheul, și-a privit cu îndoială creația disproporționată.

– Oare?

– Nu am spus că este un cadou pentru cineva, a protestat Lawrence.

Nimeni nu i-a dat atenție.

– Mă voi ruga să o accepte, i-a promis doamna Elkins.

Un junghi ascuțit a străpuns pieptul lui Lawrence.

Cât de mult și-ar fi dorit ca acesta să fie un gest romantic, și nu un cadou platonic între prieteni. El nu voia doar să o facă să zâmbească. Voia să îi traseze conturul buzelor, să guste dulceața limbii ei, să îi exploreze fiecare curbă a corpului cu mâinile și cu gura lui.

Nu voia să-și ascundă privirile pentru ea. Voia ca ea să știe ce efect avea asupra lui, să nu se îndoiască nici măcar o clipă de dorința lui. Dar nu putea să-și satisfacă aceste dorințe.

O bonetă decorativă era tot ce-i putea oferi.

Capitolul 17

Ușa de la trăsura familiei Wynchester s-a deschis brusc, iar o urmă de alamă zornăitoare a zburat înăuntru.

Tommy a prins cu mâna stângă inelul de chei care zbura.

– Ai făcut-o?

– Bineînțeles că da. Graham a sărit în trăsură și s-a aruncat pe scaunul din spate, alături de Jacob și de un șoarece de câmp cu coadă scurtă. S-a întâmplat vreodată să nu-mi respect o promisiune?

Chloe și-a dres glasul.

– Parcă îmi amintesc de o anumită budincă fiartă...

– Greșelile culinare nu se pun la socoteală! Și-a prins degetele la ceafă și s-a sprijinit de peretele vagonului. Unde mergem acum?

– Vauxhall? Nu este o lansare de baloane astăzi? Elizabeth a bătut cu bastonul cu lama ascunsă în coșul lui Chloe. Dacă este o pătură aici, putem face un picnic.

Tommy a clătinat din cap.

– Fără pături, doar mătușa Wynchester.

– Care ar trebui să mă însoțească la reședința Faircliffe în regim de urgență, a spus Chloe cu subînțeles. Acum, că avem propria copie a cheilor, ar trebui să punem originalele înapoi în camera menajerei, înainte ca aceasta să se întoarcă din vacanță.

– Din fericire pentru tine, îmi place să fiu mătușa Wynchester. Tommy s-a întins. Din nefericire pentru tine, cina de la Ainsworth a fost ultima ta invitație. Până nu vine alta, nu ai nici un pretext pentru a-l vizita pe Faircliffe.

Aceasta era, într-adevăr, partea dificilă.

În afară de faptul că îi pusese zahăr în ceai la cercul de lectură al domnișoarei York cu câteva zile în urmă, Chloe nu-i mai ieșise în cale lui Faircliffe de o săptămână. Cercul de lectură se va reuni din nou în scurt timp, dar asta nu o va ajuta să-l salveze pe *Puck*.

Graham s-a aplecat în față.

– O voi face eu.

Tommy a arcuit o sprânceană.

– Tu vei fi mătușa Wynchester?

– Eu voi fi Icarus, Nebunul Zburător. Ochii căprui ai lui Graham s-au aprins de emoție. A trecut o veșnicie de când nu mi-am mai pus în valoare acrobațiile. Nu voi avea nevoie de o scuză pentru a bate la ușă, pentru că mă voi strecura pe o fereastră superioară.

– Icar a căzut pe pământ când mândria l-a ispitit prea sus, i-a amintit Elizabeth.

– A zburat, nu-i așa? Graham a dat din umeri fără să își regrete spusele. Splendidul Schmidt conducea un circ, nu o enciclopedie. Era un nume bun. Iar acesta este un plan bun.

– Este un plan oribil. Nu putem risca să fii prins. Jacob și-a lăsat jos cușca de antrenament. De aceea ar trebui să folosim unul dintre porumbeii mei dresați.

Chloe și-a acoperit fața cu o mână.

– Jacob...

– Păsările sunt creaturi viclene, a asigurat-o el. Privește aici.

S-a aplecat peste Graham ca să deschidă geamul ușii, și-a dus mâinile la gură, a scos un gâlgâit strangulat puternic, apoi s-a lăsat pe spate pe scaun, satisfăcut.

– Ce semnifică asta? a întrebat sec Tommy. Cheamă puișorii în cuib pentru un pui de somn?

Toți cei patru frați, cu excepția lui Jacob, au sărit înapoi când un șoim mare le-a blocat orizontul și și-a izbit furios ciocul de fereastră.

– Porumbel. Elizabeth și-a făcut aer cu evantaiul. Ai spus porumbel.

– Această fată inteligentă era mai aproape. Mâna brună a lui Jacob s-a băgat sub ciocul ascuțit al șoimului. Mă tem că Hippogriff crede că șoarecele meu este cina.

– Fără porumbei, fără acrobații și fără să hrănești șoimii cu șoareci de câmp în prezența mea, a spus Chloe hotărât. Eu și Tommy avem totul sub control. Nu-i așa, mătușă Wynchester?

– Vom avea totul sub control când ajungem.

Tommy și-a scos peruca din coș și a început să o prindă la locul ei.

– Fetele au întotdeauna parte de toată distracția, a mormăit Jacob.

Elizabeth l-a lovit cu bastonul.

– Femeile.

– Femeile, a fost de acord cu un oftat.

Tommy i-a zâmbit.

– Nici nu îți poți imagina.

Chloe a întins o lupă pentru ca sora ei să-și aplice ridurile.

Jacob înclină capul spre Chloe.

– De când a început această operațiune Faircliffe, tot ce faci este să te întristezi.

– Poți să o învinovățești? Graham a făcut o grimasă. Este forțată să se prefacă interesată de cel mai insuportabil, arogant și fățarnic duce din toată Anglia, săraca. Chloe merită o vacanță după ce se termină asta.

– Sau o medalie, a fost de acord Elizabeth. A trebuit să-l suporți pe Lordul de Gheață al Parlamentului timp de o lună întreagă. Cel puțin, Tommy poate scăpa atunci când se perindă prin casa din oraș. Cum îi vei distrage atenția astăzi?

Tommy a izbucnit în râs.

– Ușor. Faircliffe adoră să-i explice totul lui Chloe, oricât de evident ar fi, și are nevoie de cinci ore pentru a face asta.

– Încearcă să ajute, a murmurat Chloe. Și-a ferit privirea pentru a ascunde un junghi nedorit de vinovăție. Ducele era naiv, dar avea intenții bune. Nu are nici o idee despre cum sunt oamenii obișnuiți.

– Pentru că nu a încercat să se întâlnească cu nici unul, a spus Tommy sec.

– Întreabă-l cum funcționează mănușile, a sugerat Jacob. Sunt cinci degete și doar două găuri. Este atât de confuz!

– Nu, întreabă-l cum se leagă o jartieră la ciorap. Ochii lui Elizabeth au sclipit. Poate îl poți păcăli să-ți arate picioarele lui bine conturate.

Aceasta nu era... o idee groaznică. Poate că ar fi putut întreba cum își dau jos domnii lenjeria de corp și dacă el știa cum să desfacă șireturile enervante ale unei femei.

Chloe și-a coborât privirea pentru ca frații ei să nu vadă adevărul din ochii ei. Îi plăcea Faircliffe. Încetase să mai fie arogant și insuportabil aproape imediat ce ajunseseră să se cunoască. Iar în ceea ce privește gheața... Nu-și putea imagina săruturi mai fierbinți decât ale lui. Senzația degetelor ei în părul lui și a gurii lui pe a ei îi bântuia visele. Ceea ce-și dorea cel mai mult era o șansă de a face totul din nou.

Roțile trăsurii s-au oprit.

Tommy a aruncat o privire pe fereastră.

– Am ajuns.

– Dacă ai nevoie de Hippogriff, trebuie doar să dai un semn. Jacob s-a aplecat în față. Vreți să vă fac din nou o demonstrație?

Graham l-a înșfăcat de piept.

– Să nu mai faci demonstrații. Niciodată.

Ușa s-a deschis, iar vizitiul lor, Isaia, a ajutat-o pe Tommy – ăăă, mătușa Wynchester – să iasă din trăsură.

– Nepoată! a strigat Tommy. Ești sigură că aceasta este terasa potrivită? Arată mai urât decât data trecută.

Elizabeth i-a zâmbit înapoi lui Chloe.

– Du-te și distrage-i atenția unui duce.

Chloe a mers încet alături de Tommy în timp ce se îndreptau pe cărare spre ușa lui Faircliffe.

– Mi-aș fi dorit ca Jacob să nu-l fi recuperat pe Tiglet, a șoptit ea. Cred că ducele râvnește la pisoiul nostru.

Majordomul a deschis ușa cu o expresie neobișnuit de atentă.

– Ăăă, a spus Chloe.

–Aici, a răspuns domnul Hastings.

A schimbat o privire surprinsă cu sora ei când au fost conduse nu în salonul auster alăturat intrării, ci mai degrabă într-un salon mai în interiorul reședinței ducale, pe care îl văzuse doar în hărțile lui Tommy.

Tot fără tablouri pe pereți. Sau artă de orice fel. Nu era nici măcar un covor pe podea.

–Așteptați aici, vă rog. Domnul Hastings și-a ridicat mâna. Excelența Sa va veni în scurt timp la dumneavoastră.

–De unde știa Excelența Sa că venim? a șoptit Tommy nedumerită după ce majordomul a părăsit camera. Nici noi nu știam că venim. Wynchesterii sunt imprevizibili.

–Se pare că și ducele de Faircliffe la fel. Gândul acesta a făcut-o pe Chloe să simtă fluturi în stomac. Era unul dintre cei mai inteligenți oratori din Parlament. Nu ar fi trebuit să-l subestimeze. Și-a netezit fusta cu mâinile nervoase.

Faircliffe a intrat în cameră.

–Ați venit!

Ochii lui erau ațintiți asupra ei, ca și cum pretinsa mătușă Wynchester ar fi fost lambriul, iar Chloe îndrăzneață și de neocolit.

Cum ar fi putut să-l privească fără să tânjească imediat să se arunce în îmbrățișarea lui?

Liniile masculine ale pomeților și tăietura ascuțită a hainei sale puteau părea dure, dar Chloe fusese în acele brațe puternice. Sărutase acele buze calde. Tot corpul ei tremura de dorința de a avea din nou gura lui pe a ei.

–Ne-ai lăsat să așteptăm prea mult timp. Tommy s-a ridicat cu greu în picioare. Acum trebuie să-mi întind șoldul ăsta bolnav.

În loc să-și exprime neîncrederea sau iritarea față de această afirmație vădit aberantă – mai puțin de un minut trecuse între sosirea lor și cea a lui Faircliffe – ducele părea amuzant de relaxat că va scăpa atât de repede de mătușa Wynchester.

–Bineînțeles, bineînțeles. El s-a dat la o parte din calea ei. Vă rog să faceți tot ce este nevoie pentru șoldul dumneavoastră. Nu vă grăbiți.

În spatele ducelui, Tommy i-a aruncat o privire întrebătoare peste umăr lui Chloe, apoi a dispărut pe coridor.

Faircliffe s-a așezat pe scaunul din fața lui Chloe.

– Ce faci?

– Sunt bine, a rostit ea tărăgănat. Tu ce faci?

Se părea că, până la urmă, nu avea de gând să profite de un moment de intimitate pentru sărutări toride.

Păcat.

Și-a răsucit mâinile în poală.

– Pot să fac o observație mai puțin delicată fără să te jignesc?

Și-a încrucișat brațele.

– Probabil că nu.

Și-a dres glasul, dar apoi nu a spus nimic, ca și cum ar fi fost sfâșiată între dorințele sale și judecata sa mai bună.

Și-a fluturat degetele în semn de resemnare.

– Spune ce ai de spus și jignește!

– Pur și simplu... Și-a trecut o mână neliniștită prin părul negru. Te-am urmărit, a spus el. Poate că tu crezi că nimeni nu o face, dar eu o fac, și am ajuns să cred că tu crezi că nimeni nu te vede. Te îmbraci în așa fel încât să nu te vadă fără să depui un minim de efort, sperând că cineva o va face și, astfel, va fi demn de tine în toată adevărata ta glorie. Doar că nimeni nu o face. Așa că, în loc să-ți arăți toate culorile, preferi să te îmbraci simplu, astfel încât motivul pentru care nu te văd să nu fie pentru că nu ești demnă, ci pentru că ai ales să fii invizibilă.

Pulsul lui Chloe era neregulat, iar plămânii nu mai aveau aer.

Nu s-a simțit jignită. S-a simțit dezgolită.

– E în regulă, a spus repede ducele. Ar trebui să te îmbraci cum vrei și pentru orice motiv dorești. Dar cât timp ești aici, în casa mea... De câte ori suntem doar noi doi, împreună... vreau să știi că ești liberă să fii tu, indiferent cum ar arăta asta.

Chloe nu a putut răspunde. Cuvintele i se blocau în gât.

– Nu știu dacă asta va înrăutăți sau îmbunătăți situația, dar m-am gândit... Așteaptă aici. Mă duc să le aduc.

Faircliffe s-a ridicat de pe scaun și s-a repezit spre colțul camerei, unde un cufăr mare se afla lângă un perete gol. A ridicat

cufărul de mânerele din piele și l-a adus pe podeaua goală dintre scaunul său și cel al lui Chloe.

Și apoi a deschis capacul.

Ea a rămas cu gura căscată de uimire. O duzină de bonete de damă, de la elegante la stridente, se îngrămădeau una peste alta. Unele se mândreau cu o abundență de panglici sau pene de struț sau struguri de ceară sau, ocazional, cu un papagal împăiat. Una dintre bonete nu purta nici un fel de decor.

A arătat spre ea.

– Ce este aceea?

– O opțiune. A afișat un mic zâmbet stânjenit. Dacă îți place simplu, atunci poart-o cu orice ocazie. Singurul lucru pe care încerc să ți-l ofer este puterea de a alege.

Și-a dus o mână la piept, cu gâtul brusc uscat și ochii usturători.

Nu era asta ceea ce-și dorise toată viața? Capacitatea de a decide dacă ceilalți o observă sau nu? Capacitatea de a controla ceea ce vedeau ceilalți când o priveau?

Bonetele erau toate atât de diferite. Simple, fanteziste, de bun-gust, stridente, simetrice, abia atârnând de panglici. Faircliffe nu vedea doar un singur lucru când o privea. Înțelegea că ea era toate lucrurile și nici unul dintre ele, conflictuală și complexă, o persoană întreagă, cu dispoziții schimbătoare și nevoi și dorințe multiple.

Nu a văzut un pseudonim, o mască sau o tabula rasa. A văzut-o pe Chloe. Și a vrut ca ea să se vadă pe sine, să fie ea însăși. Să aibă această cameră ca pe un loc sigur. Să-l aibă pe el ca protector și partener confident. Sau, mai degrabă, ca partener la ghidușii.

Nimeni din afara familiei nu o citise vreodată atât de clar. Ar trebui să se simtă goală și descurajată.

În schimb, se simțea, în mod inexplicabil, complet acasă.

– Dacă nu îți plac aceste opțiuni... A transferat bonete pe toate suprafețele, până când a expus o mulțime de accesorii pestrițe. Cele mai multe obiecte sunt prinse cu ace, a explicat el cu seriozitate. Dacă dorești toate păsările pe o singură bonetă, poți face acest lucru. Ești liberă să fii cât de creativă dorești.

Se uita nesigur la ea, ținându-și vizibil respirația. Umărul îi tresărea ca și cum fiecare mușchi s-ar fi încolăcit de energie nervoasă.

Cum de nu-și dăduse seama cât de perfect fusese darul lui?

A luat o bonetă ciudat de fascinantă, cu cele mai multe ornamente prinse în toate unghiurile, și și-a pus-o pe cap. Greutatea unui fazan cu gât alb a făcut-o să se încline ușor într-o parte. O bucată de panglică albastră s-a desprins din smocul de flori de pe borduri pentru a atârna în fața ochilor ei.

– Îmi pare rău. Obrajii lui s-au înroșit. Poate că eu am decorat-o pe aceea.

– O ador. Îi venea să o strângă la piept. Îi venea să-l îmbrățișeze și să-l strângă tare. Este preferata mea dintre toate. Există o oglindă?

– Da. Da, există.

A sărit de pe scaun și s-a grăbit să iasă pe ușă. Atunci, Chloe și-a dat seama că acest salon nu mai avea oglinzile care reflectau lumina, indicate pe hărțile lui Tommy. Oare de aceea fusese adusă aici astăzi? Pentru că Faircliffe le îndepărtase din respect pentru ea? Pentru a se asigura că fiecare scaun din cameră va fi unul în care ea se va simți confortabil? Și-a dus o mână la gât.

Ducele s-a întors în grabă în salon, purtând o oglindă de mână. Una care putea fi întoarsă cu ușurință cu susul în jos pe orice suprafață, dacă hotăra că nu mai era interesată să își vadă reflexia.

A ridicat mânerul sus și a înclinat oglinda spre ea. Un râs speriat, încântat și vesel a izbucnit din piept. Arăta absolut, categoric ridicolă. Un păun ar fi fost rușinat să facă o asemenea demonstrație.

Chloe nu iubise niciodată o pălărie mai mult în toată viața ei.

Și-a aruncat privirea spre Faircliffe.

– Cunoști legile, nu-i așa? Care sunt regulile privind căsătoria unei femei cu boneta ei preferată?

Întreg corpul lui Faircliffe s-a relaxat într-o evidentă ușurare. A adoptat o expresie serioasă.

– Atât timp cât nimeni nu se opune în timpul citirii anunțului, iar boneta este de acord cu o ceremonie în Biserica Angliei...

Nu și-a putut stăpâni zâmbetul în timp ce a împins lada în direcția lui.

– E rândul dumneavoastră, bunule domn. Care sunt zorzoanele dumitale?

– Care sunt zorzoanele, Excelență? a corectat-o el dur, înainte de a alege o bonetă supradimensionată, înțesată cu flori și pene. Și-a fluturat degetele în direcția lavalierei albe de la gât. Se asortează cu lavaliera mea?

– Nu se asortează, l-a informat ea cu seriozitate.

Și-a pus oricum boneta pe cap.

– Păcat.

Presupunea că ar trebui să arate ridicol, dar nu putea fi mai fermecată de zâmbetul lui de băiețel și de neghiobia lui.

Așa era el cu adevărat, atunci când nu se străduia atât de mult să fie un duce perfect: încântător, abordabil, irezistibil. Își dorea să apuce marginile bonetei lui excentrice și să-l sărute zile întregi. Voia să o poarte pe cea pe care i-o făcuse el pentru tot restul vieții ei.

Și-a atins borul pălăriei cu degete tremurânde.

– Chiar ai decorat-o pe aceasta singur?

– Nu este evident? A schițat un zâmbet șovăitor. Sunt toate ale tale. Poți să le păstrezi aici, dacă preferi, sau le poți băga în coșul tău cu Tiglet. Ghearele lui nu au cum să-mi facă creațiile mai urâte decât sunt.

– Tiglet este un accesoriu de modă formidabil, a recunoscut ea. Hai să le lăsăm aici, ca să nu ne eclipseze.

– Tiglet îi eclipsează pe toți, cu sau fără bonetă? a întrebat Faircliffe.

Chloe nu era atât de sigură.

Ducele de Faircliffe, cu umerii săi largi, cu maxilarul său cizelat și cu boneta înfloratăacoperită cu cireșe de ceară și cu un curcubeu de boboci de trandafir din mătase, eclipsa orice alt membru al nobilimii pe care Chloe îl întâlnise vreodată.

O vedea. Nu voia nimic de la ea. A vrut să facă lucruri pentru ea. A vrut ca ea să fie ea însăși.

Ar putea o femeie să ceară ceva mai mult?

– Mulțumesc! a spus ea încet. Am fost neatentă pentru că am rămas fără cuvinte.

Vârfurile urechilor lui s-au înroșit.

– Nu-mi mulțumi mie. Am avut destul ajutor. Personalul meu și cu mine ne-am petrecut seara prinzând aceste invenții și chicotind ca niște școlari.

Imaginea pe care a zugrăvit-o a făcut-o pe Chloe să chicotească și ea. Și să își reconsidere mai multe dintre presupunerile ei despre Faircliffe. Era un duce, da, dar era și un bărbat care stătea în jurul unei mese pline de pălării, jucându-se de-a meșteșugurile cu servitorii săi. Servitori ca...

– Domnul Hastings a făcut una dintre aceste pălării?

Asta explica zâmbetul secret de pe fața majordomului...

– El a realizat boneta de pe capul meu, a confirmat Faircliffe. Era și un mănunchi de mere de lemn, dar acestea tot cădeau. Dinah și Peggy le-au folosit la o altă pălărie.

Chloe s-a bucurat din inimă. Ea nu era vizibilă doar pentru Faircliffe, ci și pentru întreg personalul său. Chiar și cei pe care nu-i cunoscuse încă lucraseră împreună pentru a o surprinde cu un cadou pe care nu erau siguri că și-l va dori.

Totul pentru ca aici, cu el, să nu fie nevoie să se ascundă.

– Nu poți fi altcineva decât tu însăți, a spus Faircliffe cu un surâs în colțul gurii. Nu are rost să te lupți cu asta.

Oare era adevărat?

Săptămâna aceasta se dusese la cercul de lectură al Philippei nu din vreun motiv rușinos, ci pentru că lui Chloe îi plăceau cărțile. Și Philippei. Și aprecia foarte, foarte mult să fie invitată în calitate de Chloe Wynchester, mai degrabă decât să fie forțată să se infiltreze ca Jane Brown. Simplul fapt i se păruse cândva imposibil. Ideea că putea să ducă asta mai departe și să fie oricât de ciudată și de excentrică ar fi vrut cu Faircliffe era într-adevăr îmbătătoare.

– M-am înșelat în privința ta, a recunoscut ea.

Lui nu i-a venit să creadă.

– Nu sunt eu cel mai elegant duce din întreaga istorie a Angliei?

Cu siguranță, cel mai ușor de sărutat.

– Ești mai mult decât ceea ce pari, a spus ea. La fel ca mine.

Era la fel de complex și de surprinzător ca și boneta lui. Erau atât de multe de admirat. Era onorabil, neobosit în Parlament, loial, grijuliu, plin de imaginație. Empatia sa nu era rezervată pentru discursurile despre masele fără nume și fără chip, ci pentru fiecare persoană în parte. Pentru ea, în mod special.

Îi plăcea de ea și nu se rușina să îi arate asta.

Chloe i-a întins mâna ca și cum ar fi întâlnit un străin pentru prima dată. Se încrucișase cu Faircliffe de o mulțime de ori în trecut. Degetele îi tremurau, știind că el nu o va mai uita niciodată.

Nu și-a amintit de ea doar atunci când a văzut-o. Se gândea la ea chiar și atunci când nu era acolo. Poate chiar la fel de des cum se gândea și ea la el.

– Bună ziua. Eu sunt Chloe. Și mă gândesc foarte serios să locuiesc în cufărul tău cu pălării de damă.

I-a luat mâna și a aruncat o privire dubioasă asupra cufărului.

– Nu este prea mult oxigen acolo. Experții recomandă un vestiar cu multă lumină naturală.

– Am unul, a recunoscut ea. Și dacă tu crezi că această colecție a ta este excentrică...

Și-a apăsat buzele pe dosul degetelor ei. Gestul nu era torid, ci tandru. Ca și cum ea ar fi fost un premiu care merita câștigat.

– Mă bucur să te cunosc, Chloe Wynchester. Eu sunt Lawrence. Îndrăznesc să spun că ești perfectă, indiferent de hainele pe care le porți.

– Aș îndrăzni să spun că mi-ar plăcea să te sărut, Lawrence, a spus ea înainte de a-și pierde curajul.

El a surâs.

– Dovedește-o!

Borurile bonetelor lor s-au ciocnit când ea s-a aruncat în îmbrățișarea lui.

Gura lui era familiară și interzisă, căldura lui era un cocon din care ea nu dorea să se elibereze niciodată.

Fără să-și dezlipească buzele de ale ei, s-a ridicat de pe scaun, trăgând-o în picioare și apropiind-o de pieptul lui. Bătăile inimii lui aveau aceleași sincope ca și ale ei. În timp ce genunchii ei

se topeau de la căldura sărutărilor lui, el o legăna, lipind-o de trupul lui.

Protejând-o. Răsfățând-o. Marcând-o cu sărutul lui.

Bean spusese întotdeauna că, pentru persoana potrivită, ea va fi vizibilă, memorabilă, demnă de iubire exact așa cum era. Cuvintele lui se dovediseră adevărate doar pentru membrii familiei lor. Nimeni altcineva nu văzuse vreodată femeia de dincolo de masca fadă.

Până acum. Până la Faircliffe.

Nu... până la Lawrence.

Mâinile lui alunecau pe spinarea ei, flămânde, explorând. Îi învăța adânciturile și curbele, așa cum îi învățase buzele și gura.

Își dorise un pretext pentru a o revedea, și-a dat ea seama amețită. Îi fusese dor de ea. Sperase că se va întoarce curând. Își petrecuse seara nu la Almack, ci aplecat asupra mesei sale, prinzând flori de mătase pe pălării pentru ea.

L-a sărutat pentru fiecare pană, fiecare strugure de ceară, fiecare floare și fiecare panglică. L-a sărutat pentru boneta simplă, fără nimic, pentru că el nu a vrut ca ea să se simtă obligată să facă ceva pentru care nu era pregătită.

Nu și-a dat seama că ea voia tot ce putea el să-i ofere și tot ce nu putea el să-i ofere. Își dorea să-și petreacă restul după-amiezii aici, în brațele lui, pierzându-se în fiecare nouă senzație până când era amețită de dorință.

Frații ei sperau ca Tommy să le găsească repede tabloul, dar Chloe se ruga ca vânătoarea să dureze până la gala de sfârșit de sezon. Chiar dacă acum putea să-i ceară tabloul lui Lawrence, nu ar fi făcut-o decât dacă ar fi fost nevoită. Nu era pregătită să îl piardă. Să fie din nou invizibilă.

Odată ce tabloul era în mâinile lor, jocul se încheia. Gata cu bonetele. Gata cu sărutările.

Gata cu Faircliffe.

Capitolul 18

Lawrence s-a delectat cu sărutul lui Chloe. Era mai dependent de gustul ei decât un consumator de opiu. Fiecare sărut îl droga, îl provoca mai mult, îi umplea toate simțurile cu căldura curbelor ei moi și cu aroma de iasomie a părului ei.

Era flămând după contururile interzise ale trupului ei. Își promitea că fiecare sărut va fi ultimul și își dovedea de fiecare dată că era un mincinos.

O infinitate de sărutări nu ar fi fost de ajuns.

Cu cât oferea mai mult, cu atât se simțea mai întreg. Adora faptul că ei îi plăceau pălăriile lui prosteşti. Adora faptul că, dintre toate opțiunile fantastice, ea o alesese imediat pe cea creată de el.

Se simțea incredibil de mândru, de parcă nu decorase o bonetă, ci mai degrabă escaladase un munte și îi adusese luna. Un războinic viteaz împărțind prada de război cu femeia sa. Voia să-i ofere mult mai mult decât pălării prosteşti și sărutări furate. Nu o putea copleși cu aur, dar o putea răsfăța cu plăcere.

Trupul i s-a întărit la acest gând. Gura ei era dulce și provocatoare, curbele ei suple și tentante.

Ar fi preferat să-și rupă hainele de pe ei decât să se îngrămădească cu mai multe podoabe. Să o sărute peste tot, să nu lase nici un centimetru neatins de gura și de limba lui. O strângea mai tare la pieptul lui pentru a rezista tentației.

Oricât de mult ar fi dorit să se afunde între coapsele ei și să le ofere amândurora plăcere, nu-și putea satisface astfel de dorințe.

Degetele lui Chloe s-au strecurat în părul lui, dezlipindu-i boneta de pe cap. În timp ce îi mângâia părul de la ceafă, tot corpul

lui simțea că toarce de plăcere. A fost nevoie de toată voința pentru a nu o mângâia și mai intim ca răspuns. Să-i arate cât de senzuală putea fi o atingere. Voia ca ea să se răsfețe în sărutările lui, să se dezmorțească în mâinile lui.

Dar acestea nu erau gânduri de gentleman. Acestea erau dorințele lașe ale unui bărbat care a luat mult mai mult decât trebuia. Dacă ar fi continuat să o sărute, ar fi riscat să ofere mai mult din sufletul său decât era pregătit.

Într-un act de autoconservare, el și-a retras gura de pe a ei.

Ea a clipit către el, cu ochii ei somnoroși de pasiune, cu buzele ei cărnoase și sărutabile, cu mâinile ei încă răsucite în jurul gâtului lui. Dacă nu găsea rapid ceva decent care să îi distragă atenția, o va trânti pe cea mai apropiată canapea și își va pierde și puținul bun-simț care îi mai rămăsese.

A scotocit printre gândurile tulburi în căutarea unei activități care să nu ducă la o partidă de amor.

– Vino să-mi vezi..., a căutat un cuvânt potrivit, ...biblioteca.

Cozile ochilor i s-au încrețit.

– În regulă.

Și uite așa, dorința lui dezlănțuită a fost spulberată de un val înghețat de spaimă.

El nu permitea niciodată vizitatorilor să intre în biblioteca sa. Era încuiată cu un motiv anume.

Singura excepție fusese atunci când le permisese domnișoarei York și mamei sale să intre, iar ea a zărit un tablou care, până la urmă, s-a dovedit că nu-i plăcea. Ar fi trebuit să știe mai bine, având în vedere că acel compliment al domnișoarei York nu fusese atât de plin de entuziasm. Nimic nu se compara cu surpriza și încântarea lui Chloe la vederea bonetelor lui.

A cuprins-o de braț și a condus-o spre sanctuarul său. Ce va crede ea?

Rafturile nu mai erau la fel de pline ca odinioară. Pe el nu îl deranja faptul că nu avea multe cărți. Nu venea la bibliotecă doar pentru a citi, ci și pentru a-i privi pereții. Tot ce mai rămăsese din comorile Faircliffe atârna în rame aurite. Și aceasta era o colecție mult mai subțire decât fusese cândva.

Dar, adunată într-o singură încăpere, arta care rămăsese părea magnifică.

Pentru Lawrence.

Cu teamă, s-a întors cu fața la Chloe. Buzele ei erau întredeschise, cu ochii mari de uimire.

– Arată ca un muzeu, a răsuflat ea.

Genunchii aproape că i s-au înmuiat de ușurare. Muzeele erau bune. Oamenii plăteau bani ca să meargă acolo. Pieptul i s-a umflat. Credea că biblioteca lui era bună. El credea că ea era minunată.

– Este camera mea preferată, a recunoscut el. Singurul cusur era piedestalul gol pe care se afla vaza cu îngeri a mamei sale. Vrei să-mi cunoști strămoșii?

– Pot?

A condus-o spre peretele unde mutase ceea ce fusese cândva Sala Portretelor. Acesta este Loftus Gosling, primul duce de Faircliffe.

– Are ochi blânzi, a răspuns Chloe. Și un câine drăguț.

– Acela este un bărbat foarte serios, cu o însoțitoare foarte serioasă, care se ocupă cu o afacere foarte serioasă, vânătoarea.

– Mmm. Dacă spui tu.

– Toți bărbații Faircliffe au fost renumiți pentru solemnitatea lor. A făcut o grimasă. Cu excepția tatălui meu.

– Vrei să spui „până la" tatăl tău? Ce zici de următorul duce de Faircliffe?

– Sunt foarte serios și solemn, a protestat el. Am fost catalogat în multe ocazii ca fiind rece ca un ghețar.

– Mmm, a spus ea din nou. Poate pentru că nu te-au văzut cu o bonetă.

– A fost o bonetă foarte serioasă, a murmurat el. Cea mai serioasă. Dacă ți s-a părut caraghioasă, este pentru că tu ești caraghioasă. Eu sunt cel mai serios bărbat de stat, cu niște creaturi colorate din pădure prinse pe cap.

– Păi nu suntem cu toții la fel, a fost ea de acord, și și-a așezat boneta într-un unghi aiurea. Cine este următorul domn?

Lawrence a condus-o printre tablouri unul câte unul, prezentându-i stră-străbunicii și povestindu-i legendele familiei. Mama lui fusese cea care îi împărtășise vechile povești de familie seara, ca povești de noapte bună. Le prețuia pe fiecare dintre ele.

O serie de portrete nu însemna același lucru cu a avea o familie numeroasă, dar era tot ce putea avea Lawrence. Stând aici, imaginându-și în minte poveștile vechi, îl făcea să se simtă mai puțin singur.

Întotdeauna plănuise să continue tradiția cu propriii săi copii într-o zi. Cu toate acestea, a fost prima dată când s-a gândit să împărtășească aceste povești cu un prieten. Nu cu orice prieten, ci cu Chloe.

– Partea mea preferată, a spus ea, a fost cum bunicul tău a cucerit-o pe bunica ta. Preferata fratelui meu ar fi că și-a numit calul după cel al stră-străbunicului său.

Poate că bunicul lui Lawrence se culcase ascultând aceleași povești.

– Asta este, a spus el. Îmi redenumesc toți caii după cei din aceste tablouri.

Chloe a clătinat din cap.

– Nu face asta. Copiii și nepoții tăi ar putea dori să îi numească pe ai lor în onoarea ta.

Gândul l-a făcut să simtă o senzație ciudată în stomac. Își imaginase atât de mult timp că va avea o familie proprie, încât nu-i trecuse niciodată prin cap că generațiile viitoare ar putea avea fantezia de a-l cunoaște.

– Ar fi trebuit să le dau noilor mele mârțoage nume mai bune decât „Soc" și „Mango", a mormăit el.

A chicotit.

– Dacă ai nevoie de ajutor cu viitoarele animale, fratele meu Jacob adoră animalele.

A simțit o senzație ciudată în piept. Ce minunat trebuie să fie să ai frați și surori! Să poți să te dăruiești unuia ca și cum ar fi o prelungire a ta. Ca și cum Lawrence ar putea să-l numească pe fratele ei un prieten prin alianță.

„Bună ziua, nu mă cunoașteți, pentru că sunt complet străin, dar am un cal fără nume, aveți vreo sugestie?"

Dacă ar fi atât de ușor. Să te apropii de cineva ca și cum ai fi rudă cu el și să fii imediat primit în familie. Dintr-odată și-a dorit mai mult decât orice ca acest lucru să fie posibil, ca o familie mare și iubitoare să își deschidă într-o zi brațele și să îl aleagă pe el.

– Strămoșii tăi sunt la fel de frumoși ca și tine. Chloe s-a întors să arunce o privire prin bibliotecă. Ce alte comori se mai ascund după colț?

El a ezitat. Portretele sale de familie erau importante, dar destul de banale.

Ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi arătat lui Chloe cele câteva picturi mai experimentale care îl fascinau? I-ar fi plăcut și ei? Sau i s-ar părea că gusturile lui erau îndoielnice și arta lui ridicolă și poate că și ea și-ar reconsidera părerea despre el?

A fost îngrozit să descopere că se temea de respingerea lui Chloe la fel de mult ca și de cea a societății.

Lawrence nu căuta aprobarea ei, ci să creeze o legătură. Să fie înțeles de ea într-un mod în care nici o altă cunoștință nu reușise.

– Pe aici, s-a trezit spunând. Colecția mea secretă.

Când au ajuns la colț, a privit cu interes variația de stiluri.

– Nu sunt artistă, a recunoscut ea, dar mă intrigă atât ea, cât și dumneata. Spune-mi la ce mă uit.

A inspirat adânc și a făcut exact asta.

A pus întrebări perspicace și a ascultat cu atenție răspunsurile lui, chiar și atunci când răspunsul era „nu știu".

– Am simțit că face parte din mine când am văzut-o.

– Arta mă fascinează, a explicat el, pentru că surprinde un moment în timp care poate să fi existat sau nu. Oricât de bogate ar fi detaliile, ele nu pot spune niciodată întreaga poveste.

Era cam același lucru pe care îl simțea de fiecare dată când se uita la Chloe. Ea era frumusețe, era mister, era mai mult decât dezvăluia la prima vedere. Bănuia că ar putea să o privească tot restul vieții și să nu-i descopere niciodată toate dedesubturile ascunse.

A ezitat înainte de a mărturisi:

– Unul dintre cele mai bune aspecte ale teatrului sunt decorurile din spatele actorilor.

– Chiar așa? Ea a râs surprinsă. Te-ai înțelege bine cu sora mea Marjorie. Ea spune același lucru.

– Oare?

I-a cercetat ochii cu uimire. Se așteptase ca ea să își bată joc de o asemenea fantezie ridicolă, nicidecum să o accepte fără să pună întrebări și să povestească imediat despre încă o soră al cărei gust se pare că îl oglindea pe al lui. Era îmbătător să realizeze că Chloe nu-i găsea excentricitățile ciudate, ci mai degrabă normale.

De data aceasta, nu a mai putut nega valul de invidie care îl străbătea. Nu voia să facă parte din orice familie mare și iubitoare.

Voia o familie la fel ca Wynchesterii.

– Marjorie pictează, a explicat ea cu o mândrie evidentă. Dacă îi spun că pentru tine actul de a crea este la fel de valoros ca arta în sine, vei fi persoana ei preferată din toată lumea.

Nu se putea abține să nu-și dorească pentru ea să i-o repete surorii sale. Lawrence a simțit un gol în stomac. Nu fusese niciodată persoana preferată a nimănui până atunci. Nici măcar ca o glumă.

– Tu ai o persoană preferată? a întrebat el.

– Am multe, a răspuns ea fără ezitare. Bean și frații mei. Mai mulți, dacă îl numeri și pe Tiglet.

– Nu aș omite niciodată să îl iau în calcul pe Tiglet, a răspuns el solemn.

Era o prostie din partea lui să vrea ca numele lui să fie pe acea listă? Odată ce făcea o promisiune domnișoarei York, nu ar mai fi existat îmbrățișări pasionale cu Chloe, dar asta nu însemna că erau obligați să redevină străini.

Și dacă el și Chloe ar putea rămâne... prieteni? Public, de data asta? Gândul îl făcea să amețească. Dacă i-ar putea cunoaște pe Jacob și pe Marjorie și pe oricine altcineva din familia ei? Nu

portrete pe un perete, ci oameni adevărați, ale căror legende încă se scriau. Sălbaticii Wynchester... și Gosling.

Cineva și-a dres glasul în ușă.

– Excelența Voastră?

S-a întors și l-a văzut pe majordomul său aducând o scrisoare împăturită pe o tavă.

– Da, Hastings?

– Îmi pare rău să vă întrerup, Excelență, dar Lord Southerby...

– Doamne, Dumnezeule!

Lawrence s-a apropiat și a luat scrisoarea, amintindu-și brusc că lacheul lui Southerby aștepta răspunsul lui de aproape o oră.

Contele cel rafinat avea o afacere în dezvoltare la malul mării, care era aproape complet finanțată, iar el trebuia să afle cât mai curând dacă Lawrence putea fi partener-fondator. Era pe punctul de a răspunde, când sosirea neașteptată a lui Chloe l-a făcut să uite de orice altceva în afară de ea.

– Te rog să-i spui lacheului contelui să transmită mesajul că nu sunt încă gata, dar că voi fi înainte de sfârșitul sezonului.

– Cum doriți!

Hastings a făcut o plecăciune și a plecat.

Lawrence s-a întors spre Chloe.

– Îmi pare foarte rău. Dacă ar fi fost după mine, mi-aș fi petrecut restul serii arătându-ți fiecare piesă din colecția mea, dar mă tem că mâine am o dezbatere în Camera Lorzilor pentru care trebuie să mă pregătesc.

Își rodea buza, ca și cum și-ar fi mușcat cuvintele, apoi a rostit în grabă:

– Aș putea să te ajut. Ăăă, dacă dorești...

Vocea ei era atât de blândă, încât abia se auzea, dar privirea din ochii ei se potrivea cu ceea ce trebuie să fi fost expresia de pe fața lui când se gândea dacă să riște să-i arate biblioteca: flămândă. Plină de speranță. Înspăimântată de respingere.

– Nu trebuie, a spus ea repede. Sunt o femeie...

–...și fără îndoială genială. Sunt un om obișnuit să fac totul pe cont propriu, pentru că așa a fost întotdeauna. Vocea lui a răzbătut până la ea. Poate că nu trebuie să fie așa în seara asta.

Privirea ei şocată o susţinea pe al lui.

– Asta înseamnă... asta înseamnă „da"?

I-a oferit braţul şi a încercat să nu se gândească la cât de bine se simţea alături de el.

– Crezi că mătuşa ta ne poate găsi dacă ne mutăm în biroul meu?

– Probabil că doarme pe o canapea. Ochii lui Chloe au sclipit în timp ce s-a aplecat şi şi-a coborât vocea. Este o însoţitoare îngrozitoare.

– Nu mi-am dat seama, a răspuns el sec. Nu exista nimic pentru care să îi fie mai recunoscător decât inepţia mătuşii Wynchester. Să pun o menajeră să o găsească şi să-i dea vestea unde am plecat?

Tăciunii focului trosneau. Sau poate că era aerul care purta aroma posibilităţilor.

– Depinde. Chloe i-a trecut uşor un deget pe piept. Poţi garanta că nu vor fi sărutări?

Şi-a aşezat mâna peste inima lui, care bătea mai să îi sară din piept.

– Pe onoarea mea, nu pot promite aşa ceva.

– Atunci, cu siguranţă nu ar trebui să-i spunem. A scos un chicotit obraznic. Pentru orice eventualitate.

Capitolul 19

Oricât de nedumerită era Chloe că Lawrence acceptase oferta ei de ajutor și oricât de hotărâtă era să se dovedească utilă, picioarele ei au încetinit în timp ce îl urmărea la ieșirea din bibliotecă.

Aceasta era camera. *Puck* al ei era aici; o putea simți. De îndată ce ea și sora ei erau împreună, fără să fie auzite, Chloe îi va spune lui Tommy să se uite mai cu atenție la bibliotecă.

Când Lawrence s-a întors să încuie ușa înainte de a se îndrepta spre biroul său, Chloe nu a pus nici o întrebare.

Voia ca el să creadă că interesul ei principal era Parlamentul, nu colecția lui de artă.

Faptul că era ținut sub cheie nu conta. Tommy avea propria ei copie. Din câte aflase în timpul promenadelor anterioare, menajera nu se întorsese din concediu, iar cameristele erau mai ocupate decât de obicei, preluând ștafeta. Ceea ce însemna că Tommy putea să se strecoare în bibliotecă și să iasă din ea fără ca nimeni să se prindă.

Ideea că *Puck și familia* s-ar putea întoarce acasă înainte de finalul sezonului a făcut-o să simtă ceva ciudat în stomac. Și-a alungat sentimentul nedorit de tristețe.

Lawrence a condus-o într-un birou cald și confortabil. Soarele de după-amiază târzie pătrundea prin ferestre.

– Poți să-ți dai jos boneta dacă te-ai săturat să o porți.

Nu se va plictisi niciodată de ea.

– Îmi place boneta mea.

Gropița lui a strălucit.

– Atunci, categoric, rămâi cu ea. Te rog să iei loc.

Un fotoliu mare, cu aspect confortabil, din piele uzată, se afla în cealaltă parte a unei mese Pembroke din mahon, pe care părea să o folosească pe post de birou. De cealaltă parte se aflau două scaune cu spătar, probabil pentru oaspeți. Chloe l-a ales pe cel cu lumină mai bună. Voia să își întipărească fiecare moment al acestei seri în minte.

În loc să treacă la scaunul lui, Lawrence s-a așezat lângă ea și a început să rotească teancurile de documente astfel încât textul să fie îndreptat în direcția lor.

A încercat să respire. Lawrence nu îi îndeplinea doar dorințele romantice. O trata ca pe egala lui. Mai mult, de fapt, decât își imagina că l-ar fi tratat pe lordul Southerby dacă contele ar fi fost aici.

– Nu mi-am împărtășit niciodată metodele cu nimeni până acum, a spus Lawrence, sugerând ideea că nici unul dintre colegii săi nu ar fi bine-venit în acest spațiu. Am o schiță extraordinar de brută, dar să o citesc mi-ar lua mai mult decât îmi place mie să vorbesc, și lipsesc jumătate dintre punctele pe care vreau să le spun.

– Atunci, să o luăm cu începutul.

A făcut semn spre paginile strânse în mâna lui, pulsul ei bătând neregulat.

De câte ori spionase Camera Comunelor din mansardă sau se infiltrase deghizată în Galeria vizitatorilor? Nu doar că se afla un om de stat în fața ei. Ducele de Faircliffe era pe cale să țină un discurs doar pentru ea.

Și-a dres glasul.

– După cum știe oricine a trecut vreodată cu birja prin Whitechapel...

– Nu, l-a întrerupt Chloe. Poate că va fi mai utilă decât crezuse.

Privirea lui albastră s-a îndreptat spre ea, nedumerită.

– Nu?

– Discursurile pe care le începi cu o întrebare stârnesc un interes imediat mult mai mare din partea celorlalți, a explicat ea. Iar formularea ta, oricât de nevinovată se vrea a fi, implică faptul

că unul dintre cele mai sărace cartiere este ceva pe lângă care se trece, mai degrabă decât un cartier sărac, dar plin de viață, în care se crește, se trăiește, se muncește, se iubește și se moare.

S-a aplecat pe spate.

– Pot să te asigur că nimeni care îmi aude discursul nu a petrecut o noapte în Whitechapel, cu atât mai puțin să fi crescut acolo.

– Fals. Și-a înfipt un deget în piept. Orfelinatul care m-a crescut se află în Whitechapel. Am ascultat un deceniu din discursurile tale. Dacă vrei să spui că aceia care locuiesc într-un orfelinat nu au o voce în Camera Lorzilor, atunci ai dreptate. De aceea, trebuie să fii vocea lor. Pentru a avea compasiune pentru „nefericiți", mai întâi clasa conducătoare trebuie să-i vadă ca pe niște oameni. Nu o pată murdară pe lângă care se trece cu birja cât mai repede posibil.

Ochii lui i-au fixat pe ai ei pentru un moment lung. Apoi a luat un creion și a parcurs fără argumente primul paragraf al discursului său.

– Am economisit cincisprezece secunde. A împins paginile în fața ei și a așezat creionul deasupra. Ce-ar fi să-mi arăți ce mai poate fi tăiat sau reformulat? S-ar putea să reușim să încadrăm toate punctele lipsă până la urmă.

Se aplecau împreună asupra paginilor, dezbătând meritele și piedicile fiecărui rând.

Chloe a fost uimită de amploarea cunoștințelor sale și de angajamentul său de a cerceta fapte și de a-și educa colegii. Fusese martoră la discursurile lui în nenumărate ocazii, dar nu-și închipuise niciodată prin câte ciorne trecuse, câte anecdote și puncte esențiale aruncase pentru a ajunge la versiunea pe care o vedea din vizorul ei din pod.

Multe elemente legislative au fost mai rele decât se temea. Altele au fost surprinzător de bune sau surprinzător de complexe. În toate acestea, ea și Lawrence erau uniți în dorința lor de a lucra pentru binele oamenilor.

Nu au fost de acord cu privire la modul cel mai bun de a atinge acest obiectiv.

Nu a alungat-o din biroul său atunci când a îndrăznit să-l contrazică. Dimpotrivă, a salutat opiniile ei divergente.

Camera Lorzilor, a subliniat el, va fi plină de ele. De aceea proiectele sale erau atât de lungi – încerca să se gândească la fiecare argument împotriva fiecărei afirmații și să includă replici de prevenție.

Mormanul de ciorne aruncate a crescut pe măsură ce au tăiat și au perfecționat, adăugând, tăind și rearanjând pentru a obține un impact. Când amândoi și-au pus creioanele jos în semn de triumf, revizuirea finală pur și simplu strălucea.

– Acesta, l-a informat Chloe, va fi cel mai bun discurs al tău la care am asistat vreodată.

El i-a zâmbit.

– Mulțumită implicării tale. Obrajii i s-au încins. S-a lăsat pe spate în scaunul său. Arăta dezinvolt, puternic și sărutabil. Îmi dau seama că pe tine, nu pe ceilalți parlamentari, trebuie să te impresionez.

– M-ai impresionat, a recunoscut ea. Întotdeauna ți-am admirat contribuțiile la dezbateri, dar nu am înțeles de cât de multă muncă era nevoie pentru a face să pară atât de ușor.

– Și sunt atât de multe lucruri la care nu m-am gândit. El a privit-o lung. Îmi înțelegi scopurile politice așa cum puțini oameni o fac în afara Parlamentului, și cu toate acestea argumentezi dintr-un unghi pe care nu l-am întâlnit niciodată. Nu doar că ai făcut acest discurs mai bun. Mi-ai îmbunătățit permanent tacticile pe viitor.

Ea s-a uitat înapoi la el, cu pieptul umflat de mândrie. Îl ajutase. Avea valoare.

– Te-aș săruta pentru asta, a spus el, cu privirea lui intensă, încinsă de ceva mai mult carnal decât de recunoștință, dar presupun că a venit timpul să te dau înapoi familiei tale. Nu mai am scuze să te țin aici mai mult timp.

– Poți să mă săruți și apoi să mă dai înapoi? a întrebat ea plină de speranță.

Oare implora? Nu conta, atât timp cât obținea ceea ce voia.

– Vezi? Mâna lui i-a cuprins obrazul. Şi-a coborât buzele la lobul urechii ei. Tu ai cele mai bune contraargumente.

– Dovedeşte-o!

Şi-a înclinat gura peste a ei, limba lui dăruind, cerând. Ea o ţinea strâns, ca şi cum, dacă i-ar fi dat drumul, l-ar fi făcut să se dezintegreze ca cenuşa în vânt. El era un vis pe care ea îl ţinea în mâinile ei doar pentru o clipă. Îşi aparţineau unul altuia atât timp cât gurile lor se atingeau şi trupurile lor se lipeau. Dacă îi dădea drumul, chiar şi numai puţin, realitatea îşi făcea loc cu îndârjire.

Un scârţâit se auzi în hol. Tommy? O menajeră? Vântul?

Şi-au lăsat mâinile jos şi s-au îndepărtat.

Oricât de mult nu şi-ar fi dorit Chloe ca sărutul lor să se termine, era la fel de tulburată de ideea de a nu mai fi niciodată la fel de importantă, de necesară şi de apreciată, aşa cum se simţea în seara asta.

– Oricând ai nevoie de cineva să te asculte, a spus ea în grabă. Dacă vrei să analizezi o prezentare sau ai nevoie de ajutor pentru un viitor discurs sau vrei o tribună pentru politici, sau cum să-ţi dobori rivalii... Sunt bună la aceste lucruri.

Era, şi-a dat seama. Invizibilitatea nu era singurul dar care o făcea utilă pentru familia ei. După nouăsprezece ani în care fusese o Wynchester, era versată în strategie. Cum să argumenteze, cum să convingă, cum să gândească critic, cum să planifice pentru situaţii neprevăzute, cum să reuşească cu orice preţ. Familia Wynchester era mai mult decât o echipă. Erau invincibili.

Era ameţitor să crezi că şi ea, şi Lawrence ar putea fi la fel.

– Mi-a plăcut foarte mult această seară, a spus el.

Ah. Nu era acelaşi lucru cu „da, mi-ar plăcea să mă ajuţi să-mi planific discursurile". A fost foarte amabil, dar „nu, mulţumesc".

I-a întins pălăria.

– Lasă-mă să o găsesc pe mătuşa mea şi să trimit după trăsura noastră.

– Doar unul dintre aceste lucruri este necesar. A făcut o plecăciune. Permite-mi să vă trimit acasă în trăsura mea.

Și-a făcut ochii mici.

– Într-o trăsură fără blazonul tău, desigur.

În singura lui trăsură. Graham a descoperit că trăsura ducelui fusese vândută în dimineața cercului de lectură, ceea ce a dus la acea confuzie de trăsuri. Lawrence putea să ofere mijlocul de transport închiriat în locul unei trăsuri, pentru că cele două nu s-ar fi putut distinge.

– Ar conta? Privirea lui albastră a țintuit-o pe a ei.

Pielea i s-a încălzit la ideea că nu i-ar fi fost rușine să o vadă într-o trăsură cu blazonul familiei sale. Aproape că a plutit până la trăsură.

Cu vizitiul ducelui de Faircliffe chiar acolo, atât de aproape, Chloe nu a putut să-i mărturisească surorii sale nici una dintre descoperirile din după-amiaza aceea. În schimb, a fost forțată să rămână tăcută, reluând fiecare cuvânt din dezbaterea lor, fiecare moment pasional și sărut aprins, stomacul răsucindu-i-se la gândul că totul se va sfârși în curând.

Când trăsura a oprit la casa ei, Graham și Jacob erau afară, în grădină.

– Ce cai amuzanți! Îi ador. Jacob s-a prefăcut că aleargă după trăsura care se retrăgea. Pot să-i păstrez eu?

Soc și Mango, s-a gândit Chloe, și imediat și-a dorit să nu le știe numele.

– Ia-i , i-a spus Graham fratelui său. Dar lasă-mi mie trăsura. O voi conduce pentru o scurtă vacanță...

– Nu poți avea nimic din toate astea, a spus Chloe nereușind să se abțină. Îi aparțin lui Law... lui Faircliffe.

– Pfff! Jacob a ridicat din sprâncene. Oricine care duce un trai cu atât de mult peste posibilitățile sale, precum ducii Faircliffe, nu va observa absența unui cal sau doi.

– El ar observa. Este mai atent și mai grijuliu decât crezi.

Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Chloe știa că fratele ei o tachina. Nu era nevoie să-l apere pe Lawrence.

– Este fiul tatălui său, i-a reamintit Jacob.

– Probabil că doarme pe pernele umplute cu datorii pe care nu le va rambursa niciodată.

Graham a făcut o față exagerată.

– Poate că asta e ceea ce a făcut tot timpul.

Tommy și Jacob au râs.

Chloe nu a făcut-o.

Nu era în măsură să își judece frații, și-a amintit. Ea spusese aceleași lucruri. Jurase să fure tabloul lui Bean de sub nasul lui Faircliffe ca răzbunare. Îi plăcea ideea ca cineva atât de glacial și arogant să guste din propria otravă.

Iar acum Chloe era cea care se simțea ca și cum ar fi înghițit o pastilă amară.

– Nu vrea să trăiască pe credit, a spus ea, deși se îndoia că următoarele ei cuvinte vor schimba în bine părerea fraților ei despre el. De aceea plănuiește să se căsătorească cu Philippa, pentru zestrea ei.

Buzele lui Tommy s-au strâns într-o linie subțire.

– Oh, Graham, uite! Jacob a făcut un gest spre trăsura elegantă a ducelui. Poate că poți păstra trăsura până la urmă.

Trăsura se întorsese și se îndreptase înapoi spre Wynchester. Aceștia au privit cu nerăbdare cum vizitiul a oprit în fața lui Chloe.

– Era să uit. A căutat un obiect mare sub o pătură de lână de pe postamentul său și i l-a pus în mâini. Poftim, domnișoară. O zi bună!

Acestea fiind spuse, a plecat cu trăsura.

Frații și surorile s-au înghesuit în jurul ei.

– Ce s-a întâmplat? Ce ți-a dat?

Chloe știa exact ce ținea în mâini.

Era o cutie de pălării. Cu cea mai frumoasă pălărie din lume înăuntru. Dar mai mult decât atât, era un semn de amuzament între ea și ducele de Faircliffe. Tot corpul ei s-a încălzit.

Lawrence gândea la prea multe niveluri pentru ca tot ceea ce făcea să fie doar ceea ce părea a fi. Cutia cu pălării era un mesaj. Să fie oricine dorea ea să fie. El îi punea literalmente puterea – și alegerea – în mâinile ei.

S-a întors și s-a îndreptat spre casă.

– Unde te duci? a strigat Tommy, speriată.

Chloe nu s-a oprit.

– Ne întâlnim în sala de făcut planuri.

Era ceva ce trebuia să facă.

Lawrence avea dreptate. Dacă ea putea să fie ea însăşi cu el, cu siguranţă că putea fi la fel de îndrăzneaţă şi de încrezătoare cu fraţii ei. Nu exista nici un motiv pentru ca garderoba ei secretă să rămână clandestină în propria casă.

De îndată ce a ajuns în camera ei, şi-a dat jos de pe corp straturile de bej implacabil şi şi-a pus cleştele de ondulat în foc.

Apoi a deschis uşile uriaşei sale garderobe.

Şi-a desfăţat ochii cu gama orbitoare de culori şi ţesături din faţa ei. Acum, că îşi dăduse voie să poarte orice îi plăcea, Chloe se simţea răsfăţată să aleagă. De ani buni făcuse colecţie de rochii şi de accesorii la modă. Cum urma să se decidă?

Era imposibil să aleagă combinaţia perfectă, aşa că nu a ales. Şi-a pus rochia preferată, pantofii preferaţi şi pelerina preferată, chiar dacă nimic nu se potrivea. Şi-a ondulat fiecare şuviţă de păr, şi nu doar smocurile de la tâmple, şi a lăsat ca multitudinea de bucle să curgă de pe cap în orice direcţie le plăcea.

Nu se putea decide între cei doi piepteni preferaţi ai ei, aşa că i-a pus pe amândoi. Pene de struţ? Trei. Şi poate că acel *fichu* de dantelă cu volane...

Acolo. S-a întors cu faţa la oglindă şi a izbucnit în râs. În loc de locul ei obişnuit în umbră, era un foc de artificii Vauxhall suficient de strălucitor pentru a lumina cerul nopţii.

Chloe Wynchester, stea căzătoare.

Dacă totul va merge bine, poate că va începe să se întâlnească personal cu modista ei, în loc să trimită planşe de modă mâzgălite cu note şi măsuri. Ar fi o bucurie să nu mai fie nevoită să ascundă această latură a ei. Dar mai întâi...

Şi-a îndreptat umerii şi a deschis uşa dormitorului ei. Picioarele îi erau nesigure. Dacă fraţii ei vor râde de ea sau o vor acuza că încearcă să copieze abilităţile lui Tommy în materie de deghizări?

Dacă nu aveau să observe schimbarea ei uimitoare de înfăţişare pentru că, indiferent în ce fel s-ar îmbrăca, nu ar ieşi niciodată în evidenţă?

S-a forțat să păşească oricum în salon, cu coloana vertebrală dreaptă şi cu capul plin de bucle ridicat.

– În sfârşit. Elizabeth a adoptat o expresie distantă. Domnişoara Chloe se învredniceşte să împărtăşească pachetele ei misterioase cu noi toți.

– Ți-am spus că nu colecționa bursuci, i-a şoptit Graham lui Jacob.

– Nu ai ştiut, a pufnit Jacob. Bursucii pot fi bine-crescuți atunci când doresc.

Tommy şi-a dat jos peruca albă şi şi-a frecat degetele prin părul scurt şi castaniu.

– Asta înseamnă că pot să încep să fac ravagii în garderoba ta atunci când îmi alcătuiesc deghizările?

Căldura a străpuns ochii lui Chloe în timp ce rânjea la frații ei. Bineînțeles că o vor accepta, aşa cum o făcuseră întotdeauna. Nu le păsa dacă purta diamante sau un sac de pânză. Ea nu fusese niciodată invizibilă pentru ei.

Erau o familie.

Capitolul 20

– Nu cred că o diademă ți-ar fi stricat înfățișarea, a spus Elizabeth, ținându-și bastonul în poală în timp ce trăsura se zdruncina pe un drum cu multe denivelări.

Chloe a clătinat din cap. Era emoționant să se îmbrace atât de extravagant pe cât îi plăcea acasă, cu familia ei, însă nimic nu se schimbase în lumea din afara zidurilor lor.

– Mie și lui Tommy nu ne pasă de balul de la York, a informat-o ferm pe sora ei. Salvarea lui *Puck* este singura noastră prioritate. Eu îi voi distrage atenția ducelui pretinzând că am nevoie de lecții de vals, iar Tommy se va strecura în bibliotecă pentru a căuta tabloul.

– Dacă este acolo, l-a ascuns bine. Nu voi avea prea mult timp să caut. Tommy a făcut o grimasă. Faircliffe trebuie să participe la un bal.

– Conform cercetării lui Graham, în seara aceasta, Faircliffe va cere oficial mâna domnișoarei York. Vocea lui Chloe era răgușită. Doamna York vrea cât mai mulți martori pentru ca fiica ei să devină o viitoare ducesă.

Rostirea cuvintelor cu voce tare a fost suficientă pentru a-i provoca lui Chloe greață. Philippa urma să fie în curând Excelența Sa ducesa de Faircliffe.

Iar Chloe... va fi doar Chloe.

– Săraca Philippa. Elizabeth s-a agitat cu rochia lui Chloe. Nu este timpul să te gândești să angajezi o servitoare?

– Două servitoare, a fost de acord Tommy, cu ochii ei strălucind. Una pentru fiecare garderobă.

– Ne putem permite, i-a reamintit Elizabeth. Ai putea avea o cameristă diferită în fiecare zi a săptămânii dacă dorești.

Chloe nu își dorea.

Nu se complicase niciodată cu o cameristă înainte, pentru că întotdeauna ieșea din casă în ținute atât de simple, încât putea trece de la halatul de baie la îmbrăcarea completă în mai puțin de cinci minute.

Faptul că-și petrecea restul timpului îmbrăcându-se și dezbrăcându-se, bucurându-se și descurcându-se, împodobindu-se și alintându-se, acesta fusese răsfățul ei secret. Faptul că frații ei știau acum adevărul nu însemna că era pregătită să fie văzută de oricine altcineva.

– Nu este necesar. Și-a netezit un rid invizibil. Când îl vom aduce acasă pe *Puck* al nostru, viața va reveni la normal. Voi fi din nou o nulitate.

– Nu și pentru noi, a insistat Elizabeth cu fermitate.

– Cu sau fără pene de struț, Chloe este mai mult decât suficientă pentru oricine contează, a fost de acord Tommy. Cui îi pasă de Faircliffe?

Aici era adevărata problemă.

Chloe și-a sprijinit coatele pe genunchi și și-a frecat fața cu mâinile. Cui îi păsa de Faircliffe? Lui Chloe îi păsa.

Încă îl mai putea vedea dacă se strecura deghizată în Westminster, dar nu ar fi fost suficient.

Îi va lipsi să fie importantă la fel de mult cum îi vor lipsi și sărutările lui.

Tommy i-a înmânat lui Chloe coșul.

– Am ajuns.

– Mult noroc, a spus Elizabeth în timp ce trăsura se oprea. Mă duc să spionez cu Graham. Ți-a spus că menajera s-a întors la casa din oraș aseară târziu?

Chloe a dat din cap.

– Doamna Root.

Cu menajera înapoi acasă, cameristele nu vor mai fi ocupate împărțind munca suplimentară. Asta însemna, de asemenea, că o altă persoană va cutreiera aceleași holuri ca și Tommy. O persoană cu același breloc de chei.

Tommy și-a verificat ridurile într-o oglindă.

– Nu este nici rapid, nici ușor să verifici fiecare scândură și potențială ascunzătoare în timp ce te ferești de două cameriste și de un lacheu. Petrec mai mult timp bâjbâind ca mătușa Wynchester decât căutând.

– Mai avem timp până la gala de sfârșit de sezon, i-a reamintit rapid Chloe. Cel mai bine este să nu ne grăbim.

Orice pentru a mai avea încă o lună cu Lawrence.

Când Chloe și Tommy au ajuns pe scara din față, majordomul deschidea deja ușa. Domnul Hastings le-a condus fără întârziere în salonul special fără oglinzi.

Faircliffe a sosit câteva momente mai târziu. Nu Faircliffe – Lawrence. Ducele a cărui gură o cunoștea la fel de bine ca și pe a ei.

– Bună seara, Lawrence, a șoptit ea, de parcă mătușa Wynchester ar fi indignată să descopere că își spuneau pe numele mic.

Tommy știa deja. Credea că făcea parte din plan.

– Bună seara, Chloe, i-a răspuns el, cu ochii săi calzi și strălucitori, apoi s-a întors să facă o reverență în fața lui Tommy. Arătați bine astăzi, doamnă Wynchester.

– Ce? a urlat Tommy. Vorbește mai tare dacă vorbești cu mine, tinere! Ea a clătinat din cap. Băieții din ziua de azi, cu mormăiala asta. Data viitoare când vin, o să aduc un corn pentru urechi. Nu vei obține nimic de la mine atunci, te avertizez de pe acum.

Lawrence și-a arcuit sprâncenele spre Chloe.

Ea a dat din umeri și a șoptit:

– Nu-ți face griji. Nu știe despre sărutări.

Obrajii i s-au înroșit.

La fel și cei ai lui Chloe. Tommy cu siguranță avea să o tachineze mai târziu în legătură cu asta.

– Ăăă... Lawrence și-a dres glasul. Cărui fapt îi datorez această plăcere?

– Am o invitație la un bal diseară. Nu a menționat familia York, deși, având în vedere că restul societății plănuia să fie prezentă, și-a imaginat că nu era nici o îndoială. Mi s-a spus că

programul va include valsuri. Sper să evit să calc pe degete, dar nu am primit niciodată o instruire oficială.

– Vrei să te învăț să dansezi vals?

Expresia lui răvășită a adăugat în tăcere: „Cu altcineva?".

Dar amândoi știau că nici unul dintre ei nu avea vreo pretenție față de celălalt. Indiferent de ceea ce ar fi dorit inima trădătoare a lui Chloe.

Ea a dat din cap.

– Dacă nu te deranjează.

– Nici un deranj, a spus el repede. Și eu am un eveniment în această seară, dar va fi o onoare pentru mine să joc rolul de profesor de dans între timp.

Touché. În seara aceasta, amândoi vor căuta brațele altcuiva.

– Am o cameră perfectă pentru dans, a adăugat el, apoi s-a întors spre Tommy. Mătușă Wynchester, ai putea să ne cânți o melodie la pian?

– Cu articulațiile astea? Tommy a strâns pumnul spre duce. Îndrăznesc să spun că nu știi nimic despre artrită, tinere. Tot ce pot să fac cu un pianoforte este să mă holbez la chestia aia blestemată. Îți mulțumesc că mi-ai amintit.

– Ăăă... Lawrence i-a trimis lui Chloe o privire neputincioasă.

Ea a mai ridicat un pic din umeri ca răspuns. Tommy era o muziciană bună. Mătușa Wynchester, pe de altă parte... Ei bine, vulpea aceea bătrână era imprevizibilă.

Lawrence a afișat o expresie de considerație.

– Dacă sunteți dispusă să încercați ceva care miroase puțin a... off, majordomul meu jură că nu există un remediu mai bun pentru artrită decât compresa pe care o face menajera mea.

Tommy s-a ridicat în picioare.

– O voi ruga imediat să îmi aducă una.

A ieșit în trombă din salon fără să aștepte permisiunea.

– Cum ar putea să o găsească pe doamna Root? Lawrence a dat din cap cu neîncredere. Personalul meu este convins că mătușa ta abia dacă poate găsi drumul pe un coridor drept. Să trimit pe cineva să o ajute? Poate că domnul Hastings...

– Lasă-ți majordomul la postul lui, l-a întrerupt Chloe calmă, înainte ca ducele să poată face rost de un însoțitor pentru însoțitoarea ei. Mătușa Wynchester poate că este bătrână, dar este mai capabilă decât crede lumea. Îi place să facă lucrurile singură. În plus, fiecare cameră are clopoței. Dacă are nevoie de ajutor, știe ce să facă.

A înclinat capul.

– În acest caz, o vom lăsa pe ea să se descurce singură, iar noi să ne ocupăm de ale noastre. Ești gata pentru lecția de dans?

Chloe nu era.

Pieptul i se strângea de dorul de a valsa cu el la un bal adevărat. Mintea ei știa că toate acestea erau doar închipuiri, dar pulsul ei accelerat și respirația tremurândă indicau că restul corpului ei credea că ficțiunea era mult prea reală. Fiecare nouă clipă furată în brațele lui nu făcea decât să facă și mai dureroasă despărțirea lor inevitabilă.

– Sunt gata. Ea și-a încolăcit degetele în jurul brațului lui ca și cum nu ar fi fost diferiți de orice cuplu care se pregătea să danseze. Arată-mi drumul!

Se pare că drumul ducea spre o cameră mare și aerisită, cu podeaua goală, cu excepția unui pian într-un colț și a câtorva scaune de pluș de-a lungul peretelui opus.

– Aici îți organizezi petrecerea de sfârșit de sezon?

– Da.

Ochii lui erau tulburi, ca și cum gândul îl umplea de durere la fel de mult ca și de plăcere. Apoi a zâmbit, și a fost ca și cum soarele ar fi răsărit deasupra capului, și nu un candelabru neiluminat. Ea nu se putea uita decât la el.

I-a ridicat palma în palma lui și și-a curbat cealaltă mână deasupra mijlocului ei. Nu era chiar îmbrățișarea la care tânjea, dar mai mult decât suficient pentru a-i înmuia genunchii. Până la urmă, nu avea să se prefacă stânjenită.

Vocea lui era aspră.

– Până la gală, mă tem că trebuie să ne prefacem că auzim orchestra cântând.

Ea nu avea nevoie să se prefacă. Inima ei bătea suficient de tare pentru a ține ritmul pentru amândoi. Ușor, cu grijă, și-a așezat mâna liberă pe umărul lui.

–Voi merge încet, a spus el. Unu-doi-trei, unu-doi-trei. Încearcă să te relaxezi și să te lași condusă de mine.

Nu era deloc relaxată. Spera ca el să o ierte că îl călca, lipsită de eleganță, pe picioare. Fiecare picior se simțea supraîncălzit și neîndemânatic.

Sau, mai bine zis, asta a crezut până când Lawrence a început să se miște. Valsa ca un vis devenit realitate, ticălosul. Bineînțeles. Era imposibil să nu alunece prin sala goală de bal într-o armonie perfectă, indiferent dacă muzica îl însoțea sau nu. Corpul ei era sub controlul lui.

Picioarele lor și-au găsit propria melodie. Ochii lui nu îi părăseau pe ai ei. Trupurile lor se mișcau impecabil împreună, ca și cum toate dansurile anterioare ar fi fost o repetiție pentru acest moment, aici, cu el. Se întreba dacă va fi așa de fiecare dată, sau dacă va fi chiar mai bine.

Și-a dat seama cu tristețe că acesta era singurul vals pe care îl vor dansa vreodată împreună. Amintirea va trebui să o susțină. Nu era de ajuns. Și-ar fi dorit să aibă ceva tangibil, cum ar fi medalionul ei spart sau mănușile roșii și calde. Privirea i s-a aprins la vederea batistei perfect călcate din buzunarul lui. Înainte ca ea să se poată opri, aceasta s-a făcut nevăzută de la pieptul lui, dispărând într-un pliu ascuns al rochiei ei în timpul următoarei întoarceri.

–Speram să treci pe aici, a murmurat el. Mâna lui la spatele ei era tot ce se cuvenea, dar degetul lui mare îi mângâia corpul. Mângâierea măruntă a ars prin rochia și tunica ei și s-a imprimat pe pielea ei. Bietul Hastings își petrece fiecare clipă a zilei privind pe fereastră, în speranța de a zări trăsura Wynchester.

Ah, era posibil să rateze pasul și să se rostogolească la pieptul lui.

El a prins-o și apoi au început să danseze din nou.

– C-ce? s-a bâlbâit ea. A spera că va trece pe aici nu era deloc același lucru cu a plăti o santinelă să stea de pază, pentru orice eventualitate.

A tras-o mai aproape de el, iar cuvintele îi ieșeau din gât de parcă nu ar fi vrut să le rostească cu voce tare.

– Mi-a fost dor de tine.

– Am fost aici ieri, i-a reamintit ea. Ea, nu el, fusese cea care își petrecuse fiecare clipă fără el gândindu-se la sărutul lor. Ți-ai petrecut toată noaptea în Parlament.

Îl urmărise. El fusese glorios.

– O parte din noapte, a fost de acord. Mâna care o ținea pe a ei s-a apropiat de buzele lui pentru un sărut, apoi s-a oprit chiar înainte de contact. I-a coborât degetele înapoi la o distanță sigură, cu o expresie chinuită. Restul nopții mi-am petrecut-o dorindu-mi să te sărut pe tine.

La naiba cu el pentru că a spus asta! Oricât de mult i-ar fi plăcut lui Chloe să creadă că noaptea lui agitată fusese din cauza gândurilor despre ea, nu-și permitea să creadă asemenea prostii frumoase. După această seară, el îi va aparține Philippei. Chloe era doar un interludiu de distracție.

Dacă chiar îi era dor de ea, ar fi putut să o roage să vină în vizită. Știa unde locuia. Ar fi putut să trimită o trăsură, un bilet sau o pisicuță mesager. Dar nu o făcuse și nici nu voia să o facă.

– Nu porți boneta, a murmurat el.

O pusese sub patul ei, unde nu trebuia, privind-o, să se confrunte cu amintirea lui, dar unde s-ar fi aflat suficient de aproape pentru a se strecura în visele ei în timp ce dormea.

– Dacă zorzoanele din cufărul de la trăsură îți sunt de folos, aș fi bucuros să îți împrumut tot ce dorești pentru balul din seara asta. A zâmbit. Poate o pană de crai?

– Nu vreau una.

Cuvintele au izbucnit din gura ei mai dur decât intenționase. Ea nu le-a îndulcit lovitura.

Dacă privitul la cadoul lui făcut de mână în singurătate era prea mult de suportat pentru sufletul ei îndurerat, să-l poarte în timp ce-l privea cum îi făcea curte altcuiva ar fi fost imposibil.

– În regulă.

Nu a mai pus alte întrebări, iar Chloe s-a încruntat. Ce se întâmplase cu explicațiile lui de douăzeci de minute despre orice?

– Nu vei încerca să mă convingi?

– Este vorba despre părul și viața ta. Ochii lui au privit-o fix. Ești suficient de inteligentă ca să știi cum vrei să o trăiești.

Dacă ar fi atât de ușor.

– A ști nu este același lucru cu a face, a mormăit ea.

S-a oprit din dans și a tras-o mai aproape.

– S-a întâmplat ceva?

Totul se întâmplase. Întreaga ei copilărie fusese o avalanșă constantă de a ști ce își dorea și de a nu putea să aibă.

– Nu e nimic, a spus ea.

Expresia lui era deconectată.

– Poți să-mi spui.

A suspinat. Erau mult prea multe. O viață întreagă despre care el nu știa nimic. Dar dacă ar fi trebuit să aleagă un singur moment definitoriu...

– Tu și nobilii tăi nu sunteți singurii care treceți în grabă pe lângă cartierul sărac ca și cum acolo nu ar fi oameni adevărați. În cele mai sărace părți ale oricărui cartier, încă există cei care au și cei care nu au. Și eu am fost unul dintre cei cu lipsuri.

A tresărit.

– Din cauza orfelinatului?

– Orfelinatul este motivul pentru care sunt în viață. A fost totul pentru mine. Nu am avut același impact asupra lui. A schițat un zâmbet trist. Am fost un copil simplu. Ai putea crede că faptul că eram ignorată m-ar fi făcut să mă revolt, dar am văzut ce se întâmpla cu copiii indisciplinați. Să mă amestec în mulțime era mai bine decât să ies în evidență. Nu am vrut să fiu alungată din singurul cămin pe care l-am cunoscut vreodată. Nu din nou.

S-a încruntat.

– Din nou?

– Nu sunt orfană. Sau, cel puțin, nu fusese la momentul respectiv. Nu am fost trimisă să locuiesc într-un orfelinat pentru că nu era nimeni altcineva să mă ia. Am fost abandonată pentru

că familia mea nu m-a vrut. Am fost băgată într-un coș cu un bilet care spunea că sunt o gură în plus într-o familie care avea deja mai mult decât suficient. A simțit un nod în gât, așa cum se întâmpla întotdeauna. Părinții mei s-au uitat la toți copiii lor și au decis că bebelușul neajutorat era cel pe care îl doreau cel mai puțin. Pe mine. Cel mai nefolositor dintre toți.

Ea fusese cea mai nouă, cea mai puțin iubită, cea mai puțin cunoscută. O micuță albă, imposibil de distins de orice alt copil care plângea. O greșeală costisitoare care nu a meritat costul.

– Sunt sigur că te-au iubit, a spus el repede. Sunt sigur că au plănuit să vină să te ia, de îndată ce lucrurile se vor schimba.

– Asta crezi? Ar fi fost o sarcină dificilă. Nu au semnat biletul și nici măcar nu mi-au menționat numele. A trebuit să-l împrumut pe al altcuiva. Pe corcitura directorului o chema Chloe. Părea să i se potrivească și ei. Nici orfelinatul nu avea suficiente fonduri pentru a hrăni acele guri. De îndată ce am fost suficient de mare, mă strecuram afară să cerșesc firimituri.

– Așa ai avut ce mânca?

– Nu. Ea a pufnit. Oamenii se uitau direct prin mine. Singura mea șansă de a obține o jumătate de penny a fost să scotocesc printre gunoaiele aruncate pe malul Tamisei sau să învăț să le smulg direct din buzunarele celor care nu-mi remarcau prezența.

– Ce cale ai ales?

– Ambele. Aveam șase, șapte, opt ani. În fiecare pătuț răsunau burțile goale și împărțeam cu ceilalți copii orice mâncare pe care o scotoceam, înainte de a mă prăbuși epuizată în propriul meu pat. Și apoi, într-o zi...

Părea că rămâne fără aer.

Mâna lui s-a închis protector peste a ei.

– Într-o zi?

S-a luptat cu înțepătura din gât.

– Într-o zi, când m-am strecurat înapoi pe fereastra dormitorului cu o pâine întreagă de împărțit, patul meu era ocupat. Îngrijitorii dăduseră patul altcuiva. Fusesem plecată de trei ore și deja cei care dețineau controlul uitaseră că acolo fusese vreodată o fetiță pentru care să îl păstreze.

Fața lui Lawrence s-a crispat de groază. Înainte ca acesta să poată răspunde, un lacheu a apărut în fața ușii deschise.

–Scuzați întreruperea, Excelența Voastră. Trăsura este aici pentru a vă duce la logodnă.

Ah. Chloe a clipit rapid. Balul de la familia York, bineînțeles. Nisipul se scursese din clepsidră. Umerii i-au încremenit. Îl reținuse pe duce mai mult decât avea dreptul. Mireasa lui îl aștepta. Era timpul să fie înlocuită și uitată.

Încă o dată.

Capitolul 21

Chloe a ieșit cu greu din reședința ducelui de Faircliffe, cu inima strânsă. S-a aruncat în sus, în trăsura familiei și în brațele surorii ei.

– Ești bine? Tommy i-a cuprins fața lui Chloe, alarmată. Ce ți-a făcut ticălosul ăla?

– Nimic. Chloe și-a îngropat fața în umărul surorii ei și și-a dorit să nu plângă. Absolut nimic.

Tommy i-a mângâiat părul.

– Ce ai vrut să facă?

Totul.

Chloe a îmbrățișat-o strâns în loc să răspundă. Lawrence nici măcar nu o sărutase de rămas-bun. Îi aparținea deja Philippei.

Roțile trăsurii s-au pus în mișcare.

Tommy a deschis panoul către vizitiu.

– Acasă, vă rog. Nu vom merge la bal.

– Nu. Trebuie să mergem. Stomacul lui Chloe s-a revoltat împotriva acestei idei. Nu vreau să-l văd cum o cere în căsătorie pe Philippa, dar trebuie să văd cum se întâmplă. Trebuie să știu.

Tommy i-a aruncat o privire chinuită, apoi a dat din cap.

– În regulă. Și-a întors capul spre vizitiu. La balul familiei York, vă rog.

Chloe s-a lăsat să cadă pe spătarul trăsurii.

– Spune-mi că l-ai găsit pe *Puck* al nostru.

Tommy a clătinat din cap.

– Am cercetat fiecare centimetru din acea bibliotecă. Am tras cu ochiul pe sub scaune și chiar și în interiorul cărților, în caz că ar fi fost scobite pentru a crea spații secrete. *Puck și familia* nu se află acolo.

Chloe a înghețat.

– Nu se află acolo?

– Am căutat peste tot unde mi-a trecut prin cap să caut. De două ori. Menajera aproape că m-a prins încuind ușa după mine. Îmi pare rău, Chloe. E în altă parte. Trebuie să ne întoarcem.

Înapoi în casă, dar nu și în brațele lui Lawrence.

Data viitoare când vor veni să-l cheme, va fi logodit și poate că nu va fi singur. Sosirea lui Chloe ar putea întrerupe timpul petrecut în intimitate cu noua lui logodnică.

Până la urmă, nu era sigură că ar putea suporta să-l vadă cu altcineva.

Lawrence și-a strâns lavaliera pentru a treia oară și și-a privit fix reflexia.

Chloe tocmai plecase cu câteva momente în urmă, iar el se aranja pentru ea, și nu pentru moștenitoarea pe care spera să o facă mireasa lui.

Își dorea să se căsătorească cu domnișoara York? S-a întors cu spatele la oglindă. Nu voia să se căsătorească pentru bani. Oricât de practic și banal ar fi fost. Dar dorințele cuiva nu însemnau nimic când trebuia să ia în considerare și chiriașii, și personalul, și o proprietate familială care s-ar prăbuși sub ochii lui fără renovări la timp.

Chiar dacă ar fi fost dispus să renunțe la respectul câștigat cu greu și să accepte scandalul și cenzura pe care i le-ar fi adus orice alianță cu clanul Wynchester, Chloe tot nu era o opțiune. Ea nu avea zestre.

Adevărul nefericit era că Lawrence avea nevoie de o moștenitoare. Domnișoara York nu părea deosebit de dornică să se căsătorească cu el, dar cerșetorii nu puteau alege. Oricât de mult și-ar fi dorit el.

Când a ajuns la ușa din față, Hastings i-a înmânat o scrisoare.

– Asta a venit acum câteva minute. Părea important.

Lawrence a aruncat o privire la sigiliu și la scrisul de mână și a simțit un nod în stomac. Era important. Nu era nici primul

mesaj pe care îl primise de la banca ce deținea ipoteca asupra casei din oraș.

Se pare că tatăl lui încetase să mai facă plăți cu ani în urmă. Pentru a achita datoria, Lawrence a depus câte trei luni, pe rând, veniturile obținute din vânzarea obiectelor de valoare din succesiune.

Banca îi permisese lui Lawrence să amâne data până la care toate fondurile restante trebuiau să fie rambursate integral cu dobândă, cu condiția ca suma lunară exorbitantă să fie primită până în prima zi a fiecărei luni, fără întârziere. Dar nu erau suficienți bani. Nu încă.

Și-a strecurat un deget tremurând sub ceară și a început să citească.

Era 25 aprilie. Nu plătise rata din această lună și furnizase doar jumătate din suma din luna precedentă. Le părea foarte rău, dar, până la urmă, nu va putea să păstreze casa din oraș până în iunie. Dacă nu-și va achita suma restantă în decurs de o săptămână, ipoteca va fi executată silit, iar el va fi evacuat la sfârșitul lunii mai.

Nu numai că nu ar mai exista o gală de sfârșit de sezon, dar nici nu ar mai exista un sfârșit de sezon. Fără Camera Lorzilor, fără Londra, fără Chloe.

Lawrence a mototolit scrisoarea în palmă. Dacă recolta nu s-ar fi stricat, ar fi avut banii. Dar anul trecut fusese anul fără vară. Recoltele se stricaseră în toată Anglia, în toată Europa. Lawrence nu era singurul al cărui venit se micșorase brusc până la zero.

Probabil că acesta era motivul pentru care banca nu mai permitea nici o amânare. Știau că terenurile sale în paragină nu vor deveni fertile mâine. Făcuse progrese bune în ceea ce privește datoriile tatălui său – progrese bune, progrese excepționale – dar soldul rămăsese extrem de întârziat și nu avea cum să îl plătească.

Nici o altă cale decât aceea de a-și asigura o zestre sănătoasă cât mai repede posibil.

Va trebui să se căsătorească cu domnișoara York mai devreme sau mai târziu.

Doamna York ar fi încântată. Îi sugerase cu tărie lui Lawrence că această seară ar fi o seară bună pentru o cerere în căsătorie. El bănuia că ea ar fi lăsat ca vestea să ajungă și la urechile tuturor prietenilor ei. Degetele lui își săpau în palmă, comprimând anunțul de executare silită într-o biluță zimțată.

Era timpul pentru spectacol.

Trăsura Wynchester s-a oprit la capătul unei cozi lungi.

– O să mi se facă rău, a gemut Chloe.

– Va trebui să aștepți până mai târziu. Tommy s-a uitat pe fereastră. Am ajuns.

Chloe a răsuflat neregulat și a întins mâna spre coșul cu trucuri.

Cu mulți ani în urmă, Graham o tachinase pentru că purta un coș în loc de poșetă. Nu era tot timpul așa, replicase ea cu înfiăcărare, și, în plus, i-ar fi plăcut să-l vadă ascunzând un schimb de haine și un prespapier furat în interiorul unei mici poșete de mătase.

Adevărul era că, pentru Chloe, coșurile aveau o semnificație specială. Prima ei interacțiune cu unul se petrecuse atunci când fusese abandonată la orfelinat, la doar câteva zile. De atunci, se hotărâse să aibă în coșurile din viața ei obiecte de valoare, de preț. Dacă ceva se afla în interiorul unui coș, se întâmpla pentru că era important și voia să fie sigură că îl va putea găsi din nou. Să-l păstreze cu ea în permanență.

În această seară, coșul ei conținea ornamente cosmetice care o ajutau să pretindă că balul York nu o poate răni. Că nu avea nevoie de ducele de Faircliffe. Că îi era mai bine fără el. Că el ar trebui să se prăbușească pe podea în lacrimi pentru că el era cel care pierdea.

A băgat mâna înăuntru și a scos o diademă rafinată din aur și ametiste.

Exista oare o tiară a răzbunării? Și-a trântit-o pe cap și a fixat-o cu furie la locul ei. Acolo. Va intra plutind pe ușă, va

străluci sub candelabre și va mărșălui înapoi la trăsura ei imediat ce prezența ei va fi înregistrată de singura persoană care ar fi putut să o observe.

Dacă nu a observat...

Nu. Nu s-ar gândi la asta.

Care era alternativa? Putea să recunoască faptul că deținea o sumă substanțială de bani. Dar nu voia să-l „câștige" pe Lawrence în acest fel. Nu ar fi fost o victorie. În plus, zestrea era pentru soți. Încrederea lui Chloe era menită să o lase să facă ce vrea ea.

Iar ceea ce își dorea era să fie aleasă pentru ea însăși, nu pentru banii ei.

Era prea mult să ceară lucrul acesta?

A coborât din trăsură cu capul sus și a pus un picior în fața celuilalt până la ușa din față a casei York.

Petrecerea era o nebunie absolută.

– Doamna York trebuie să fie în al nouălea cer, i-a șoptit ea lui Tommy, cu admirație reticentă. Toate rubricile de scandal ale lui Graham vor numi această seară „Lovitura sezonului".

– Toate celelalte amfitrioane ar putea la fel de bine să renunțe acum, a fost de acord Tommy. Nici măcar mătușa Wynchester nu s-ar putea face auzită în vacarmul ăsta.

– Încearcă. Chloe și-a împins sora înainte. Dacă tot trebuie să stăm aici, măcar o să mănânc niște desert.

Tommy a tresărit.

– Desert?

Pe măsură ce își croiau drum prin mulțimea de oameni, muzica se auzea tot mai tare. Fiecare fereastră din sala de bal plină de viață era deschisă pentru a lăsa să intre aer proaspăt, deși mulțimea era prea densă pentru a permite circulația.

Tommy s-a oprit în loc, schimbându-se la față.

– Uite-o pe Philippa!

– Faircliffe este cu ea?

– Nu încă.

– Cum arată?

Chloe a închis ochii să nu vadă.

– Ca o persoană care e pe cale să-i pună pirostriile celui mai eligibil duce al Angliei, fie că îți place sau nu?!

Faptul că Philippa nici măcar nu voia să se căsătorească cu Lawrence a răsucit cuțitul și mai tare. Nu doar pentru Chloe, ci și pentru Lawrence și Philippa. Ce fel de căsnicie ar fi aceea? Părea chiar mai rău decât să fii singură.

– Arată minunat, i-a șoptit Tommy. Poartă o rochie mov și azurie cu dantelă de Anvers. N-am văzut-o niciodată mai frumoasă. Oricine ar vrea să se căsătorească cu ea.

– Minunat, a mormăit Chloe. Exact raportul pe care îl așteptam.

Tommy a privit-o brusc.

– Îi dorești să nu fie bine?

– Nu, a recunoscut Chloe. Îmi place Philippa și bănuiesc că suferă. S-ar putea să fie singura persoană care își dorește această uniune mai puțin decât noi. Oh, de ce trebuie ca aristocrații să fie atât de complicați? Am cunoscut soții de pescari care s-au căsătorit din dragoste.

– Notă pentru viitorul meu eu, a murmurat Tommy. Data viitoare să te îndrăgostești de o soție de pescar.

– Pescăriță celibatară, a corectat Chloe. Dacă este o soție de pescar, ai ajuns deja prea târziu. Am ajuns să cred că sincronizarea este cea mai sigură predicție a succesului în chestiuni de inimă.

– Pescăriță celibatară, a repetat Tommy, cu o mișcare bruscă din cap. Să nu te prefaci surprinsă când se întâmplă. Voi spune tuturor că a fost ideea ta.

– Atunci, prima ta greșeală va fi că mi-ai urmat sfatul, a spus Chloe neputincioasă. Tot ceea ce îmi spune inima să fac este o idee proastă. De exemplu... Respirația ei s-a întrerupt. Uite-l pe Faircliffe!

Tommy a înghețat în loc.

– Se îndreaptă spre Philippa?

– Nu. Chloe s-a încruntat. Dansează cu Lady Eunice.

– Dar acesta este un vals. Sprâncenele lui Tommy s-au încruntat. Rareori sunt mai mult de două într-o noapte. Ce ar putea să însemne asta?

– Că amână inevitabilul, a spus Chloe.

– Sau... că zvonurile nu sunt adevărate. Lawrence încă își caută soție.

A încercat să emane bucuria care clocotea în ea la acest gând. Și dacă era adevărat? Dacă, chiar și după această petrecere, Lawrence rămânea încă puțin timp cel mai eligibil, extrem de nelogodit și foarte burlac duce din toată Anglia?

Pentru o clipă, și-a permis să pretindă că ea era cea pe care el o dorea cel mai mult.

Pieptul i s-a umplut de dor. Lawrence era ducele de Faircliffe. Era vizibil și puternic, iar ducesa lui avea să fie și ea. Cum ar fi să fie recunoscută și respectată de nobilime?

Nu vei afla niciodată, și-a amintit ea însăși cu asprime. El nu ar alege niciodată un Wynchester, iar ea ar respinge cererea oricui nu i-ar accepta familia, pe deplin și în public.

Faircliffe nu era acel om.

Era bucuroasă că o alesese pe Philippa. Bucuroasă, bucuroasă, bucuroasă, bucuroasă. Va continua să își spună asta până când se va adeveri.

Tommy a apucat-o de braț, emoționată.

– Cred că am găsit prăjituri cu lămâie.

– Așteaptă. Muzica s-a oprit. Chloe a respirat adânc, tremurând. Acum se va duce direct la Philippa.

Tommy a aruncat o privire peste umărul lui Chloe și a clătinat din cap.

– Nu se uită la Philippa. Mai bine aș lua prăjiturile alea.

– Dar...

Tommy a dispărut, lăsându-l pe Faircliffe în locul ei, ca și cum mulțimea ar fi jucat cel mai viclean joc de noroc.

Lawrence se uita la ea ca și cum ar fi fost cel mai fascinant tablou din toată colecția lui.

Mai existase vreodată un bărbat atât de frumos sau atât de periculos? Era proaspăt pieptănat și aranjat, ca o păpușă de hârtie care prinde viață – cu margini ascuțite cu tot.

Ea prefera lavaliera lui strivită între ei și părul lui ciufulit de degetele ei.

Acest lucru nu se va mai întâmpla niciodată.

– Mi-aș dori... Ochii lui i-au căutat pe ai ei. Nu mai pot amâna datoria mea față de coroană.

Inima îi bătea cu putere în piept. Nu a întrebat ce a vrut să spună.

I-a spus oricum.

– Domnul și doamna York speră că balul din seara aceasta va fi însoțit de un anunț special.

– Știu. Degetele ei s-au strâns în pumn. Toată lumea știe. Fă-o.

– Lucrez la asta, a mormăit el. Îmi amintesc toate motivele pentru care trebuie să fac asta.

– Chiar tu mi-ai spus că ea este ceea ce îți dorești, a spus Chloe, cu vorbele ei acide. O familie perfectă de nobili care să ducă mai departe moștenirea Faircliffe, fără scandaluri.

Adică nimic din ce avea Chloe de oferit.

– Știu. Un mușchi al obrazului i s-a strâns. Ochii lui îi priveau fierbinte pe ai ei. Știu.

– Atunci, du-te, a spus ea liniștită, înainte ca el să înrăutățească lucrurile făcând aluzie la posibilitatea ca ea să devină amanta lui.

Singurul lucru mai rău decât să fii înlocuit și uitat era să fii ascuns în întuneric intenționat.

În nopțile nedormite, Chloe se întreba uneori dacă părinții ei și-au putut permite să o păstreze... dar au ales să nu o facă, pentru că era o bastardă născută de o mamă și un tată care preferau să păstreze un secret decât să-și păstreze copilul.

Prefera să rămână o mândră fată bătrână din Wynchester decât rușinea secretă a unui bărbat.

Capitolul 22

Lordul Southerby i-a ieșit în cale lui Lawrence înainte ca acesta să ajungă la familia York.

Lawrence a strâns din dinți. Nu avea chef să vorbească despre Chloe sau despre afaceri.

– Nu am încă partea mea de investit, dar o voi face înainte de sfârșitul sezonului.

– Așa ai spus. Contele cel ștrengar a ridicat din umeri leneș și a dat din cap în direcția din care venise Lawrence. Ai arătat destul de mult interes pentru domnișoara Wynchester în ultima vreme, nu-i așa?

Lawrence abia putea să se îndepărteze fără să tânjească să se mai uite o dată la ea peste umăr. Tocmai fusese alături de ea cu câteva clipe înainte, și totuși, de fiecare dată când o zărea, era ca și cum ar fi fost în echilibru la cârma unei nave. Prezența ei avea forță. Un vânt puternic care îl dobora.

Numai că, de data aceasta, pânzele sale l-au dus pe un alt țărm.

– Nu am nici un drept asupra ei, s-a forțat el să răspundă. Eu... sper că va găsi o pereche minunată.

– Fără îndoială că cineva va mușca momeala. Buzele lui Southerby s-au întins într-un zâmbet lent – cel de lup despre care mamele își avertizau fiicele. Eu o consider fascinantă. Pare genul de femeie pe care cineva ar vrea să o cunoască.

– Este, a fost de acord Lawrence înainte de a se putea opri.

Și de ce să se oprească? Sau de ce să îl oprească pe contele de Southerby, mai bine spus? Lordul fanfaron era un domn cu relații bune, fără datorii de plătit și cu un proiect de dezvoltare promițător care îi va spori averea deja considerabilă. Era

fermecător, inteligent, prietenos... Elegantul Lord Southerby era practic perfect din toate punctele de vedere.

Îi făcea stomacul lui Lawrence să se agite.

– Ea nu are zestre, i-a spus el lui Southerby. Noua moștenitoare este bogată, dar domnișoara Wynchester nu este.

Contele se uita la Lawrence de parcă îi crescuseră coarne.

– Ce-mi pasă mie de zestre?

La țintă. O săgeată perfectă. Asta era diferența dintre cei doi bărbați. Unul trebuia să se căsătorească pentru bani, iar celălalt putea să curteze pe oricine dorea.

– Și înalnte de a-mi spune că provine dintr-o familie scandaloasă, știu și eu asta, a adăugat Southerby. Potrivit articolelor de scandal, se întâmplă să fiu și eu considerat oarecum scandalos. Domnișoara Wynchester s-ar putea să nu-și dorească să valseze cu un „crai neruşinat" ca mine. L-a cuprins de umăr pe Lawrence. Liniștește-te, Faircliffe. Tot ceea ce caut este pe cineva interesant cu care să dansez.

Lawrence și-a strâns pumnii.

Poate contele se gândea doar la un singur dans, mai degrabă decât la o căsnicie pe viață, dar fiecare moment în compania lui Chloe îi stârnea lui Lawrence dorința de mai mult. Nu se îndoia că și contele ar fi simțit la fel. Chloe ar putea fi cea care s-ar căsători cu un „crai neruşinat" ca Southerby.

Dar el nu avea dreptul să se intereseze cu cine se căsătorește. Trebuia să o urmărească pe domnișoara York.

– Te rog să mă scuzi, a zis el și l-a ocolit pe conte.

Poate că Southerby era pe punctul de a o seduce pe Chloe, dar Lawrence nu trebuia să privească cum se întâmplă. Era timpul să se ridice în picioare cu domnișoara York pentru programul lor.

Fără să se uite înapoi, a recuperat ultima distanță.

– Cred că acest dans este al meu?

Domnișoara York și-a pus mâna pe antebrațul lui fără să comenteze, dar mama ei a făcut un pas înainte ca să-i șoptească lui Lawrence la ureche:

– Acesta este momentul?

– Pentru menuetul meu cu fiica dumneavoastră? a întrebat el, făcându-se că nu înțelege în mod intenționat. Da, sunt foarte sigur. Domnișoară York, dacă îmi permiți?

– La revedere, mamă, a spus ea categoric.

– Nu există nici un „la revedere", a bâiguit mama ei. Voi fi cu ochii în patru. Dă-mi un semn când...

Acordul de început a blocat orice altceva ar fi vrut să spună doamna York.

Lawrence și domnișoara York abia s-au aranjat în poziție la timp pentru a începe dansul cu ceilalți.

Deși încerca să nu se uite, privirea lui îi aluneca peste umăr spre Chloe.

Ea nu dansa cu Southerby. Chloe și mătușa ei au reușit să plece înainte ca melodia să se termine. Să dispară fără să-și ia rămas-bun. Îl durea sufletul. Era ca și cum s-ar fi deschis o gaură în el.

Când a plecat, Chloe a luat cu ea aerul din plămânii lui.

Și-a întors privirea spre domnișoara York, încercând din răsputeri să afișeze un zâmbet plăcut. Poate că absența bruscă a lui Chloe îi permitea să se concentreze pe îndeplinirea datoriei sale, așa cum ar fi trebuit să facă de la început.

Domnișoara York l-a privit și ea, cu o expresie plată și cu privirea goală, în timp ce îndeplinea fiecare pas al menuetului fără greșeală.

Era o femeie inteligentă. Toată lumea spunea acest lucru, chiar dacă ea nu era dispusă să-și împărtășească pasiunile intelectuale cu Lawrence. El nu voia să forțeze lucrurile. Conversația animată nu era o condiție prealabilă pentru rolul de ducesă. Nu era ca și cum se aștepta ca un soț și o soție să petreacă după-amiezi fără nici o activitate discutând despre artă sau dezbătând politică. Nu așa cum făcuse el cu Chloe.

Domnișoara York îi va purta în pântece un moștenitor – și dacă nu, o fiică sau două – și el și soția lui vor fi la fel de fericiți ca... ca...

Bine, poate că nu ar fi o companie ușoară. Ar fi niște străini indiferenți. Lawrence ar lucra din greu la chestiuni parlamentare.

Iar domnișoara York ar... citi. El ar restaura proprietatea ducelui cu zestrea ei, ar face câțiva copii și apoi... s-ar bucura de o căsnicie extraordinar de plictisitoare, fără dragoste, așa cum făceau adesea cei din clasa lor.

Nu era deloc ceea ce își dorea Lawrence.

Neliniștea i se strecura sub piele ca niște furnici. A încercat să nu-și lase pașii să se împleticească în dans. Acesta era momentul pentru care se pregătise. Era Wellington, gata să învingă sau să moară încercând la Waterloo. Domnișoara York era... Napoleon Bonaparte? Ce se întâmpla cu această metaforă? Căsătoria nu era război. Nu era nici un motiv pentru ca o cerere în căsătorie să se simtă ca și cum ar fi fost străpunsă de o baionetă.

Era Lawrence Gosling, al optulea duce de Faircliffe, și, ca toți deținătorii anteriori ai titlului, cu excepția unuia singur, va face ceea ce este corect.

A executat pașii în tăcere pentru a o privi mai atent pe domnișoara York. O senzație tulburătoare i s-a răsucit în stomac. Oare își dorea să poată alege pe altcineva?

Poate că nu fusese entuziasmată de ideea de a deveni o ducesă puternică, căsătorită cu un bărbat aproape străin, pentru că și ea spera să găsească dragostea.

Era acesta omul care spera să devină? Unul care și-a îmbunătățit propria soartă în detrimentul altora? Nu ar putea trăi cu el însuși dacă ar face bine pentru titlul său doar pentru a face un rău teribil miresei sale.

– Vrei să te căsătorești cu mine? a întrebat el brusc.

S-a împiedicat.

– Îmi ceri să mă căsătoresc cu tine?

– Te întreb dacă vrei să te căsătorești cu mine.

– Dacă mă întrebi, o să spun da.

– Pentru că asta este ceea ce îți dorești?

– Pentru că este datoria mea. Ochii ei erau obosiți. Nu este și a ta?

Nu așa. Era disperat, dar nu era un monstru.

– Nu este de datoria mea să fac copii cu cineva care ar prefera să nu-i vizitez dormitorul.

Cuvintele au fost brutale și lipsite de eleganță, dar nici unul dintre ei nu merita un viitor în care el să o forțeze să-și facă datoria, iar ea să se lase violată pentru a-și face datoria.

– Îmi cunosc responsabilitatea, a mormăit ea.

Nu părea deloc promițător.

– Dacă nu ai fi obligată de onoare să te supui părinților tăi, a întrebat el, cât de interesată ai fi să te căsătorești cu mine?

Ea a parcurs câțiva pași de menuet în tăcere, fără ca ochii ei să-i părăsească pe ai lui.

Și apoi a suspinat.

– Cam la fel de interesată cum îmi imaginez că ești dumneata de mine. În privința asta, cel puțin, ne potrivim de minune.

Nu putea să o facă. Nici ei și nici lui însuși. Nu avea să devină diavolul de care ea se temea în noapte. Nici măcar pentru un ducat.

– Atunci, lasă-mă să te liniștesc. A schițat un zâmbet forțat. Mă voi abține de la a pune o întrebare la care ai fi obligată să consimți contrar propriilor tale dorințe, scutindu-ne astfel pe amândoi de câteva decenii de suferință. Ești liberă, domnișoară York. Cel puțin, vei avea atâta libertate pe câtă am eu puterea să îți acord.

Un ghimpe i-a alunecat pe șira spinării. A dat-o la o parte. Va găsi o cale prin care să nu rănească pe nimeni.

Cumva.

– Mulțumesc. Postura încordată a domnișoarei York s-a relaxat, iar pașii ei au reluat un ritm constant. Se cuvin felicitări domnișoarei Wynchester?

– Nu, a spus el cu un oftat. Indiferent de ceea ce ar fi simțit în sufletul lui. Din moment ce știi ce înseamnă datoria, înțelegi de ce nu.

– Hm, a fost tot ce a spus domnișoara York în replică.

Din moment ce nu putea să o aleagă pe Chloe, era al naibii de norocos că nu era îndrăgostit de ea sau ceva inoportun de genul ăsta.

Domnișoara York a ținut pasul cu muzica.

– Când îți vei lua tabloul înapoi?

Lawrence aproape că s-a împiedicat.

– Nu-l vrei?

Ea a zâmbit.

– M-a interesat doar biblioteca dumitale.

S-a înroșit la față.

– Până când ai văzut că nu mai conținea prea multe cărți?

– Nu, asta ar fi cea mai bună parte. Să umplu spațiile goale cu orice îmi place. Pașii ei erau ușori. Mi-am dat seama că îți pasă mai mult de operele de artă de pe pereți după felul în care te-ai străduit să le eviți.

El a făcut ochii mici.

– De aceea ai spus că îți plac spiridușii dansatori?

– Oricui îi plăceau ar fi trebuit să trezească suspiciuni, a reproșat ea, cu ochii sclipindu-i jucăuș acum, că nu mai trebuia să se teamă că este legată de Lawrence și de gusturile lui îndoielnice în materie de artă. La prima vedere, acea piesă era cea mai ciudată din cameră. Mă îndoiam că cineva te-a mai complimentat vreodată pentru ea, așa că, pentru a fi amabilă, m-am gândit să o fac. Nu mă așteptam să mi-o dai mie.

Singurul motiv pentru care fusese dispus să se despartă de acel tablou era pentru că nu era special. Tatăl său avusese un altul la fel.

Pielea îl mânca de rușine.

– M-am gândit că ar putea face pe unul dintre noi fericit.

– Acum știi. Expresia domnișoarei York era ironică. O voi trimite înapoi cât mai repede.

Acum, că anulaseră oficial uniunea lor neoficială, finalitatea deciziei lor îl făcea să se simtă amețit de panică.

– O să le spun părinților tăi...

– Le voi spune că am refuzat, ceea ce ar fi trebuit să fac de la început. Amândoi știam că nu ne potrivim. Este timpul să fac ceea ce este mai bine pentru mine. Ea a aruncat o privire peste umărul lui și a tresărit. Te superi dacă așteptăm până mâine? Va trebui să mă gândesc la cea mai bună modalitate de a-i informa pe părinții mei despre această nouă întorsătură și aș prefera să nu stric petrecerea.

– Mâine este mai mult decât bine, a asigurat-o el. Nu mai este nimeni altcineva pe care trebuie să mă grăbesc să cer în căsătorie.

– Hmm.

Domnișoara York nu a mai spus nimic, dar ochii ei erau plini de scepticism.

Foarte bine, Lawrence se grăbea. Avea conturi de achitat și salarii de plătit și nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil fără o zestre mare.

Dar trebuia, de asemenea, să trăiască și cu decizia pe care o luase. Mireasa lui va trebui să trăiască și ea cu el. Scurta logodnă cu domnișoara York îi demonstrase că „pentru totdeauna" era mult prea mult timp pentru a fi căsătorit cu cineva cu care ar fi preferat să nu fie.

Chiar dacă motivația viitoarei sale soții era la fel de comercială ca și a lui – un ducat în schimbul unei zestre – atât timp cât ea era mulțumită de aranjament, iar banii ar fi fost ai lui în ziua nunții, Lawrence ar fi făcut ceea ce trebuia să facă.

Chloe trebuie să înțeleagă prea bine situația dificilă. Și ea făcea același lucru. Când venise să își ceară favoarea, recunoscuse cu sinceritate că nu avea zestre și că era în căutarea unui pretendent bogat.

Acela nu era Lawrence. Nu putea pretinde că era „aproape solvabil". Își pierdea casa din oraș.

Dar până când el și Chloe vor găsi amândoi ceea ce căutau, poate că se puteau avea unul pe celălalt.

Măcar pentru câteva clipe furate.

Capitolul 23

Odată cu zorii zilei au apărut și ziarele de dimineață. Chloe nu a putut suporta să se uite. Nici nu trebuia să o facă. Graham a analizat fiecare cuvânt înainte de micul dejun.

Nu exista nici un anunț de nuntă. Și nici nu se zvonea că logodna ar fi fost amânată. În afară de o descriere a rochiei Philippei și o relatare fidelă a programelor pe care le dansase cu Faircliffe, nu mai exista nici o bârfă despre ei.

Chloe și-a frecat tâmplele.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă, a spus Elizabeth ridicând din umeri, că va apărea în ziarul de mâine. Probabil că acestea au fost la tipar cu mult înainte ca dansul să se termine.

– Voi auzi înainte de asta, a asigurat-o Graham pe Chloe. Când îmi voi face rondul peste o oră, voi afla tot ce este de știut și voi raporta.

Randall, majordomul familiei Wynchester, a intrat în sufragerie cu o tavă de argint.

– Scrisoare pentru domnișoara Chloe.

– Philippa. Chloe a gemut.

Poate că Philippa a vrut să răspândească vestea bună în cercul ei de lectură înainte ca articolele de bârfă să o facă în locul ei.

Dar nu era de la Philippa.

Sigiliul ducelui de Faircliffe era chiar acolo, în mijloc.

– Eu... voi citi asta în camera mea.

Chloe s-a ridicat pe picioarele tremurânde, dar Tommy a sărit după ea.

– Vin cu tine.

De îndată ce au rămas singure în camera lui Chloe, aceasta a rupt sigiliul de ceară și a citit conținutul scrisorii.

Mi-e dor de tine. Vii pe la mine?
~L

Îi era dor de ea.

Nu știa dacă să râdă sau să plângă, să arunce scrisoarea în foc sau să înrămeze cuvintele pe perete. Cât timp așteptase în agonie un astfel de semn? Că el observase când ea plecase, că și-ar fi dorit să fie acolo, că îi păsa.

Și a ales să trimită asta la o zi după ce s-a logodit cu altcineva?

Fruntea lui Tommy se încreți de îngrijorare.

– Ce ai de gând să faci?

Chloe a mototolit scrisoarea în pumn, apoi a desfăcut-o la fel de repede, așezând pergamentul încrețit pe măsuța ei de toaletă și trecându-și mâna tremurândă peste crestături în încercarea de a-l netezi la fel cum fusese înainte.

Nu a funcționat.

– Nu știu, a spus ea, cu vocea ei crudă și mizerabilă.

Tommy s-a sprijinit de dulapul simplu.

– Vrei să-l vezi?

– Da. Chloe a privit sumbru în gol. Nu.

Și-a coborât fruntea grea pe măsuța de toaletă, fixând scrisoarea nenorocită cu greutatea gândurilor ei.

Bineînțeles că își dorea să-l vadă pe Lawrence. Faptul că știa că îl pierduse, că acum era definitiv și oficial că se terminase, era mai mult decât putea suporta. De ce să tărăgăneze inevitabila despărțire?

Dar trebuiau să se întoarcă, naiba să-l ia. Chiar dacă îi era dor de ea sau nu. Încă îl avea pe *Puck* al lor. Cea mai bună șansă a familiei ei de a-l recupera era să-i distragă Chloe atenția. Asta era șansa lor.

Ea a ridicat capul.

– Cu ce mă îmbrac?

Tommy a deschis ambele dulapuri.

– Cu ce vrei să te îmbraci?

Însufleţită, Chloe şi-a analizat alegerile. Bej insipid din nou, din moment ce pierduse deja? O rochie de operă extravagantă, pentru a-i arăta ce pierduse? Nici una dintre opţiuni nu era atrăgătoare. Amândouă dădeau prea mult de gol ceea ce simţea.

A ales o rochie de zi simplă, din muselină de culoare roz, cu mâneci lungi şi cu un volan dublu de dantelă la baza tivului. Nu era nici elegantă, nici extravagantă. Genul de rochie de mers pe jos pe care o femeie obişnuită, a cărei inimă nu era în nici un caz frântă, ar putea-o purta într-o ieşire obişnuită pentru a face vizite la cunoştinţe obişnuite.

Chloe nu a lăsat să se înţeleagă că ceva nu era în regulă.

– Du-te şi transformă-te în mătuşa Wynchester, i-a spus ea lui Tommy. Astăzi, aducem tabloul acasă.

Lawrence s-a străduit curajos să îşi îndrepte atenţia la cercetarea pentru următoarea lege a finanţelor publice.

Nu a funcţionat.

Fiecare scârţâit îndepărtat al unei podele îi distrăgea atenţia. Era Jackson, lacheul lui, care se întorcea cu un bilet de la Chloe? Fiecare şuierat de vânt dincolo de fereastră. Era trăsura Wynchester care urca pe strada de afară?

A verificat ceasul pentru a cincizecea oară. Ea primise scrisoarea lui până acum. Jackson trebuie să fie acasă. Dacă ea îi trimisese un răspuns, Lawrence l-ar avea deja în mână. Ea nu venea. Nici măcar nu răspundea. Poate că Southerby îi câştigase mâna, iar ea nu mai avea nevoie de Lawrence sau de gala lui din ce în ce mai puţin probabilă.

Dacă Chloe nu voia să aibă nimic de-a face cu el, era ceea ce merita. Indiferent de ceea ce ar fi vrut inima lui, el era încă în căutarea unei moştenitoare.

A se complăcea în momente furate, ştiind foarte bine că nu pot duce nicăieri, nu era un comportament de gentleman. Mai ales unul care promisese să o ajute pe Chloe să se căsătorească cu altcineva.

Gândul i-a provocat un nod în stomac, așa că și l-a alungat. Nu avea de gând să o dezvirgineze. Voia doar să o vadă. Și poate să-i fure un sărut micuț de tot.

Era suficient de puternic ca să nu ceară mai mult de atât.

Hastings a apărut în pragul ușii.

– Excelența Voastră?

Lawrence a sărit.

– Da?

Ochii majordomului său erau veseli.

– Doamna și domnișoara Wynchester sunt în salonul lor.

Salonul lor. Cel fără oglinzi și cu un cufăr plin de bonete urâte. Erau aici!

A sărit imediat în picioare.

– Trimite după ceai. Vin imediat.

Hastings a dat din cap și a dispărut.

Copleșit de ușurare și de emoție, Lawrence și-a trecut o mână prin păr și și-a îndreptat lavaliera de la gât înainte de a se îndrepta spre salonul unde îl așteptau Chloe și mătușa ei.

Când a intrat, amândouă purtau bonete prostești din cufăr.

S-a înclinat adânc pentru a-și ascunde zâmbetul.

– Doamnelor. Sunt onorat de vizita voastră.

Mătușa Wynchester a făcut ochii mici.

– Chloe a spus că vor fi tarte cu gem.

– Nu am spus „tarte", mătușă, a corectat rapid Chloe. Am spus că s-ar putea să fie ceai.

– Cu siguranță, va fi ceai pentru voi două.

S-a așezat pe scaunul de vizavi de fotoliile doamnelor și s-a uitat fără cuvinte la Chloe. Ea era orbită. Era pentru prima dată când o văzuse fără spectrul unei uniuni fără iubire cu altcineva atârnându-i deasupra capului, iar ea părea mai luminoasă, mai îndrăzneață, prea drăguță pentru a fi reală.

Părul ei părea moale și ușor de atins, buzele roz și ușor de sărutat, iar curbele ei erau puse în evidență la perfecție sub o rochie de zi cu guler înalt, înșelător de modestă, al cărei corset din mătase de culoare roz îi accentua umflătura sânilor. Avea să viseze la această rochie în seara asta. Desprinzând fiecare strat

și apăsând sărutări fierbinți pe fiecare nou centimetru de piele pe care îl dezvăluia.

– Știe că e nepoliticos să se holbeze? a întrebat mătușa Wynchester din spatele mâinii ei înmănușate. Credeam că ai spus că este un duce bine-crescut.

– Ocazional bine-crescut, a murmurat Chloe. Nu am fost de acord că amândouă avem o slăbiciune pentru crai?

Lawrence a încremenit. Reputația lui era opusul ticăloșiei. El era culmea bunei purtări. Dacă asta era o insinuare că ea se îndrăgostise de nenorocitul de conte de Southerby...

– Faircliffe arată de parcă ar prefera să te mănânce pe tine decât prăjiturile pentru ceai, a mormăit mătușa Wynchester.

Mai adevărat decât știa ea. Chloe era un fruct suculent de vară și el voia să devoreze fiecare bucățică din ea. Lawrence abia aștepta să rămână singur cu Chloe ca să o poată săruta.

Ăăă, să vorbească. Să poată vorbi. Într-un mod calm și bine educat.

A fost salvat de la a se face de râs prin sosirea oportună a unui lacheu care aducea tava cu ceai.

– Ohhh... Mătușa Wynchester și-a cuprins stomacul și a scos un geamăt demn de un marinar cu colți verzi. E prea devreme pentru mai multe prăjituri cu lămâie. S-ar putea să fi exagerat la bal.

– Atunci, astea sunt pentru mine.

Chloe s-a servit cu o prăjitură.

Lawrence a făcut același lucru.

– Ai dormit bine noaptea trecută?

A fost o întrebare nevinovată. Sau, cel puțin, a vrut să fie o întrebare nevinovată. Dar când ochii întunecați ai lui Chloe s-au întâlnit cu ai lui, a simțit căldura lor cum îi arde fiecare centimetru de piele.

– Nu, a răspuns ea fără să întrerupă contactul. Tu?

– Nu, a bombănit el.

Eliberat de spectrul căsătoriei cu domnișoara York, Lawrence petrecuse o noapte agitată, gândindu-se doar la Chloe. Vise senzuale nesfârșite, cu membrele lor goale înfășurate unul în jurul

celuilalt, cu micile ei gâfâieli de plăcere în timp ce el se împingea în ea din nou și din nou. Se trezise cu mădularul tare și umflat. Eliberarea presiunii cu mâna nu i-a permis decât să alunece într-un alt vis torid.

Speranța subită că și ea avusese gânduri similare cu ale lui a fost suficientă pentru a-i face mădularul să se întărească din nou.

– Nici eu nu am dormit bine. Mătușa Wynchester și-a ciupit genunchii. Aceste articulații vechi spun că va ploua.

– E Londra, mătușă, a murmurat Chloe. Plouă în fiecare zi.

Mătușa Wynchester a făcut ochii mici.

– Nu erai atât de obraznică când erai mică.

Lawrence s-a aplecat cu interes.

– Cum era când era copil?

– Oh, câte povești aș putea spune!

Mătușa Wynchester a chicotit, iar Chloe i-a aruncat o privire.

– Să nu le spui.

– Odată, a început mătușa Wynchester, ignorându-și nepoata, s-a pierdut în adâncul pădurii și ar fi murit de foame dacă ea și fratele ei nu ar fi dat peste o casă din turtă dulce.

– Asta nu s-a întâmplat niciodată, a certat-o Chloe. Aceasta este din povestea *Hänsel și Gretel*, care ne-a fost tradusă acum câteva luni la cercul de lectură.

– Altă dată, a continuat mătușa Wynchester ca și cum Chloe nu ar fi vorbit, a consumat un măr otrăvit și a murit. Doar sărutul unui antreprenor de pompe funebre elegant, dar prost crescut, a putut să o readucă la viață. Și eu m-am prefăcut că sunt moartă. O fată bătrână de vârsta mea nu primește prea multe sărutări. Și apoi a fost momentul în care am fost prinși într-un castel gotic...

– Te rog să nu pretinzi că Moartea m-a răpit pe cal, ca pe Lenore. Sau că m-am bucurat de o carieră de prostituată ca Fanny Hill. Chloe a scuturat din deget. N-ar fi trebuit să-ți arăt niciodată acea bibliotecă publică.

– Și apoi, a mai fost și acel plăcintar, a spus mătușa Wynchester, visătoare. Indiferent pentru ce ți-ai fi economisit

jumătatea de penny, în cele mai grele zile de iarnă nu puteai rezista niciodată unei plăcinte calde și proaspete.

Expresia lui Chloe s-a înmuiat.

– Întotdeauna am împărțit cu tine.

Ochii mătușii ei străluceau de dragoste.

– Nu am mai gustat niciodată o masă pe jumătate atât de bună de atunci.

– Chiar și o noapte petrecută înfulecând prăjituri cu lămâie? a tachinat-o Chloe.

Mătușa Wynchester a bombănit și s-a apucat de stomac.

– Nu-mi aduce aminte. Îmi agravează guta.

Chloe a ridicat sprânceana.

– Nu ai gută.

– Simt că se declanșează, a insistat mătușa ei. Trebuie să mă întind imediat și pentru mai multe ore.

Lawrence și-a ascuns amuzamentul.

– Vreți să chem o cameristă să vă arate camera de oaspeți?

– Vezi? a șuierat mătușa Wynchester. Un gentleman foarte de treabă. Nu e deloc un ticălos.

– Nu se va întoarce decât peste câteva ore, a avertizat Chloe. Asta e ultima dată când o vei vedea până după lăsarea serii.

– Fetiță impertinentă. Mătușa Wynchester a pufnit. Așteaptă până când vei fi de vârsta mea.

Creierul lui Lawrence se fixase pe cuvintele cu mult după lăsarea serii. Să fie singur cu Chloe până atunci? I-ar fi dat mătușii Wynchester tot ce voia.

A sunat din cel mai apropiat clopoțel.

– Peggy va fi aici în scurt timp pentru a vă arăta camera dumneavoastră.

În clipa în care menajera a scos-o pe mătușa Wynchester pe hol, Lawrence s-a întors spre Chloe. Abia aștepta să o aibă din nou în brațele lui, să își îngroape fața în aroma de iasomie a părului ei. Își dorea să o țină mai aproape decât o făcuse vreodată și să o sărute până când nu mai exista nimic altceva decât brațele lor unul în jurul celuilalt și buzele lor strânse.

– Și cu ce, a spus el, cât de sugestiv a putut, aș putea să te ajut, milady?

Privirea ei era greu de descifrat.

– Nu am reușit să parcurg toate operele tale de artă. Poate că ai putea să-mi arăți ce mi-a scăpat?

Lawrence spera să îi arate o oră sau două de sărutări pasionale, dar a fost surprins să descopere că această sugestie era la fel de atrăgătoare. Niciodată până atunci nu mai fusese cineva suficient de interesat de obsesia lui pentru arta neobișnuită încât să se intereseze de ea, cu atât mai puțin să-l încurajeze să împărtășească deschis această latură a sa.

I-a oferit brațul lui.

– Pe aici, te rog.

Ar fi ușor să minimalizeze cea mai mare parte a colecției de artă ca fiind piese rămase de la generațiile trecute, fără mai multă semnificație decât atât. Dar cu Chloe nu voia să-și ascundă ciudățeniile. Bănuia că ea îl va plăcea mai mult cu fiecare nouă ciudățenie pe care o dezvăluia.

A condus-o spre un colț pe care nimeni altcineva în afară de el nu-l mai frecventa.

– Acestea sunt preferatele mele.

A înclinat capul în fața perspectivelor netradiționale și a portretelor provocatoare.

– De ce sunt preferatele tale?

– Pentru că mă umplu de întrebări și îmi stârnesc imaginația. A făcut un gest către tabloul din fața lor. De ce ea? De ce el? De ce acest moment? De ce acest unghi? La ce se uită, chiar în afara pânzei? Ce s-a întâmplat ca acele păsări să își ia zborul?

– O, înțeleg. A făcut un pas înainte pentru a se uita mai atent. Au existat multe perspective din care să picteze această scenă, dar artistul a ales-o pe aceasta cu un motiv.

Ușurarea lui s-a transformat în bucurie pe măsură ce se oprea în fața fiecărui tablou, punând întrebări iscoditoare și oferind de fiecare dată posibilități din ce în ce mai ciudate.

– Este mult mai distractiv decât orice altă vizită pe care am făcut-o la un muzeu. Ea s-a uitat la el. Nu e de mirare că adori această colecție.

– Înainte îmi doream să nu-mi placă așa de mult. Tatăl meu a preferat întotdeauna obsesiile sale în detrimentul căminului și al familiei, iar eu mă temeam că îmi este predestinat să calc pe urmele lui.

– Dacă arta este pălăria ta extravagantă, atunci pune-ți-o și poart-o cu mândrie. A făcut un gest larg cu brațele. De ce să te îndepărtezi intenționat de ceva ce iubești? Dacă vizionarea tablourilor te face fericit, atunci fă ceea ce îți dă bucurie.

– Nu vreau să privesc și să-mi imaginez. Și-a dres glasul. Mușchii îi erau rigizi, iar vocea îi era stridentă. Vreau să fiu eu artistul, să pictez.

Și-a ținut respirația. Ceafa îi furnica de neliniște.

Ochii ei s-au luminat de interes.

– Atunci, de ce nu o faci?

Corpul lui s-a relaxat. Dacă ar fi fost atât de ușor. A întins mâna pentru a-i atinge fața. Ea s-a întors în ultima secundă, iar mâna lui a căzut înapoi pe lângă el fără să intre în contact. Pielea lui s-a răcit. Se așteptase ca ea să râdă la ideea că el era un artist, nu să se retragă de la atingerea lui. S-a întors pentru a-și ascunde jena.

– Nu pot risca să-mi pierd statutul. Mi-am petrecut întreaga viață încercând să evit comparațiile cu tatăl meu. Să fiu seriosul și respectabilul Faircliffe. Evitând bârfele cu orice preț. A râs cu autoironie. N-aș ști să amestec vopsele nici dacă aș avea și nu am bani să angajez tutori pentru hobby-uri frivole. Și dacă nu mă pricep la pictură?

Ea s-a încruntat.

– Cum se poate să existe fonduri pentru o gală de sfârșit de sezon și totuși nici măcar un șiling pentru o clipă sau două cu un tutore?

– Nu există fonduri pentru o gală de final de sezon. Maxilarul i s-a încleștat. Ar fi fost, dacă aș fi cerut-o pe domnișoara York, așa cum era de datoria mea, dar fără zestrea ei, sunt puține

şanse să continuăm o tradiţie pe care familia mea o susţine de generaţii întregi.

A rămas cu gura căscată.

– Nu ai cerut-o pe Philippa?

S-a blestemat singur. Bineînţeles, de aceea Chloe nu se topise în îmbrăţişarea lui. Îl crezuse promis altcuiva.

– Nu am făcut-o, a spus el repede. Nu am putut.

– Dar de ce? s-a bâlbâit ea. Am crezut că ea este răspunsul la rugăciunile tale.

– Toate, mai puţin una dintre ele. Domnişoara York nu e Chloe. Nimeni altcineva nu se putea compara. Nu puteam să ne arunc pe amândoi în mizerie.

Faţa ei s-a înclinat spre el.

– Dacă nu pe ea, ce speri să găseşti?

– Nu ştiu ce îmi rezervă viitorul. Vocea lui era răguşită în timp ce se întindea spre ea. Dar în acest moment, am tot ceea ce îmi doresc.

Un zâmbet mulţumit, secret, i-a cochetat pe buzele trandafirii.

– Mă doreşti?

– Mai mult decât însăşi respiraţia. Dar trebuia să fie pe deplin sincer. Şi-a trecut degetul mare pe obrazul ei. Sunt al tău pentru moment, dar această libertate este temporară. Intenţiile mele nu sunt onorabile.

– Cine a spus că ale mele sunt? Ea a trecut un deget pe vesta lui. Eşti disponibil pentru orice îmi doresc? Chiar în acest moment?

– Orice, a rostit el cu gâtul brusc uscat.

Vârful limbii ei i-a atins buza inferioară. A vrut să o guste.

– Începe cu un sărut... S-a ridicat pe vârfuri, astfel încât gura ei s-a atins de a lui. Şi apoi, ispiteşte-mă.

I-a cuprins faţa în mâini şi şi-a înclinat gura peste a ei.

Puterea şi vulnerabilitatea se războiau în el. Sărutul ei a fost tot ceea ce sperase şi se temea că va fi. Emoţionant, ameţitor, devastator. Nu a stins focul din el. I-a aprins flăcările şi mai tare.

Fiecare sărut a generat două, fiecare alte două au implorat încă patru.

Avea un avantaj, fie că își dădea sau nu seama de asta. Era lacom pentru atâtea săruturi câte se învrednicise să dea. Le-ar fi pus la păstrare în inima lui pentru a le savura tot restul vieții.

Era ameţitor să realizeze că renunţase la tot controlul în favoarea altcuiva. Sau poate că ea i-l smulsese, doar uitându-se în direcția lui.

În această seară, ea era cea care comanda.

Capitolul 24

Nu se mai căsătorea cu Philippa!

Chloe și-a strecurat degetele în părul negru al ducelui de Faircliffe și a încercat să-și spună că această veste nu însemna nimic, că planurile lui de căsătorie nu însemnau nimic pentru că, atunci când era vorba despre ea, nu aveau nici un viitor.

Dar cu Lawrence, un sărut nu era niciodată doar un sărut. Era cutremurător, sfâșietor, sublim. Din momentul în care primise invitația lui de a-l vizita, știa că cea mai mare provocare va fi să reziste impulsului de a se arunca în brațele lui și de a se topi după el. Și acum nu mai trebuia să reziste la nimic!

Era al ei, pentru încă puțin timp. Al ei, cu care putea face tot ce dorea. Un fior a străbătut-o. Poate că situația era temporară, dar în seara asta avea să fie și memorabilă. El ar putea să o părăsească, dar nu o va uita.

Nimeni nu putea uita sărutări atât de fierbinți ca acestea.

Cu el, ea nu era un parchet zgâriat sau un tapet decolorat. Cu el, ea era lumânarea, torța, candelabrul. Strălucitoare și orbitoare; punctul culminant al nopții, pasiunea lor – o cometă de foc. Nu-și permitea să se gândească la cum s-ar fi simțit dacă ar fi lovit pământul.

Momente ca acestea nu trebuiau irosite.

Și-a desfăcut degetele de după gâtul lui și și-a trecut palmele peste umerii, brațele, pieptul lui, avidă să cunoască fiecare centimetru din el.

– Ce faci? a întrebat el între sărutări. Respirația lui îi gâdila colțul gurii. Furi o altă batistă?

A chicotit, în ciuda voinței ei.

– Știai că eu am luat-o?

– Nu, până nu ai recunoscut-o acum. Și-a acoperit batista în mod protector. Nebunatico! Ce-ai făcut cu ea?

– Am ars-o.

O minciună. Era împăturită frumos în cutiuța de cedru care conținea panglica albastră pentru păr pe care Bean i-o cumpărase când își dăduse seama că nu avusese niciodată una frumoasă. Era cutia ei cu lucruri absolut perfecte pentru a fi atinse.

Ducele, pe de altă parte, era simpatic de imperfect și era absolut încântător de atins. I-a smuls batista din buzunar și a aruncat-o pe podeaua bibliotecii, apoi a făcut același lucru cu lavaliera lui fin apretată. Încet. Deliberat. Și apoi a apăsat un sărut pe carnea nou expusă a gâtului lui.

– Ai grijă ce începi, a avertizat-o el. Am nevoie ca fiecare nod și fiecare fir să fie la locul lui dacă vreau să-mi țin corpul departe de al tău.

I-a desfăcut nasturele de sus al fracului fără să-și ia ochii de la ai lui.

– Când naiba am lăsat eu impresia că vreau să existe distanță între noi?

O sprânceană întunecată s-a arcuit.

– Când m-ai rugat să te ajut să-ți găsești un pretendent bogat.

Oh, da. Acea mică minciună.

A scuturat din cap și a căutat următorul nasture.

– Nu am nevoie să mă salvez de la...

A învârtit-o până la ușa bibliotecii, ca și cum ar fi cântat un vals privat doar pentru ei. A întors cheia în încuietoare cu o mână, pentru că celălalt braț era ocupat să o țină aproape.

– Sunt multe lucruri pe care le poți face fără să te ruinezi..., a făcut el o pauză. În sensul clasic.

Și-a strecurat un deget sub gulerul descoperit al cămășii de in.

– Și dacă vreau toate clasicele și non-clasicele?

– Chloe. Privirea lui era chinuită. Nu-ți pot oferi căsătoria. Tot ce pot să-ți ofer este plăcerea.

– Asta e tot ce vreau. Și-a strecurat brațele în jurul gâtului lui gol. Multă, multă plăcere. Distruge-mă pentru toți ceilalți,

Excelența! Wynchesterii nu au fost niciodată făcuți pentru a fi respectați.

I-a acoperit gura cu a lui în timp ce înaintau cu spatele prin bibliotecă. Genunchii ei s-au îndoit, lipindu-se de canapea, și cei doi s-au prăbușit pe perne unul în brațele celuilalt. Pulsul îi era agitat sub piele, dar deja corpul ei se pregătea, nerăbdător pentru ceea ce avea să vină.

Ochii lui străluceau ca un foc albastru.

– Ești sigură că asta este ceea ce vrei?

– Să mă culc cu tine este ceea ce am vrut să fac de când mi-ai făcut acele bonete. Și-a lipit buza de jos de marginea zgâriată a maxilarului lui. Mi-am dat seama că este ceea ce voi face în momentul în care ai spus: „Nu sunt logodit".

I-a prins buza între dinți, ușor, apoi a lins locul unde o ciupise.

– În acest caz, ar fi trebuit să o menționez mai devreme. A apăsat sărutări cu gura deschisă pe partea laterală a gâtului ei, gustând-o, sugând acolo la bază. Te-am dorit de când m-ai făcut să îmi fac apariția la evenimentul caritabil cu pătura greșită.

– Nu te-am obligat să faci nimic, a protestat ea, lăsându-și capul în jos pentru a-i permite mai mult acces. Un oarecare atotștiutor a decis să o ia pe cont propriu, fără să pună întrebări.

Dar interiorul ei se încălzea la gândul că el se gândise la ea, chiar și atunci, oricât ar fi încercat să nu o facă. Ea nu era cea de care avea nevoie, dar cu siguranță era cea pe care și-o dorea.

Sentimentul era reciproc.

Avea destulă minte să nu se încurce romantic cu un sacrificat. Dar, pe parcurs, el încetase să mai fie o țintă și începuse să fie Lawrence. Bărbatul ale cărui săruturi seducătoare și murmure romantice îi topeau genunchii și care, cumva, își păstra o față serioasă atunci când „mătușa Wynchester" a lui Tommy era în cea mai scandaloasă formă. Făcea toate astea pentru Chloe.

Pulsul i s-a accelerat. Deși nu avusese pe nimeni până atunci, viața ei fusese departe de a fi protejată. Știa la ce să se aștepte și era bucuroasă că va fi cu Lawrence. Aceasta era amintirea la care voia să se gândească atunci când rememora prima ei dată. O noapte perfectă. O fantezie care a prins viață,

înainte ca realitatea să vină să o răpească pe toată. Acesta era momentul lor.

Chloe s-a întins spre el cu mâini nerăbdătoare. Nu putea să-l dezbrace de restul hainelor până nu scăpa de redingota lui.

Nasturii s-au desfăcut într-o clipă.

– Nu ți-e cald sub toate straturile astea de haine la modă?

– Întreg corpul meu se încălzește la menționarea numelui tău, a mărâit el și s-a întins spre ea. Vederea ta îmi face pantalonii prea strâmți.

Ea a zâmbit și i-a împins haina de pe umeri.

– Bietul de tine! Și-a trecut un deget pe pieptul lui. În cele din urmă, a putut să-i desfacă vesta. Ce groaznic trebuie să fie să suferi în interiorul unor pantaloni atât de constrângători! Trebuie să te eliberăm imediat din ei.

Și-a lăsat vesta să cadă pe podea, dar nu a lăsat-o să ajungă la brâu. În schimb, i-a prins încheieturile mâinilor și a apăsat un sărut pe fiecare punct unde zvâcnea pulsul. Sângele ei curgea mai repede, ducând sărutul în fiecare loc secret pe care spera că el îl va găsi.

I-a lăsat încheieturile mâinilor și s-a coborât între genunchii ei până la covor, pentru a începe să-i dezlege botinele. Ea nu-i putea vedea decât creștetul. Pe măsură ce desfăcea fiecare șiret, își îngropa fața în fustele ei pentru a-i săruta partea superioară a coapsei sau interiorul genunchiului. Ea simțea fiecare atingere a limbii lui pe carnea ei până în miezul arzător.

A simțit că nu mai are stabilitate în momentul în care el i-a scos botinele din picioare, iar membrele îi tremurau de nerăbdare. Aveau de gând să facă dragoste. Urma să-l simtă înăuntrul ei.

Dar el nu s-a ridicat imediat pentru a-i acoperi din nou trupul cu al lui. A rămas în genunchi între picioarele ei despărțite. Încet, și-a strecurat degetele sub tivul fustelor ei pentru a trece pe sub mătasea subțire a ciorapilor ei, acolo unde aceștia acopereau oasele delicate ale gleznelor.

– Mi s-a spus, a rostit el, cu vocea gravă și adâncă, cu privirea arzândă, că mă uit la tine de parcă aș vrea să te mănânc.

A sunat rău și minunat. A înghițit cu greu.

– Asta e ceea ce vrei?

– Crede-mă! Zâmbetul lui arogant nu arătase niciodată atât de excitant. Este ceea ce vrei tu.

Și-a aplecat capul spre locul unde ciorapii ei îi acopereau gamba. În timp ce îi trăgea tivul mai sus, el a sărutat mai întâi o bucată sensibilă de piele, apoi cealaltă. Îi făcea promisiuni întunecate și palpitante cu gura și limba în timp ce o expunea centimetru cu centimetru.

Când tivul i-a ajuns la șolduri, a tresărit. Nu la contactul brusc cu aerul rece al bibliotecii, ci la căldura gurii lui, când a sărutat locul secret dintre picioarele ei, acolo unde numai ea se atinsese înainte. Nu se simțise niciodată așa. Era o senzație de desfrâu copleșitor.

Ochii ei s-au închis, blocând totul în afară de senzația limbii lui talentate, care o tachina și o gusta. Presiunea s-a acumulat în interiorul ei, ascuțită și luxuriantă. Picioarele îi tremurau și corpul ei pulsa de nevoie. Era aproape la apogeu.

– Vreau..., a oftat ea. Degetele ei s-au înfipt în pernele canapelei. Am nevoie...

Fără să-și ridice limba de pe micuțul nodul, el și-a strecurat mâna între picioarele ei și i-a umplut durerea cu degetele. Corpul ei a răspuns imediat, plăcerile gemene iradiind prin ea. Ea s-a desprins de gura și degetele lui, explodând ca o stea îndepărtată în ceruri.

Abia după ce tremuratul a încetat, s-a urcat pe canapea pentru a o cuibări la pieptul său.

– Ce faci? a șoptit ea, după ce și-a regăsit vocea.

I-a îndepărtat un fir de păr umed de pe frunte.

– Mă cuibăresc lângă tine.

– Oprește-te imediat, a cerut ea. Nu am terminat.

Ochii lui erau întunecați de dorință. Îi mângâia părul, obrazul.

– Nu ai idee cât de mult tânjesc să mă îngrop între coapsele tale. Poate că nu-ți pasă de reputația ta, dar eu nu te voi pângări.

Ea s-a mișcat sub el, convingându-l să își alinieze șoldurile. Nu avea rost să-și păstreze virginitatea pentru un prinț de basm

care nu avea să vină niciodată. Nu plănuise niciodată să se căsătorească. O femeie înțeleaptă lua ceea ce putea atunci când avea mijloacele de a o face. Bărbatul pe care și-l dorea era în brațele ei. Nimic nu-i putea opri.

– Vreau să faci dragoste cu mine. Vocea ei era răgușită, de nerecunoscut din cauza dorinței. I-a zgâriat spatele cu o unghie. Știu ce-ți cer și ce înseamnă asta. Acest moment este despre a lua ceea ce ne dorim, nu despre ceea ce cred alții că ar trebui să avem. Tu meriți asta. Și eu la fel.

S-a sprijinit pe un cot, cu ochii strălucind.

Nu părea convins... dar era aproape. Privirea lui sălbatică îl făcea să pară că vrea să se năpustească asupra ei, să-i smulgă rochia de pe trup și să-i arate exact ce poate însemna seducția. Se ținea de un fir de ață. Un singur fir solitar de ață.

Ar putea s-o rupă cu o singură atingere...

– Mi-ai spus odată să nu te provoc dacă nu îmi doresc lucrul acesta. Și-a plimbat mâinile pe brațele lui puternice. Este ceea ce îmi doresc.

Și-a atins cu degetele de la mâini partea inferioară a sânului. Sânii ei s-au strâns, sfârcurile s-au întărit. Buzele lui s-au desfăcut, ca și cum ar fi vrut să le guste așa cum o devorase jos.

– În plus... I-a tras cămașa de la brâu. Nu este „pângărire" dacă te implor să termini ceea ce ai început. Este un act de milă. Și-a trecut vârfurile degetelor peste planurile tari ale abdomenului lui și a simțit cum mușchii tresar. Un adevărat gentleman nu ar ezita să ne aducă plăcere amândurora.

Respirația i s-a întrerupt, privirea i s-a încins, iar vocea îi era răgușită.

– Dacă însăși onoarea mea depinde de a-mi găsi eliberarea împreună cu tine...

– Depinde, l-a asigurat ea. Și-a strecurat un deget la betelia pantalonilor lui. Voi fi destul de supărată dacă abandonăm acum.

– Ei bine, nu pot să te supăr, a murmurat el și și-a lăsat mâna să alunece spre locul unde fuseseră degetele și limba lui cu câteva clipe mai devreme, de data aceasta ținându-și privirea fixată pe a ei pentru a vedea cât de profund o afecta.

Nu putea ascunde nimic. Corpul ei era încă alunecos și sensibil, mai mult decât pregătit pentru atingerea lui. A gemut în timp ce senzația bine-venită de tachinare a răsucit rapid presiunea din interiorul ei tot mai sus.

O senzație de putere a cuprins-o. El nu era mai capabil decât ea să renunțe. O dorea la fel cum și ea îl dorea pe el, se ospătase cu ea și încă tânjea după mai mult. În câteva secunde, el o va avea din nou la marginea disperării, clătinându-se spre abis.

– Nu. Ea s-a întins spre el. Nu fără tine de data asta.

Cu ochii sclipitori, Lawrence și-a aruncat haina dintr-o singură mișcare.

Nu-și dăduse seama că această privelițte va fi atât de erotică. Pielea lui era fierbinte și primitoare, mușchii tari se contractau sub presiunea ușoară a vârfurilor degetelor ei, ca și cum atingerea îi aducea deopotrivă plăcere și durere.

I-a prins mâinile și i le-a țintuit de pat în timp ce îi acoperea gura cu a lui. Ar fi trebuit să se simtă prinsă în capcană și neajutorată, dar, în schimb, trupul ei era inundat de euforie, savurând promisiunea posesiunii lui, nerăbdătoare să se unească într-un singur trup. Și-a lăsat picioarele să se depărteze în semn de invitație.

Când el i-a eliberat încheieturile mâinilor din închisoarea lor senzuală, ea și-a cufundat imediat degetele în părul lui. Marcându-l așa cum el o marcase pe ea. Părul lui era răvășit din cauza mâinilor ei, a coapselor ei. Perfecțiunea lui superbă era șifonată de la festinul cu ea.

Trupul ei se strângea delicios în amintiri.

– Grăbește-te, a implorat ea.

Zâmbetul lui era răutăcios.

– Nu.

În timp ce pipăia între trupurile lor pentru a-și descheia cămașa, degetele lui s-au atins de umflătura ei alunecoasă. Trupul ei a pulsat de nevoie. Acum avea s-o revendice cu cea mai intimă parte a sa. Respirația ei era neregulată. Îi plăcuseră gura, limba și degetele lui și era pregătită pentru...

Mădularul lui gros apăsa fierbinte și greu pe burta ei. Se simțea imposibil de mare și nespus de tentant. Dacă un singur deget o putea împinge peste limită, câtă plăcere i-ar fi adus el cu totul? Ea s-a răsucit sub el.

– Răbdare, a murmurat el pe buzele ei, în timp ce mădularul lui pulsa între ei.

– Nu mă face să aștept. Abia recunoștea nevoia răgușită din vocea ei. Te rog.

S-a coborât până când a ajuns perfect lipit de ea, dar nu a introdus decât vârful înăuntru. Era decadent, puternic, o necăjea cu promisiuni. Ea voia mai mult. Îl voia pe tot. Chiar dacă numai pentru seara asta.

Și-a ridicat șoldurile pentru a-l convinge să intre înăuntru. Fiecare centimetru nou o întindea, îi lega mai aproape. El nu era doar deasupra ei, ci și înăuntrul ei. Realizarea a făcut-o să amețească.

– Chloe, a spus el, cu vocea încordată. Asta o să...

Au gâfâit împreună când a intrat în ea pe deplin.

O durere ascuțită a străpuns-o și a dispărut la fel de repede cum venise.

Și-a încleștat mușchii în jurul lui, testând puterea acestei noi invazii. El respirat sacadat.

– Ai simțit asta? a șoptit ea.

– Aproape că m-a distrus. Cuvintele lui erau sacadate, iar privirea lui era fierbinte de nevoie. Nu ai idee cât de mult mi-am dorit să fiu în tine. Abia dacă mai pot gândi.

Nu și-a putut opri buzele să nu se curbeze într-un rânjet obraznic.

– Acum, că ești aici, ce vom face?

A început să-și miște șoldurile. Încet, în mod ispititor, mădularul lui dur a intrat în ea. Senzația lui în interiorul ei, vederea umerilor lui puternici din acest unghi nou și ciudat, aproape că au descumpănit-o.

Și-a înfășurat picioarele în jurul lui, la început în ritmul lui, apoi l-a provocat mai repede, mai adânc. Fiecare pătrundere alimenta presiunea crescândă ca un foc. În curând, o va mistui.

Sărutând-o cu poftă, el și-a dus mâna la sânul ei. Degetele lui au tachinat pervers sfârcul, așa cum se jucase între picioarele ei. Sunete mici îi scăpau din gât, sunete pe care nu le recunoștea. Presiunea a crescut și a crescut până când i-a fost greu să respire, iar tot ce putea face era să simtă. Se întâmpla din nou, de data aceasta cu el înăuntrul ei.

Ar simți-o și el.

Ea l-a apucat de umeri.

–O să...

Era prea târziu pentru un avertisment. Punctul culminant deja o învinsese, ridicând-o, strângând-o, fracturând-o într-o mie de prisme de lumină și luându-l cu ea. Sudoarea îi acoperea fruntea.

–Slavă Domnului, a murmurat el, ridicându-și rapid șoldurile într-o succesiune scurtă înainte de a se elibera brusc.

Și-a prins sămânța cu batista căzută înainte de a o lăsa să se cadă înapoi pe podea. Lawrence s-a prăbușit lângă ea, satisfăcut și epuizat.

Ea îi făcuse asta. Nu, chiar mai bine. Și-o făcuseră unul altuia.

A tras-o către el, posesiv.

–Alte favoruri?

S-a cuibărit la pieptul lui cald, bucurându-se de sunetul inimii care bătea la fel de repede ca a ei.

–Mai fă-o o dată!

–Dă-mi cinci minute, a mormăit el și și-a așezat obrazul pe părul ei.

Au ațipit câteva clipe, trezindu-se când răcoarea din aer a pătruns în îmbrățișarea lor satisfăcută.

Lawrence i-a tras tivul înapoi până la glezne, apoi și-a aranjat pantalonii și și-a tras cămașa pe cap.

Oricât de mult detesta să-l acopere din nou, îi plăcea să fie ea cea care o putea face, așa că Chloe l-a ajutat cu vesta și cu lavaliera, nu pentru că el avea nevoie, ci pentru că așa dorea ea. Ajustarea faldurilor gulerului și încheierea redingotei pe care o aruncaseră la o parte se simțea cumva la fel de intim ca tot ceea

ce făcuseră cu câteva momente înainte. Poate chiar mai mult. Era diferit acum. Nu mai era un mister. Știau ce puteau avea împreună.

I-a sărutat fruntea.

– Facem un tur al restului bibliotecii?

I-a luat extrem de mult timp ca să înțeleagă despre ce naiba vorbea.

Artă.

Motivul pentru care se presupunea că se afla aici. În casa lui, în această cameră. Slavă Domnului că Lawrence ținea lucrurile în ordine.

– Da, a reușit ea să spună. Turul ar fi fascinant.

Și-a împletit degetele cu ale ei și a condus-o spre o altă secțiune a bibliotecii decât cea precedentă. În loc de tablouri pe pereți, erau coloane înalte până la brâu, acoperite cu busturi și sculpturi.

Toate, cu excepția unei singure coloane cu caneluri.

A arătat cu degetul.

– Ce trebuie să fie acolo?

Bucuria dezinvoltă a dispărut din ochii lui.

– O vază. Cel mai de preț bun al tatălui meu și al meu. Un tendon i s-a răsucit în gât. Când îl voi găsi pe ticălosul care a furat-o...

– O vază? a chițăit ea.

– Una de calitate superioară. Arată ca un heruvim sau ca un înger.

Ea cunoștea foarte bine vaza. Stătea acasă, în salonul de făcut planuri. Dar nu știa că vaza era dată dispărută. Bătrânul Faircliffe i-o dăduse lui Bean de bunăvoie, ca garanție a furtului unei moșteniri de familie. Dar, din nou, Bean nu fusese de acord cu schimbul. Vaza îi fusese impusă împotriva voinței sale.

– Ești sigur că a fost furată? a întrebat ea cu atenție.

– Am cercetat fiecare centimetru din această proprietate, a spus Lawrence sumbru. A fost aici înainte de accident și a dispărut după ce a murit tata. Cineva a luat-o în timp ce casa era cea mai vulnerabilă.

În timp ce Lawrence era cel mai vulnerabil.

Chloe a înghiţit în sec.

– Ăăă, poate că nu este ceea ce crezi.

El nu asculta.

– Poliţiştii de la Bow Street investighează chiar în perioada asta.

Ea a simţit un nod în stomac.

– Chiar aşa?

– Cu cei mai buni dintre poliţiştii lor şi cu banii de recompensă, îl voi aduce pe vinovat în faţa magistratului cât ai zice peşte. Privirea lui era împietrită. Şi apoi, îl voi face să plătească.

Oh, nu. Oh, nu, nu, nu, nu.

Dacă bărbatul cel mândru nu ar fi fost prea îngâmfat să recunoască de la început un Wynchester! Încercaseră să facă schimbul între bunurile părinţilor lor. Trimiseseră nenumărate oferte de răscumpărare a tabloului, pentru sume de bani din ce în ce mai mari.

Chloe îl interceptase pe Lawrence în nenumărate ocazii pentru a intermedia un schimb – în afara Parlamentului, în Hyde Park, la grădinile Vauxhall – doar pentru a fi refuzată înainte de a putea scoate un cuvânt. Ignorată, nerecunoscută, mereu şi mereu.

Nu o văzuse niciodată cu adevărat până în ziua în care i-a furat trăsura. Favoarea pe care i-o datora – fără bani, fără obiecte –, acest şiretlic a fost singura ei şansă de a se asigura că el nu o va îndepărta din nou.

Totul se schimbase de atunci. El se schimbase. Nu putea risca libertatea fraţilor ei, în cazul în care unul dintre poliţişti ar fi fost interesat de Wynchesterii sălbatici. Nu avea de ales decât să încerce.

Nu a ascultat-o în trecut, dar poate că acum o va face.

– Eu... Şi-a dres glasul. S-ar putea să ştiu unde să găsesc vaza tatălui tău.

El i-a dat brusc drumul mâinii.

– Poftim?

Aşa era corect să facă. Singurul lucru care trebuia făcut. Chiar dacă distrugea orice legătură pe care ea şi Lawrence o creaseră

între ei, cel puțin adevărul îi va da pace, iar *Puck* va putea în sfârșit să se întoarcă acasă.

– Tatăl tău i-a dat vaza tatălui meu, a început ea.

– Niciodată nu ar fi făcut-o, a spus Lawrence violent.

– A făcut-o. S-a descotorosit de ea în schimbul singurei opere de artă pe care familia mea o prețuiește mai mult decât pe toate celelalte. Un tablou plin de viață cu zâne răutăcioase.

A clipit surprins.

– Cel pe care i l-am dat domnișoarei York?

– Nu, aceea era o copie. Pe care o înlocuise cu un fals la fel de mizerabil, dar nimic din toate acestea nu era important în acest moment. Ea era cea care se afla în bârlogul dragonului și nu-și va implica frații. Unde este originalul?

Fața lui s-a înroșit.

– De aceea ești atât de „interesată" de biblioteca mea? Micile noastre „excursii"? Speri că te voi conduce la un tablou urât?

– Ador biblioteca ta, a spus ea, și mai mult decât orice altceva, îmi vreau înapoi moștenirea mea de familie. Putem face schimbul, așa cum și-au dorit părinții noștri. Asta dacă îl mai ai.

A făcut un pas înapoi.

– Asta ai urmărit în tot acest timp? Fiecare cuvânt era o lamă de gheață. Nu pe mine, ci un tablou. E al naibii de convenabil să ai acest sentiment de onestitate acum, după ce am vorbit despre polițiști, în loc să vii la mine chiar de la început...

– Chiar de la început? a rostit ea sufocată, neîncrezătoare. Fiecare mușchi îi tremura în fața nedreptății acuzației lui. Acest tablou este al nostru. Am venit la tine direct de la înmormântarea lui Bean. Am bătut la ușa ta, sora mea a bătut la ușa ta, fratele meu a bătut la ușa ta... Am trimis zeci de scrisori. Toate s-au întors nedeschise!

– Am o reputație de protejat, a răcnit el. Apelurile și corespondența sunt acceptate doar de la persoanele respectabile. Oricine nu se află pe listă este respins din start. Am ridicat interdicția asupra Wynchesterilor doar pentru că îți eram dator cu această favoare. Ochii lui au sclipit. Văd că am avut dreptate să mă distanțez de familia ta duplicitară.

Ea s-a dat înapoi, ca și cum ar fi fost lovită.

– Ai avut dreptate? Gâtul i s-a uscat, iar membrele îi tremurau de furie. Ai fi vrut să venim la tine de la început? Păi, am făcut-o, iar tu ne-ai ignorat. Aveai nevoie de bani. Am încercat să te plătim – pentru un obiect care ne aparține de drept. Singurul motiv pentru care m-ai recunoscut de data aceasta a fost acela că am furat o trăsură cu tine în ea.

Buza lui s-a ridicat în semn de dispreț.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama atunci ce fel de persoană te vei dovedi a fi.

– La fel și eu, a replicat ea, înfigându-i un deget nesigur în piept. Dacă nu te-aș fi păcălit să-mi permiți să-ți trec pragul tău prețios, nu ai fi avut nici cea mai vagă idee unde să găsești vaza tatălui tău, pentru că nu te deranjezi să recunoști existența „celor inferiori". Așa că, explică-mi, Excelență, care dintre noi are dreptul să se simtă ofensat de nesimțirea celuilalt.

– Te-am ignorat. Nu te-am mințit, a spus el, cu un ton rigid. Mergem imediat să iau vaza tatălui meu sau te voi duce în vizită la poliția din Bow Street.

Capitolul 25

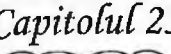

Chloe a trecut printr-o perdea de ceață și s-a urcat în trăsura care îl aștepta pe ducele de Faircliffe.

Ce făcuse?

Aceasta fusese cea mai minunată și mai teribilă după-amiază pe care și-ar fi putut-o imagina. Iar acum, să-l ducă acasă pentru a-i cunoaște familia, în astfel de condiții... Ce vor crede ei despre el? Ce va crede el despre ei? După ce vor schimba vaza Faircliffe cu portretul Wynchester, îl va mai vedea vreodată pe Lawrence?

Va returna tabloul? Nu a confirmat că se afla încă în posesia sa. Oare onestitatea ei nefericită stricase totul degeaba?

A urcat și Tommy, care a ocupat scaunul de vizavi, până când Chloe a apucat-o de braț și a tras-o pe perna de lângă ea.

Tommy îi aruncase o privire încruntată.

– Ce se întâmplă?

Înainte să poată răspunde Chloe, ducele a sărit în trăsură și a ocupat scaunul din spate pe care Tommy îl eliberase, cu fața împietrită.

– Ăăă, a spus Tommy. A fost din cauza prăjiturilor cu lămâie? Păreau delicioase. M-am gândit că ar fi mai bine ca acest stomac bătrân să se abțină să se întoarcă pe dos pe canapeaua dumneavoastră.

– Nu e de la prăjiturile cu lămâie. A bătut în peretele dinspre vizitiu, iar caii s-au pus în mișcare. Am aflat că adevăratul motiv pentru care nepoata dumitale a venit pe aici este pentru că intenționa să fure un tablou – și că este, de asemenea, în posesia vazei tatălui meu.

Tommy a rămas cu gura căscată și i-a aruncat lui Chloe o privire șocată.

–I-ai spus?

Ducele s-a holbat la ea.

–Știați?

–Știam despre vază și despre tablou. Lui Tommy i s-au umflat nările. Nu știam că nepoata mea este o nătăfleață.

Chloe a strâns din dinți și a schițat un zâmbet la fel de fragil ca sufletul ei.

–Ai putea spune, a mormăit ea, că lucrurile nu au mers așa cum era de așteptat.

Ceea ce își dorea cu adevărat era să-l arunce pe Lawrence din trăsura lui și apoi să se arunce direct în brațele surorii ei.

Frustrarea lui Tommy s-a topit pe loc și și-a strecurat mâna peste cea a lui Chloe.

Chloe a strâns-o înapoi, recunoscătoare dincolo de cuvinte pentru o ancoră de soră în mijlocul furtunii.

–Cer să mi se restituie vaza, a ordonat ducele.

Ea a scrâșnit din dinți. Noaptea trecută fuseseră egali. Acum el era din nou superior, tratând-o ca și cum nu ar fi fost o persoană de sine stătătoare. Ca și cum nevoile și dorințele lui erau singurele care contau. Ca și cum moștenirea lui era mai valoroasă decât a ei.

Dincolo de fereastră, Mayfairul la modă făcea loc în mod neclar cartierului Islington.

În momentul în care trăsura a urcat pe aleea care ducea spre reședința Wynchester, panica a cuprins-o pe Chloe. Nu-și mai dezamăgise niciodată familia. Întotdeauna își îndeplinise fiecare misiune.

Până astăzi, când un duce sălbatic a urmărit-o până acasă.

Ea a ieșit prima, cu picioarele tremurând. Tommy a urmat-o. S-au apropiat una de cealaltă... și de casa lor.

Ducele de Faircliffe a coborât din trăsură la timp pentru a-l vedea pe Graham, fratele lui Chloe, alergând de-a lungul marginii acoperișului, sărind în lateral de pe frontonul cel mai înalt până la cupola de deasupra balconului de la primul etaj și executând un elegant salt înainte pentru a ateriza în liniște perfectă pe iarba de dedesubt.

Lawrence a făcut ochii mari de uimire.

Graham și-a trecut o mână peste buclele negre și zburătoare.

– Ce caută aici?

Ducele s-a îndreptat în semn de evident afront.

– M-aș putea aștepta la un minimum de respect.

– S-ar putea să nu-l primești, cățelușule, l-a mustrat Tommy în cadența perfectă a mătușii Wynchester. Poate că ești duce, dar aceasta este casa noastră și depinde de noi pe cine lăsăm în ea.

– Chloe, a spus imperios ducele, m-a informat că...

– Îi spui Chloe?

Șocul inițial al lui Graham s-a transformat rapid în speculație și i-a trimis genul de privire iritant de complice pe care numai un frate mai mare o putea oferi. După care s-a uitat înapoi la el cu o privire plină de furie.

– Ăăă... domnișoara Wynchester, adică, s-a corectat Lawrence, destul de încurcat încât să renunțe la superioritatea de aristocrat arogant. Ideea este că ea a recunoscut un furt planificat din casa mea, precum și faptul că deține o anumită vază care îmi aparține de drept.

Zâmbetul lui Graham a dispărut.

– Ne-ai distrus singura noastră garanție colaterală?

– Eu... Ochii lui Chloe îl implorau să înțeleagă. Îmi pare rău, Graham.

Fratele ei nu părea liniștit. Părea trădat și dezamăgit.

– Ea nu a distrus nimic, a răbufnit Lawrence. Nu este o „garanție colaterală" dacă persoana cu care negociezi nu știe că o ai sau că o vrei. Spre deosebire de sora ta, e clar că nu stăpânești arta dezbaterii.

Graham a clipit, apoi a încercat în mod vizibil să mascheze încă una dintre expresiile sale enervant de complice.

– Ducele nedreptățit sare să apere onoarea hoțului său. Ce interesant!

– Graham, a spus Chloe în semn de avertisment.

Înainte ca ea să-și poată continua amenințarea, ușa din față a casei s-a deschis, iar alți doi frați au ieșit afară.

Lawrence și-a înclinat capul să privească cu un interes evident, apoi cu o confuzie totală.

Elizabeth se baza mai puțin decât de obicei pe baston, Chloe era încântată să vadă că noile bretele ale surorii sale îi mai atenuaseră o parte din durerile cronice, iar Jacob purta un papagal tricolor pe un umăr.

– Hei, a strigat Jacob. Ce-i cu petrecerea asta?

– Hei, i-a răspuns papagalul său, cu o bătaie din aripile sale roșii-galbene-albastre.

Cel puțin, Chloe a presupus că strigătul venise de la papagal. Nu se știa niciodată cu Elizabeth în apropiere.

– Ține pasărea aia departe de mine, nepoate, a țipat Tommy, încă deghizată în mătușa Wynchester. Nu există biscuiți în coșul meu.

Privirea speriată a lui Lawrence a trecut de la trăsăturile palide ale lui Elizabeth la bronzul auriu-deschis al pielii lui Graham și la brunul bogat și superb al lui Jacob. O conștientizare întârziată s-a ivit pe trăsăturile lui patriciene.

– Ooo, a rostit el. Nu mi-am dat seama că Wynchesterii nu sunt frați adevărați.

Nici un alt cuvânt nu ar putea fi un apel mai mare sau mai instantaneu la luptă.

– La naiba cu tine, a scuipat Graham, cu pumnii strânși. Nimic nu este mai „adevărat" decât familia noastră.

Ochii lui Elizabeth au sclipit.

– Familia Wynchester este ceva ce simți în inima ta. Nu ceva în care trebuie să te naști.

– Unul ca el nu are inimă, a spus Jacob în batjocură. Nobilii nu trebuie să își facă probleme. Pentru ei contează mai mult „neamul" decât persoanele reale.

– Nemernic arogant, a ciripit papagalul.

Categoric, era Elizabeth.

Lawrence și-a înclinat capul.

– Ei bine, de fapt...

– Uite-l că începe. Tommy a scos un oftat zgomotos. Pregătiți-vă pentru două ore în care Excelența Sa va puncta cu lux de

amănunte cum că el este expertul în privința a ceea ce formează o familie și că noi ne înșelăm în legătură cu tot ce am trăit cu propriile noastre vieți.

– Nu am timp pentru asta. Jacob și-a mângâiat bărbia. Dar am un piton și un tigru sălbatic din Highland pe care i-aș putea hrăni cu el.

– Și un arici irascibil, a ciripit papagalul său.

– Am cablu pentru frânghii strânse, s-a oferit Graham. Aș putea să-l întind pe acoperiș ca o pânză de păianjen și să-l leg de...

– Nu orice situație necesită o acrobație la trapez și un trandafir strâns între dinți, a șuierat Elizabeth.

– Atunci, nu o faci cum trebuie, i-a șoptit Graham.

Lawrence s-a întors frustrat spre Tommy.

– Poți să-ți controlezi nepoții și nepoatele pentru o clipă?

Elizabeth a lăsat să iasă un pufnit neadecvat pentru o doamnă.

Jacob i-a zâmbit lui Chloe.

– Chiar nu știe?

Ea a clătinat din cap.

– Nu are nici cea mai mică idee.

– Abia aștept. Graham și-a frecat mâinile. Va fi uimitor.

Tommy și-a netezit o șuviță albă.

– Doar spune un cuvânt.

Ceilalți s-au întors spre Chloe.

– De ce se uită toți la tine? a întrebat Lawrence. Ochii lui s-au mărit. Tu ești conducătoarea lor?

– Suntem cu toții lideri, a spus ea cu fermitate. Suntem o familie și o echipă.

– Dar da, a intervenit Elizabeth. Ea este cel mai lider dintre lideri.

Cuvintele ei au învăluit-o pe Chloe ca o îmbrățișare caldă. Această familie era locul ei.

– Oh, haideți atunci, a spus ea cu un oftat. Mergem înăuntru? Marjorie trebuie să se întrebe ce-i cu agitația asta.

– Dacă a aruncat o privire pe fereastra studioului, a spus Jacob. Mă îndoiesc că a observat coborârea îndrăzneață a lui Graham.

– Îndrăzneață coborâre! Graham a tresărit. Îmi place. Cineva ar trebui să informeze ziarele de scandal.

Lawrence și-a amintit că era un gentleman și un nobil și i-a oferit brațul lui Elizabeth.

– Doriți să vă ajut să intrați în casă?

– Nu, a spus ea categoric. Mânerul bastonului meu ascunde un cuțit. Dacă te apropii, îl voi folosi.

Contrariat, s-a întors stângaci spre Tommy.

– Nici eu nu am nevoie de tine. A alergat până lângă Elizabeth. Dacă te apropii, te lovesc cu cartea pe care am furat-o din biblioteca ta.

– Ai furat o carte? A înaintat cu pași repezi. Am nevoie de ea înapoi!

– Vezi? Jacob i-a zâmbit lui Graham. Încă mai avem garanții colaterale.

– Wynchesterii câștigă întotdeauna, a ciripit papagalul.

Ducele de Faircliffe a fost ultimul care a intrat în casă.

Chloe i-a condus spre sufragerie, oprindu-se doar pentru a murmura instrucțiuni pentru ceai unei cameriste care trecea prin preajmă.

După ce s-au instalat, Lawrence s-a uitat în sus și în jos la masa lungă de mahon, apoi s-a întors la Chloe.

– În această cameră ar putea sta două duzini. Câți sunteți, de fapt?

– Destui, a răspuns ea cu indiferență, știind că lipsa de reacție îl va supăra.

În acest moment, erau trei persoane pe fiecare margine a mesei lungi: Jacob, Chloe și Lawrence de o parte, iar Tommy, Elizabeth și Graham de cealaltă parte.

– Începeți cu începutul, a implorat ducele.

Chloe, cu siguranță, nu avea de gând să facă asta.

– Vei chema Poliția?

Jacob s-a speriat.

– Poliția?

– Bow Street? a ciripit papagalul său.

– Faircliffe a crezut că vaza dispărută a fost furată, a explicat Chloe. Nu este așa. Este la etaj. Cheamă-i pe polițiști și vom negocia un schimb. Avem o înțelegere?

Lawrence a studiat-o, ca și cum abia acum ar fi văzut-o cum trebuie.

– Fără poliție, a fost el de acord încet. Dar nici un armistițiu până nu am toate datele și vaza.

– Nici un armistițiu până când nu ne veți returna tabloul, a adăugat Jacob.

– Explicați-vă, a poruncit Lawrence.

Graham a suspinat.

– Tatăl tău ne-a vândut tabloul acum nouăsprezece ani, la câteva săptămâni după ce Bean ne-a înfiat. Se cunoscuseră într-un club de gentlemeni cu standarde suficient de scăzute pentru a permite accesul unui baron minor dintr-un mic principat... și al unui jucător desfrânat ca tatăl tău, mereu în căutarea unui nou pariu pentru a-l rambursa pe ultimul pe care îl pierduse.

Lawrence a strâns din dinți, dar nu l-a contrazis în nici un fel. Imaginea pe care o zugrăvise Graham nu era frumoasă, dar era exactă.

– Din când în când, atunci când buzunarele ducelui erau prea largi, încerca să ne vândă un alt tablou, dar nu ne interesa.

– Nu aveam nevoie să achiziționăm obiecte de artă, a adăugat Elizabeth. Pe atunci, Marjorie producea lucrări demne de un muzeu, iar tutorii ei susțineau că nu prea mai aveau ce să o învețe.

Tommy a sărit în ajutor.

– În urmă cu opt luni, am venit cu ea în salon pentru a-i arăta lui Bean ultimul ei peisaj. Tatăl tău era în vizită atunci și a devenit destul de agitat. A cerut înapoi *Puck și familia*. Bean a refuzat. Ducele a revenit a doua zi, propunând un schimb temporar, folosind o garanție colaterală. Bean a refuzat din nou. A fost un fel de conflict în hambar...

– Să nu laşi niciodată un şoim să se apropie de veveriţele tale de companie, a murmurat Jacob.

– ...şi când s-a terminat, atât tabloul, cât şi tatăl tău dispăruseră. Tommy a îndreptat un deget cu pete maronii spre lavaliera lui Lawrence. L-a furat de la noi.

– Un duce nu ar fura niciodată, a mormăit el.

Dar paloarea din obrajii lui arăta că nu era deloc convins că tatăl său putea fi demn de acel titlu.

Graham a strâmbat din nas.

– Din cauza lui, am venit cu o jumătate de duzină de reguli noi.

– Niciodată să nu ai încredere în nobilime.

– Falsificaţi totul.

– Nu mai permiteţi ca nimic de valoare să plece din familie şi nu mai aveţi încredere în nimeni care nu este un Wynchester.

– Stai, l-a întrerupt ducele. Falsificaţi totul?

– Nu m-am prefăcut că mă doare burta, l-a asigurat Tommy în rolul mătuşii Wynchester. Prăjiturile cu lămâie nu sunt de râs. Dar tot restul a fost o minciună.

Privirea lui Chloe a surprins-o pe cea a lui Lawrence.

– Nu totul, a murmurat ea încet. Au fost... momente.

Momente pure, senzuale, tandre. Obrajii i s-au înroşit.

Pupilele i s-au dilatat ca şi cum şi el ar fi fost asaltat de amintiri din momentele lor de pasiune. De trupurile lor, alunecoase de sudoare, care se uniseră. Dar a face dragoste nu însemna că el o accepta – pe ea sau familia ei. Şi nici nu era sigură că familia ei l-ar putea accepta vreodată. Lawrence era un om cu un stil de viaţă frugal şi respectabil, iar fraţii ei erau... Wynchesteri.

– Destul de adevărat. Faircliffe nu este chiar atât de rău pentru un tânăr arogant. Tommy l-a mângâiat pe braţ, ilustrându-le celorlalţi că ea îl găsea pe duce în mare parte inofensiv. Oricine care face bonete atât de absurde ca ale lui se poate descurca cu câteva surprize ici şi colo.

Elizabeth a zâmbit în colţul gurii.

– Puţine surprize, a ciripit papagalul. Şi poate o găleată de apă în cap pentru că a provocat atâtea probleme când ar fi putut pur şi simplu să deschidă scrisorile pe care i le-am trimis,

să accepte banii pe care eram dispuși să îi plătim pentru returnarea în siguranță a propriei moșteniri și apoi să dea tabloul în mâinile unui lacheu capabil, cu instrucțiuni de a se grăbi și de a înapoia vaza aia nenorocită acasă, cât se poate de simplu. Și mai mult decât atât...

Capul lui Lawrence s-a lăsat pe spate în stare de șoc.

– Stai... nu e papagalul cel care vorbește?

Graham și Jacob au explodat în hohote.

– Nu e atât de prost pe cât pare, a ciripit papagalul. Urmează să întrebe despre Moș Crăciun.

Tommy a scos un chicotit de mătușă Wynchester.

– Nu te supăra, a spus Graham. Frații se tachinează între ei tot timpul.

Da, dar Lawrence nu avusese niciodată un frate sau o soră. Nu ar avea nici o idee ce să facă cu o familie ca a lor. Chloe s-a pregătit pentru mândria lui rănită sau pentru invocarea statutului de duce.

În schimb, pe fața lui Lawrence a înflorit un zâmbet neîncrezător. Părea ciudat de... încântat?

– Un papagal vorbitor. A chicotit încet. Este genial. Mi-ar prinde bine să folosesc un truc ca ăsta în Camera Lorzilor.

– Ai făcut-o deja, a răspuns Elizabeth cu vocea ei normală.

El a rămas cu gura căscată la ea.

– Eu... ce?

– Ți-am spus că vizitez Westminster, a explicat Chloe.

– De obicei mă trage și pe mine, a murmurat Tommy. Deși eu nu mă înghesui în poduri prăfuite.

– Săptămâna trecută, am fost cu ea, a spus Elizabeth. Chloe a vrut să fiu martoră la cât de bine te-ai descurcat după noaptea în care v-ați antrenat împreună...

I-a aruncat lui Chloe o privire speriată.

– I-ai spus despre asta?

– Ar trebui să fii recunoscător, a spus Elizabeth. Când nobilii tăi au deviat de pe drumul cel bun, așa am readus haosul la normal. Chloe îmi spunea ce să spun sau ce să întreb...

– Și Elizabeth ar face-o cu orice voce i-aș cere...

– Ar fi trebuit să vedeți privirea lui Rosbotham când vocea lui fără substanță a întrebat despre rectoratul Saint Marylebone...

Lawrence deja râdea împreună cu ei.

– Pot să te angajez?

– Îmi pare rău, sunt ocupată în această seară. Elizabeth și-a înăbușit un căscat. Poate că ar fi trebuit să fi fost mai drăguț.

– Îți voi închiria un papagal, s-a oferit Jacob. Treizeci de lire sterline pe oră. Șaizeci dacă vorbește.

– La prețul ăsta, ar trebui să-mi închiriezi un piton și să adaugi și un tigru din Highland pe gratis.

Chloe îl privea cu uimire pe ducele de Faircliffe schimbând glume stupide cu frații ei.

Dacă ar fi simțit cu adevărat că a avut loc o infracțiune, ar fi putut să îi trimită pe polițiști sau să facă o plângere la un magistrat. În schimb, se urcase într-o trăsură în speranța unei discuții, iar acum se afla la masa ei, cot la cot cu frații ei, găsind argumente în favoarea eliberării de arici irascibili în interiorul Westminsterului.

Chloe știa că nu trebuia să creadă că asta însemna că familia ei va primi invitații la gala lui, dar i se părea mai mult decât un simplu armistițiu.

Poate că Lawrence intervenise cu forța pentru a da foc la tot, dar renunțase la armura arogantă odată ce își dăduse seama că familia ei nu era inamicul. Vorbea și râdea cu frații ei ca și cum ar fi fost... prieteni.

În ciuda reacției sale inițiale, Lawrence părea acum să îi accepte pe frații ei așa cum erau. Poate că încă mai spunea toate lucrurile greșite, dar asta nu era o ciudățenie nouă. Avusese o lungă istorie de stângăcii înainte de a cunoaște vreun Wynchester. De fapt, aceștia își concepuseră șiretlicul pentru a-i exploata seriozitatea naivă.

S-a mișcat inconfortabil pe scaun. Acum, că știa, oare Lawrence o mai voia în viața lui?

Capitolul 26

În spatele râsului lui Lawrence se ascundea o jenă viscerală, arzătoare.

Contrar imaginației sale, „sărmanii și jalnicii orfani" trăiau într-un lux evident. Este posibil ca bătrânul baron să nu fi reușit să ofere zestre pentru fiicele sale adoptive, dar, indiferent de sărăcia individuală, clanul Wynchester era departe de a fi sărac.

Oare îi păruse rău pentru ei că nu locuiau în Mayfairul la modă, înghesuiți printre vecini titrați și importanți? Grădina luxuriantă a proprietății Vanderbean era mai mare decât Grosvenor Square. Minunata lor casă cu trei etaje era la fel de spațioasă ca un întreg șir de case de oraș ca a lui.

În ciuda dimensiunilor sale mari, arhitectura clasică a casei lor era obișnuită la exterior... și plină de splendoare la interior. Tavane albe din ipsos cu frize florale aurite. Șemineurile din marmură, sculptate în modele neoclasice, se potriveau cu ornamentele fanteziste din jurul ușilor și cu lustrele decorative de pe tavan.

Mătușa Wynchester a avut dreptate să critice covoarele jalnice ale lui Lawrence. Fiecare detaliu al casei Wynchester era bine gândit și superb.

Pereții erau acoperiți cu mătase somptuoasă – această cameră era de un verde-albastru liniștitor ca al mării, cealaltă cameră era de un trandafiriuînchis și elegant – altele erau ornamentate cu tencuială orbitoare. Candelabre aurite și complicate se sprijineau pe coloane de marmură. Canapele și fotolii Chippendale comode abundau în perne de mătase cu tapițerie de pluș. Lawrence tremura de umilință.

Doamne, chiar îi explicase lui Chloe conceptul de linguri?

Palmele i s-au umezit. Își dorea să se scufunde în covorul Kidderminster de bun-gust, de culoarea smaraldului cu auriu, care fusese țesut special pentru a reflecta și completa modelul tavanului de deasupra. Stomacul i s-a răzvrătit și mai tare.

El încercase să o salveze de rușine, iar ea, în schimb, îl făcuse de rușine până în măduva oaselor.

L-a durut. Era supărat pe el însuși că se lăsase rănit.

Lawrence își dorea ca legătura lor să fie mai mult decât fizică. Era adevărat pentru el, iar el avea nevoie ca acest lucru să fie adevărat și pentru ea.

Dar ce drept avea el să se simtă trădat în dragoste? El era cel care plănuia să ceară pe altcineva în căsătorie. Se gândise atât de puțin la Chloe și atât de mult la el însuși, încât acceptase afirmațiile fariseice de ignoranță ca pe un fapt evident.

Bineînțeles că avea nevoie de ajutorul lui, își spusese. Nu aveau toți?

Nu, Chloe, nu.

Ar fi putut afla adevărul mai devreme dacă nu ar fi agravat greșelile tatălui său, izolându-se de „elementul nedorit" în numele protejării reputației sale. Procedând astfel, se comportase la fel de reprobabil ca și tatăl său. Familia Wynchester nu ar fi fost nevoită să recurgă la șiretlicuri dacă Lawrence ar fi fost dispus să asculte.

Acum asculta. În ciuda începutului nefericit al lui și al lui Chloe, în ciuda tuturor prejudecăților și presupunerilor lui arogante, ea ajunsese să fie la fel de importantă pentru el ca arta. Ori de câte ori se despărțeau, el tânjea după momentul în care avea să-i revadă chipul.

Dacă inima lui se afla acum în mâinile cuiva care nu o dorea, ei bine, era numai vina lui. Visase la o familie ca aceea a Wynchesterilor. Bineînțeles că s-ar fi unit și s-ar fi apărat reciproc de toate relele. Începând cu acțiunile oamenilor ca Faircliffe.

Era timpul să își asume responsabilitatea pentru acțiunile sale din trecut și să își făurească un viitor mai bun.

Lawrence și-a dres glasul.

– Vă cer scuze pentru comportamentul ruşinos al tatălui meu. Şi pentru propriul meu comportament. Nu ar fi trebuit să ignor încercările voastre de apropiere. Oricât de mult aş vrea să spun că nu am înregistrat eşecurile mele de a vă recunoaşte public, adevărul este că am făcut-o intenţionat. M-am crezut mai presus de voi şi mi-am instruit personalul să respingă orice apel sau corespondenţă, bazându-mă doar pe numele şi statutul vostru. M-am înşelat. Îmi pare rău. Nu mă aştept să mă iertaţi.

Wynchesterii au făcut un schimb de priviri semnificative.

– Ca să fim sinceri, a spus Jacob, nu ne-am aştepta ca un duce să nu acţioneze cu superioritate.

Elizabeth a bătut cu mâna în baston. Lawrence şi-a amintit că înăuntru era ascuns un cuţit:

– Mă bucur că te-ai dezamăgit singur şi meriţi să te simţi aşa. Mă bucur că ţi-ai dat seama de greşelile tale.

– Nu numai că mi-am dat seama, a spus el. M-am schimbat, sper că în bine. Sper că îmi puteţi da o şansă de a dovedi că intenţiile mele sunt adevărate.

Graham a trimis o privire spre Chloe.

– Presupun că am fi împroşcaţi cu smoală şi tăvăliţi prin pene dacă nu am face-o.

Obrajii lui Chloe s-au înroşit, dar i-a fixat privirea fratelui ei.

– Consideră că aceasta este a doua şansă pentru a te dovedi de bună-credinţă. Privirea întunecată a lui Jacob l-a fixat pe Lawrence. Să nu o dai în bară.

Lawrence a tuşit.

– Voi încerca să fac tot ce pot.

Nu-şi putea înăbuşi un fior la ideea de a avea ocazia să fie lângă o astfel de familie. De a fi aproape de Chloe. Să aibă o a doua şansă cu ea.

– Oh, bine. Mătuşa Wynchester şi-a frecat mâinile în timp ce o pereche de lachei cărau tăvi grele de argint în sala de mese. În sfârşit, ceai.

Stomacul lui Lawrence s-a întors pe dos la această perspectivă. În acest moment, ar fi trebuit să renunţe la politeţe. Spera

să existe o bucată sau două de zahăr în plus pentru a-l face mai plăcut la gust.

Lacheii au așezat tăvile în centrul mesei. Una dintre ele era plină de pateuri cu carne. Cealaltă conținea o cană cu limonadă, o carafă de cafea și ceea ce părea a fi o carafă cu vin de Porto.

Nici una dintre tăvi nu conținea un ceainic.

Și-a îndreptat privirea speriată spre Chloe.

Ea a dat din gene cu inocență.

– Nu respectați regulile. Creați-le!

– Așa se face în familia Wynchester, a fost de acord Elizabeth și a întins mâna spre vin.

– Încep să cred că, până la urmă, ați putea fi cu toții rude fără să știți, a bombănit Lawrence, care s-a servit cu limonadă.

– Nu am ține lucrul acesta secret, l-a asigurat Jacob.

– Păstrăm alte secrete, a fost de acord mătușa Wynchester.

Nepoții și nepoatele ei au încercat să își ascundă râsetele.

Lawrence a aruncat o privire suspicioasă în jurul mesei.

– Nu...

Nu erau nepoți și nepoate. Erau orfani de părinți diferiți. Ceea ce însemna că nici unul dintre ei nu era rudă cu bătrâna care stătea vizavi de el.

Și-a îngustat privirea la ea.

– Ești măcar o Wynchester?

– Ți-am spus că va începe să bănuiască, s-a lăudat Chloe.

– A ajuns oarecum acolo, a recunoscut Graham cu părere de rău.

Jacob a făcut un semn cu mâna.

– Haide, Tommy. Ajută-l să se lumineze.

Cine era Tommy? Lawrence a aruncat o privire peste umeri, dar nici un alt frate nu intrase în cameră.

– Oh, în regulă. Mătușa Wynchester a lăsat jos plăcinta de carne cu un oftat mâhnit, și-a dus mâinile pătate la părul alb și subțire... și l-a tras de pe cap.

Lawrence a scăpat furculița cu zgomot.

– Ce naiba...

Şi-a trecut degetele prin părul scurt şi şaten, apoi a scos o sticlă cu dop din gentuţa ei. După ce şi-a îmbibat şerveţelul cu un fel de ulei parfumat, şi-a trecut cârpa umedă pe o parte a feţei.

Petele de bătrâneţe şi ridurile au umplut pânza.

– Nu eşti... nu... Vocea i-a cedat.

Mătuşa Wynchester a adăugat mai multe picături de ulei din fiola ei şi a început să şteargă orice urmă de vârstă de pe faţa, gâtul şi mâinile ei.

Un flăcău de vreo douăzeci de ani i-a zâmbit obraznic.

Lawrence nu mai putea să respire. Credea el că descoperirea „bieţilor orfani" care trăiau în lux este umilitoare? Nu exista nici o mătuşă Wynchester tupeistă şi neştiutoare. Era doar o altă minciună pe care presupunerile lui pline de sine şi nefondate îl lăsaseră să o creadă fără să pună întrebări.

– Tommy? a spus el răguşit.

– Thomasina, a spus flăcăul, iar Lawrence şi-a revizuit din nou opinia.

Nu un flăcău, ci o femeie tânără. Cu pomeţi ascuţiţi, cu o coafură masculină elegantă şi cu ochi căprui şi zâmbitori.

– Dar poţi să-mi spui Tommy, a spus ea. Toţi cei care mă cunosc o fac.

El a rămas cu gura căscată la ea.

– Nu-mi vine să-mi cred ochilor.

– Peruci şi produse cosmetice, a explicat ea. Este o povară să ţii părul lung prins de cap, aşa că e cel mai practic să îl tai.

– De asemenea, e mai uşor să te strecori în galeria reporterilor ca bărbat, a murmurat Elizabeth.

Cu întârziere, Lawrence şi-a amintit că mătuşa Wynchester a spus că nu s-ar fi înghesuit niciodată într-un pod prăfuit. Acum îşi dădea seama de ce: nu era nevoită să o facă.

– Absolut, a fost de acord Tommy. Să fii bărbat este cea mai bună parte.

– Vreau să mor, a mormăit Lawrence în palme.

– Te-ai trăs singur pe sfoară, a precizat Jacob. Şiretlicul nu ar fi funcţionat niciodată dacă nu aveai nişte idei preconcepute atât de abisale despre bătrâni şi despre noi.

Tommy a dat din cap.

– M-ai crezut fragilă și neajutorată, așa am fost. Credeai că Wynchesterii sunt niște bădărani prost crescuți și jenanți, așa că eram. Ce zici de asta, tinere impertinent?

– Dumnezeu să mă salveze. S-a scufundat mai adânc în scaunul său de pluș, sculptat cu măiestrie. Te-am lăsat să-mi spui așa în fața martorilor.

Ea i-a mângâiat mâna.

– Să nu subestimezi niciodată o bătrână.

Cu urechile arzând, și-a ridicat fața din mâini.

– M-ai lăsat să îți fac complimente și să pescuiesc povești de familie despre Chloe.

– Numai minciuni, a fost de acord Tommy, veselă.

– Cu excepția plăcintelor cu carne, a adăugat Chloe.

– Acum, că Faircliffe știe, ce ne facem? a întrebat Graham. Este acesta sfârșitul mătușii Wynchester?

– Niciodată! a protestat Elizabeth. Mătușa Wynchester este găinușa mea bătrână și vioaie preferată.

– Pff, bunicuțele zvelte au tot timpul morți premature. Tommy a făcut ochii mari. Pune-o pe Chloe să-ți povestească despre colecția oribilă de povești populare germane de la cercul de lectură. Măcar eu am fost demascată de un duce, în loc să fiu ciopârțită de corbi.

– Ciorile sunt foarte inteligente, a spus Jacob. Pe a mea am antrenat-o să facă zeci de trucuri.

– Există ciori asasine? a întrebat politicos Graham.

Jacob a stat pe gânduri.

– Nu încă.

– Atunci, nu au nimic de-a face cu durata de viață a mătușii Wynchester. Doar un singur lucru are. Graham s-a întors spre Lawrence. Ei bine, Excelența Voastră? Puteți să păstrați un mic secret de familie?

Cinci priviri strălucitoare fixate în direcția lui Lawrence.

Căldura i-a umplut pieptul. Îi încredințau un secret, aveau încredere în cuvântul lui că îl va păstra, pentru că ea, Chloe, avea

încredere în el. Îl tratau ca pe un membru al familiei, chiar dacă numai pentru acest moment.

– Cred că da, a spus el cât de dezinvolt a putut. Mătușa Wynchester este în siguranță pentru a continua să terorizeze străzile Londrei.

– Uraaa! Thomasina și-a aruncat în aer șervețelul acoperit de cosmetice.

Zâmbetul lui Chloe l-a topit pe Lawrence.

Era senzațională. Frații și surorile ei erau uimitori și impresionanți. Se acceptau unii pe alții pentru cine și cum erau, cu deghizări și animale de companie ciudate și toate celelalte.

În ciuda faptului că Chloe își putea urmări istoria doar până la un coș aruncat pe treptele unui orfelinat, avea o familie imensă și iubitoare, din care oricine ar fi dorit să facă parte. Lipsită de deferență, mereu râzând. Genul de oameni care își luau apărarea unul altuia cu orice preț.

În ciuda faptului că își putea urmări descendența de opt generații până la primul duce de Faircliffe, Lawrence nu avea...

Nimic.

Un zgomot pe coridor a făcut ca atenția tuturor să se îndrepte spre ușă.

– E Marjorie! a spus Tommy încântată.

– Vino și stai cu noi, a strigat Jacob.

Marjorie nu a plecat din ușă.

– Cine este acesta? a întrebat ea, cu vocea puternică, iar ochii ei erau îndreptați spre Graham.

– Sunt ducele de Faircliffe, a răspuns Lawrence, presupunând că se referea la el.

Ea nu a reacționat.

Chloe a făcut semn cu mâna în direcția lui.

– Acesta este ducele de Faircliffe.

Nu tocmai spusese el asta?

Ochii lui Marjorie s-au aprins.

– Avem tabloul nostru?

– Nu încă, a spus Elizabeth. Ajută-ne să-l torturăm până când va fi de acord să ni-l dea.

– Îmi place tortura, a spus veselă Marjorie, apoi a luat locul cel mai îndepărtat de Jacob. Nu-mi plac păsările la masă.

– Am uitat de Sir Galahad!

A fugit din cameră, pentru a se întoarce câteva secunde mai târziu fără papagal. Marjorie a strâmbat din nas în direcția lui Lawrence.

– A spus că ești chipeș.

Chloe a închis ochii.

– Marjorie, nu este momentul potrivit.

– Ăăă. Ceafa lui Lawrence s-a încins. Îmi pare rău că te dezamăgesc.

Marjorie l-a analizat.

– Ești foarte chipeș. Dacă aș picta portrete, l-aș picta pe al tău.

Nu știa ce să facă cu această informație.

– De ce nu pictezi oameni?

– Prefer peisajele. Tu ce pictezi?

– Marjorie, a întrerupt Graham cu blândețe. Nu toată lumea trăiește și respiră artă.

– Lawrence, da, a spus Chloe.

Jacob ridică din sprâncene.

– *Lawrence* pictează, nu-i așa?

– Ăăă, Faircliffe, a corectat Chloe rapid. Excelența Sa. Care are tabloul nostru. Sper.

Asta le-a atras atenția. Toate privirile lor s-au îndreptat deodată spre el.

Elizabeth bătea cu degetele în mânerul bastonului.

– Îl ai?

– Da, a recunoscut el. De ce sunt două copii?

– Cine știe? Nouă ne pasă doar de ale noastre. Ochii lui Chloe erau aprigi. Este o bucată din Bean și o parte intrinsecă a ceea ce suntem. *Puck și familia* suntem noi.

Toți cei șase frați și-au atins vârfurile degetelor de inimile lor, apoi le-au ridicat spre cer.

Cât de mult tânjea Lawrence să facă parte dintr-un grup atât de unit și de grijuliu! Să știe cum era să aibă grijă de cineva atât de mult și să fie o parte integrantă a ceva mai mare decât el

însuși. Să iubești necondiționat și să fii iubit necondiționat în schimb.

– Ei bine? Mătușa... Tommy l-a incitat. Vrei să ne înapoiezi tabloul?

Cu siguranță că nu putea să se agațe de ceva care însemna atât de mult pentru ei. Mai ales când era vorba despre un obiect care nu-i mai aparținea.

Lawrence a dat din cap cu fermitate.

– O voi face.

Au izbucnit în urale și au început să vorbească unul peste celălalt în același timp.

Îi urmărea cum își făceau planuri între ei în tăcere, ca și cum ar fi fost un observator îndepărtat într-o lojă de teatru singuratică, privind cu nostalgie la o lume fantastică de jos.

Când va preda tabloul, se va termina totul. Wynchesterii nu vor mai avea nevoie de el.

Nu au fost niciodată interesați de el de la bun început.

Capitolul 27

De îndată ce Lawrence s-a întors acasă, s-a grăbit să se ducă la bibliotecă. Aici își adusese toate lucrările de artă pe care tatăl său risipitor nu reușise să le piardă la o masă de whist. Sau, se pare, să le vândă prietenilor săi.

Majoritatea tablourilor de pe pereți proveneau de la reședința de la țară. Restul fuseseră atârnate în toată casa din oraș. Găsiseră chiar și o mână de tablouri uitate, ascunse în spatele unui bufet din biroul tatălui său. Lawrence se întrebase de ce.

Acum, presupunea că tatăl său le îndepărtase de pe pereți pentru că intenționa să vândă doar niște copii. Selecțiile aveau sens: tablourile respinse aveau subiecte neobișnuite pentru o casă aristocratică. În plus, dacă tata se întâmpla să aibă un duplicat aproape al acelulași tablou, de ce să se deranjeze să le păstreze pe amândouă?

Ceea ce a dus la întrebarea... unde era dublura? Nici Lawrence și nici personalul nu găsiseră alte lucrări de artă, altfel ar fi fost expuse aici, pe pereții bibliotecii.

S-a gândit la noaptea accidentului tatălui său. Tata era impulsiv și nesăbuit în toate privințele. Aparent, ducele fugise de la locul unei crime, după ce tocmai furase o pânză de la Wynchester. Plecase cu o birjă, iar aceasta nu supraviețuise impactului.

O osie ruptă l-a aruncat pe tata în stradă, unde unul dintre cai l-a lovit cu copita în stomac și în picior. Lawrence lua cina singur în sufragerie, când ușa de la intrare s-a deschis și coridorul s-a umplut de pași grei și de voci panicate.

Acela a fost momentul în care Lawrence a zărit tabloul. Nu ar fi observat, dacă tata nu ar fi părut mai preocupat de siguranța acestuia decât de starea piciorului său rupt. I-a ordonat unui

lacheu să așeze pictura în biroul său, înainte de a-i comanda unui alt servitor să cheme un chirurg pentru a-i opera piciorul rănit. Tata părea să se simtă bine.

În a treia dimineață, bătrânul abia mai putea vorbi. Era somnoros și amețit, iar picioarele i se umflaseră alarmant. Piciorul rupt nu era, până la urmă, cea mai mare îngrijorare. Atunci când calul lovise cu piciorul în secțiunea mediană a tatălui, organele începuseră să cedeze în interior. Chirurgul nu mai putea face nimic. Tatăl său a murit.

Tabloul trebuia să se afle încă în biroul său.

Lawrence a ieșit din bibliotecă pentru a investiga imediat.

Biroul fusese șters de praf și măturat, dar în rest era așa cum îl lăsase tata. Un teanc de jurnale aici, un pachet de cărți acolo, o sticlă de coniac cu dop lângă un pahar gol. Raftul gol, unde fusese odată vaza cu heruvimi. Nimic pe pereți.

Se învârtea în cerc. Tata luase pânza fără permisiune. Ar fi ascuns-o de ochii lumii.

Lawrence o va găsi.

Cu sângele pulsându-i în urechi, a aprins fiecare lumânare și candelă din cameră. Nu mai era dispus să trăiască în umbra tatălui său.

A deschis sertarele, a dat mesele la o parte, a aruncat hârtii. Biroul nu era un altar. Ar fi putut dărâma pereții cu mâinile dacă ar fi vrut.

Dar nu a avut nevoie.

Lawrence s-a oprit brusc și a aruncat o privire meditativă spre birou.

Cu mulți ani în urmă, zărise una dintre ascunzătorile tatălui său, într-una dintre numeroasele vizite ale lui Lawrence din copilărie. Nevăzut într-un colț, încercând să fie aproape de un tată care ar fi preferat să-și găsească plăcerile oriunde altundeva decât acasă.

Asta trebuia să fie. A dat la o parte scaunul bătrânului duce și s-a coborât pe podeaua uzată de sub biroul mare, din lemn de nuc.

Fusese făcut manual special pentru tata. Avea un raft pentru scris care se desfăcea chiar deasupra genunchilor, iar în spatele acestuia, un compartiment îngust de numai 15 centimetri lățime, închis cu o încuietoare glisantă ascunsă.

Cu degete iscoditoare, Lawrence a împins piesele mobile până când încuietoarea s-a dezactivat. O ușă îngustă s-a deschis. Un pumn de hârtii a căzut pe podea, urmat de o pânză rulată și legată cu sfoară.

A găsit-o!

Inima îi bătea cu putere în timp ce strângea obiectele căzute și se retrăgea de sub birou. Le-a așezat pe toate pe suprafața de mahon.

Mai întâi pictura.

A dezlegat sfoara și a desfășurat pânza. Arăta exact ca aceea pe care i-o dăduse domnișoarei York. Aproape exact. Existau câteva diferențe subtile. Atât de subtile, încât Lawrence nu le-ar fi observat niciodată dacă nu și-ar fi petrecut fiecare clipă liberă în bibliotecă, studiind operele de artă rămase. A legat pânza la loc într-un sul perfect și a întins mâna spre pergamentul de sus. Era o scrisoare.

Orice vinovăție pe care o simțise pentru că citise corespondența tatălui său a dispărut cu opt luni în urmă, când Lawrence moștenise ducatul și când ieșise la iveală amploarea datoriilor tatălui său. Spera ca acestea să nu fie alte chitanțe care să aștepte să fie rambursate.

A privit conținutul scrisorii cu o groază crescândă.

Excelența Voastră,

Unde sunt actele de proveniență? Ați spus că le voi avea în termen de trei săptămâni și au trecut doi ani. Nu aș fi făcut un scandal, dar Albus Roth și-a făcut un nume în cercurile artistice. S-ar putea ca într-o zi să doresc să vând Cele trei vrăjitoare din Macbeth cu profit și nu voi putea face acest lucru fără documentele corespunzătoare. Vă implor să predați aceste documente imediat.

Domnul John Wagner,
Ribblesdale

Lui Lawrence îi tremurau degetele. Domnul Wagner nu putea să dețină *Cele trei vrăjitoare din Macbeth*. Pânza înrămată era atârnată pe peretele bibliotecii.

„Unde sunt actele de proveniență?"

Lawrence a dat restul scrisorilor la o parte și a luat unul dintre documente. Documente de proveniență pentru *Titus Andronicus*. A luat un altul. Documente de proveniență pentru *Robin Goodfellow în Pădurea cu zâne*. L-a apucat pe următorul. *Cele trei vrăjitoare din Macbeth*.

Tatăl lui Lawrence nu vânduse opere de artă reale. Tatăl său vânduse falsuri.

De aceea, tablourile fuseseră ascunse în spatele bufetului, iar actele de proveniență erau ascunse într-un sertar secret. Lawrence a încremenit. S-a uitat fix la scrisoare.

Lawrence nu auzise niciodată de un domn John Wagner.

Ribblesdale era la mai mult de trei sute de kilometri distanță.

Probabil că așa a fost conceput. Tatăl lui nu ar fi ales cumpărători cu scopul de a-i face viața incomodă dacă înșelăciunea ar fi fost descoperită. Faptul că l-a implicat pe baronul Vanderbean trebuie să fi fost un act de disperare.

Sau nu a fost? Cu 19 ani în urmă, baronul tocmai sosise în Anglia. Era retras și excentric și, după cum își amintea vag Lawrence, bârfele presupuneau că baronul se va întoarce în curând în Balcovia.

Faptul că își făcuse o casă aici, la Londra, ar fi fost inițial o lovitură pentru planurile tatălui său, dar, odată ce a fost clar că Vanderbean nu era deloc preocupat de detalii enervante precum proveniența, nu era de mirare că fostul duce încercase să profite de el din nou și din nou.

Până când Albus Roth a găzduit prima sa expoziție publică de pictură, iar documentația a devenit importantă peste noapte.

Lawrence și-a frecat fața cu mâinile. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să ducă hârtiile – și tablourile adevărate – la proprietarii lor de drept.

Și spera că niște scuze sincere ar compensa anii de înșelătorie.

Capitolul 28

Chloe s-a ghemuit la fereastra ei preferată cu un exemplar din *Evalina*, dar mintea ei era departe de cercul de lectură. Lawrence spusese că le va returna tabloul, dar zilele trecuseră fără nici un semn de la el. Era imposibil să se concentreze asupra ficțiunii când realitatea ei era atât de incertă.

Cu un pocnet de roți de fier pe pietriș, o trăsură s-a oprit în fața casei ei.

Și-a apăsat vârful degetelor pe fereastră. Era Lawrence!

Le-a dat o bucățică de morcov lui Soc și Mango, apoi și-a pus mâna streașină la ochi și s-a întors spre casă, ca și cum ar fi scrutat ferestrele în căutarea lui Chloe. Și-a trecut degetele prin păr. Acesta a fost imediat răscolit din nou de vânt. Și-a îndreptat lavaliera și și-a netezit reverele și vesta.

Chloe a zâmbit. Atinsese acele revere, descheiase acea vestă. Abia aștepta să le atingă din nou.

Și-a marcat pagina cu o panglică de mătase roz și s-a repezit să se întâlnească cu el.

Când a păşit în lumina soarelui, el a ridicat privirea și a văzut-o. Zâmbetul lui larg i-a luminat ochii albaștri cu dorință, iar Chloe a simțit cum i s-a făcut pielea de găină.

– Ai adus tabloul nostru? a întrebat ea.

Și-a întins brațele.

– Da.

– În acest caz...

Ea s-a aruncat în îmbrățișarea lui. Trupul lui era cald, contururile mușchilor îi erau familiare. Și-a sprijinit obrazul de el și a respirat mirosul pielii lui. Bătăile rapide ale inimii lui au ținut pasul cu ale ei.

Ceasul ticăia prea repede pentru amândoi.

Ea l-a privit.

– Nu am știut când vei veni.

Ochii lui au sclipit.

– Am vrut să văd cum e să apari la ușa ta neanunțat. Ar fi trebuit să aduc un stră-unchi fals?

– Tommy ar fi fost excelentă în acest rol. Dacă crezi că ți s-a părut convingătoare în rolul mătușii Wynchester...

A făcut o grimasă.

– Să nu-mi spui că ar putea să facă o plimbare prin Sala mea de Portrete și să se machieze ca al șaselea duce de Faircliffe.

– În regulă. Chloe a clipit des. Nu-ți voi spune.

El a gemut.

– Probabil că a făcut-o deja.

– Și mai rău, a spus Chloe, apoi a mimat că-și coase buzele.

– Dar tu? Zâmbetul lui era cald, privirea lui, blândă. Se putea imagina cu ușurință adorată. Ce făceai când am sosit eu?

– Citeam în colțul meu preferat.

Lawrence a recuperat un pachet din interiorul trăsurii sale.

– Mi-ar plăcea să îți văd colțișorul.

A arătat cu degetul.

– Mi-ar plăcea să văd asta.

– În acest caz... I-a oferit brațul său. Mergem?

A fost tentată să-i smulgă pânza din cealaltă mână și să fugă în casă pentru a răspândi vestea. Parcurgerea celor douăzeci de metri pe cărare într-un ritm liniștit i-ar aduce cu siguranță moartea.

În momentul în care au trecut pragul, și-a strigat frații.

Cei mai mulți se aflau în sala de mese, la un ceai. Ceilalți au sosit în decurs de o clipă.

Lawrence i-a înmânat lui Chloe o pânză legată cu sfoară.

A dezlegat nodul și a desfășurat pânza pe o secțiune transparentă a mesei.

Toată lumea s-a înghesuit să se vadă dansând din nou cu Puck. Un sunet de încântare a umplut sala.

– Este portretul nostru, a declarat Marjorie, liniștindu-le ultimele îndoieli. Dacă o singură tușă de pensulă ar fi fost deplasată, ea ar fi observat imediat.

– Și, din punct de vedere tehnic... Lawrence și-a strâns buzele într-o grimasă, apoi a continuat. Este un fals.

– Ce?

Fețele speriate ale tuturor s-au îndreptat spre el.

– Ați avut dreptate când ați afirmat că tatăl meu era un pierde-vară care ar fi vândut orice pentru a-și acoperi datoriile la jocurile de noroc. Lawrence a tresărit. Sau cel puțin pretindea că ar fi vândut. Avea destulă minte ca să nu vândă un fals Rembrandt, așa că a ales un artist nou, necunoscut, pe nume Albus Roth.

– Îl ador pe Albus Roth, a spus Marjorie. A avut prima sa expoziție importantă anul trecut.

Tommy a dat din cap.

– Despre asta vorbeam în noaptea în care... tatăl tău...

– Nu e de mirare că părea agitat. Marele său plan se destrăma chiar sub ochii lui. Lawrence i-a înmânat lui Chloe un document împăturit. Aici sunt actele de proveniență. Pânza pe care ați avut-o pe perete în toți acești ani era cea falsă. Vă datorez tuturor niște scuze enorme.

Frații au făcut un schimb de priviri.

– Cea pe care am avut-o pe perete în toți acești ani este cea adevărată pentru noi, a spus Elizabeth. Puteți să o primiți înapoi pe cea originală, dacă doriți.

– La un preț semnificativ mai mare, a adăugat Jacob.

– Nu, mulțumesc, a oftat Lawrence. Nu voi fi în măsură să cumpăr obiecte de artă pentru o perioadă foarte lungă de timp.

Chloe s-a uitat la frații ei.

– Să-i dau înapoi vaza?

– Oh, nu știu. Graham a ridicat documentul de proveniență de un colț. Nu ar trebui să predăm această dovadă polițiștilor de la Bow Street?

Obrajii lui Lawrence au pălit.

Tommy și Graham au pufnit în râs.

– Am livrat toate originalele proprietarilor de drept, a spus Lawrence în grabă. Am trimis toate actele de proveniență, precum și scuze personale pentru „încurcătura" tatălui meu...

– Te tachinează, l-a asigurat Chloe. Tatăl tău a greșit și tu la fel, așa că încă nu te-au iertat... dar secretul tău este în siguranță cu noi.

Elizabeth a ridicat pânza.

– Cine îl va ajuta pe Puck să se întoarcă la locul său de onoare?

– Eu, eu!

Frații au urcat în sus pe scări, lăsându-i pe Chloe și Lawrence singuri în sufragerie.

– Vino, atunci, a spus ea trecând pe lângă scări. Ți-am adus vaza aici.

Înainte ca ea să i-o poată înmâna, el s-a repezit la șemineu și a ridicat îngerul de sticlă cu respect, ca și cum vaza goală însemna pentru el la fel de mult ca tabloul cu *Puck și familia* pentru Wynchesteri. Poate că așa și era.

– Am crezut că tatăl meu nu se va despărți niciodată de asta. Vocea lui era gravă. Se pare că erau multe lucruri despre duce pe care nu le știam. Mă bucur să o am înapoi.

– Și eu, a spus Chloe, apoi și-a împreunat mâinile la spate. Acum, că amândoi avem ceea ce ne dorim, presupun că nu mai e nimic care să te rețină aici.

– Nu? A așezat vaza înapoi pe măsuța laterală cu mare grijă, apoi s-a întors cu fața la ea. Nu mi-aș dori să fiu în altă parte decât cu tine.

Înainte ca ea să poată formula un răspuns coerent, el i-a cuprins fața în mâini și a sărutat-o.

Și-a trecut mâinile pe corp, pe umerii lui. Nu doar simțindu-l, ci savurând curbele dure ale corpului lui, care era familiar și minunat în același timp. Putea să plece acum dacă voia. Dar ceea ce voia el era ea. Iar ea nu putea avea niciodată prea mult din el.

Corpul lui se potrivea perfect lipit de ea. Mare și puternic în cel mai bun mod posibil. Căldura lui era reconfortantă, îmbrățișarea lui protectoare.

Era aproape suficient pentru a o face să creadă că el o consideră la fel de demnă de atenția lui ca și debutantele și moștenitoarele din nobilime.

Dar ea nu voia să fie aproape a lui.

Ea voia ceva adevărat.

Fratele ei, Jacob, a dat buzna în salon purtând două mănuși de piele supradimensionate, un șorț de piele pe tot corpul și o expresie îngrijorată.

Ea și Lawrence s-au despărțit brusc.

Jacob s-a uitat în jurul lor.

– Ați văzut-o pe Hydra?

– Te referi la piton? a întrebat ea, încercând încă să-și tragă sufletul.

– Nu, Hydra este un hamster. A făcut o pauză. De ce? Ai văzut un piton?

– Nu am văzut nici un piton. Ar trebui să căutăm un piton?

A fluturat o mână înmănușată.

– Nu, nu. Doar Hydra a dispărut.

– L-ai întrebat pe Tiglet? a sugerat Lawrence.

Jacob l-a privit încruntat.

– Tiglet este bine antrenat și bine hrănit. Tiglet nu ar face niciodată așa ceva.

Dar a început să se îndrepte spre ușă.

– Dacă tot ce-ți lipsește este un hamster, de ce porți armură de protecție, a întrebat Chloe?

– Oh,s asta. Și-a fluturat mănușile supradimensionate cu dispreț în fața șorțului de piele. Am câteva creaturi noi de dresat, iar prima lecție este să învăț animalele să nu muște.

Fruntea lui Lawrence s-a încruntat.

– Funcționează?

– Nu încă, a spus Jacob, cu încrederea lui veselă și neînfricată. Să nu vă mirați dacă acesta va fi costumul meu pentru următoarele câteva zile.

Rostind acestea, a dispărut pe coridor.

Lawrence s-a uitat la Chloe.

– Cât de sigură ești că nu există nici un piton în libertate?

– Optzeci la sută, l-a asigurat ea și s-a scufundat într-un scaun de pluș. Poate mai aproape de șaizeci și cinci.

A aruncat o privire sub scaunul de vizavi de ea înainte de a se așeza cu delicatețe pe pernă.

– Ai mănuși de piele în plus pe care să le împrumut?

– Doar de mătase. Pielea îngreunează furtul lucrurilor.

La expresia lui surprinsă, ea nu și-a putut stăpâni un hohot de râs. Nici într-un milion de ani nu ar fi prezis că într-o bună zi îi va recunoaște în mod liber abilitatea ei de a fura lucruri ducelui de Faircliffe.

S-a așezat drept.

– Arată-mi!

– Oh, de ce nu? A scos o monedă dintr-unul din buzunare. Aurul a sclipit în timp ce a răsucit-o între degete, peste ele, pe sub ele, înapoi, din nou peste, sub, hopa – a dispărut!

I-a arătat lui Lawrence mâinile goale.

– Unde s-a dus? a întrebat el.

A ridicat un umăr.

– Nicăieri.

Dintr-o pocnitură de degete, moneda era din nou acolo, cu marginile ei uzate care se răsuceau pe degete într-o pată de aur.

În câteva secunde, ducele a îngenuncheat în fața ei.

– Învață-mă!

A pocnit din nou, iar moneda veche a dispărut.

– Ai propria monedă?

El a făcut ochii mici.

– Este o înșelătorie în care îmi iei banii dacă spun da?

Ea a fluturat din gene.

– Descoperă singur!

A căutat în buzunar și a scos un șiling.

– Asta este de ajuns?

Moneda subțire de argint se afla în centrul palmei lui.

Ea și-a trecut încet mâna peste a lui, ca și cum ar fi simțit emanațiile spirituale ale șilingului, apoi și-a încrețit fața confuză.

Ochii lui s-au îndreptat spre ai ei.

Ha! Era singurul moment de care avea nevoie. Chloe s-a aruncat înapoi pe pernele ei și și-a luat cartea.

– Credeam că ai spus că ai un șiling.

– Este un șiling. Este... A scos din gât un sunet de consternare. Nu am simțit nimic! Șilingul era acolo, iar acum a dispărut.

– Așa mă simțeam și eu, de fiecare dată când aveam bani. Puf! Dispăreau din nou.

Ochii lui erau încă mari.

– Dar cum ai făcut-o?

S-a așezat la loc, fără să-și poată ascunde zâmbetul.

– Ar fi iresponsabil din partea mea să te învăț acest truc. Îți voi arăta unul diferit. Mai ai un șiling?

Și-a încrucișat brațele peste pieptul larg.

– Nu și pentru tine.

– Bine, a spus ea râzând. Înveți.

I-a cuprins fața pentru a-l săruta, iar când și-a retras mâna, șilingul lui era din nou în palma ei.

– Privește aici! Și-a ajustat mușchii mâinii astfel încât șilingul să se prindă chiar în centrul palmei ei. Este delicat, l-a avertizat ea. Dacă degetele tale sunt suficient de relaxate pentru a părea naturale, cea mai mică lovitură ar putea disloca moneda.

Și-a întors mâna, astfel încât palma să fie cu fața în jos.

– Nu pare că ascunzi ceva, a spus el uimit. Doar o femeie care își întinde mâna pentru a fi sărutată.

Ea a arcuit o sprânceană.

– Atunci, sărut-o!

A făcut-o.

Când el s-a aplecat înapoi, ea și-a întors palma. Aceasta conținea acum șilingul lui și batista pe care tocmai o furase de la reverul lui.

A izbucnit în râs.

– În regulă, lăudăroaso! Lasă-mă să încerc!

Ea și-a băgat batista în corset și i-a înmânat înapoi șilingul.

Și-a petrecut următoarele zece minute ridicând-o de pe podea în mod repetat, apoi, în cele din urmă, a aruncat-o peste umăr cu un oftat mâhnit.

– Poftim. A dispărut.

Chloe și-a șters lacrimile de râs pe tăcute.

– Nu-ți pierde speranța. Toate abilitățile pe care merită să le stăpânești necesită practică.

Părea mâhnit.

– Cât timp ți-a luat?

– Zile întregi pentru a ascunde o monedă, a recunoscut ea. Am început cu nasturi adunați de pe malul Tamisei. Aveam mâini mai mici pe atunci, dar nasturii au tot felul de greutăți și dimensiuni, la fel ca și monedele, așa că a fost un bun exercițiu. Mai târziu, Tommy ascundea nasturi în patul ei sau pe ea, iar eu trebuia să îi fur fără ca ea să observe pentru a câștiga jocul.

– Tommy era cu tine atunci?

– Tommy este cu mine de când mă știu. Mulțumesc cerului pentru asta. Pătuțul ei era lângă al meu la orfelinat. Nu erau multe locuri unde să ascundem lucruri, deoarece nu aveam bunuri adevărate, dar Tommy era descurcăreață și mă făcea să muncesc pentru fiecare nasture.

– Îi învârteai, așa cum ai făcut cu moneda?

– Nu. Chloe a făcut ca moneda să zboare printre degete, apoi să dispară din nou. Asta a venit mai târziu, după ce am avut monede cu care să exersez.

Și-a încrețit fruntea.

– Nu știam că orfelinatele au încredere în cei pe care îi îngrijesc să le dea bani adevărați.

– Nu au, a spus ea categoric. Le-am furat din buzunarele unor trecători bogați, prea ocupați să fie importanți pentru a observa un copil al străzii înfometat lângă ei.

Se aștepta ca el să o judece aspru pentru infracțiunile ei. Ar fi fost unul dintre nobilii bogați. Dacă o întreagă cocină era o priveliște pentru nobilime, o fetiță slabă de opt ani ar fi fost doar o altă pată pe marele lor oraș. Un gunoi care strica priveliștea până când măturătorii de străzi veneau să o șteargă din vedere.

– Nu te învinovățesc, a spus el. Nu există forță mai puternică decât disperarea.

Un moment de tăcere s-a așezat între ei.

Ea a răsuflat lent.

– La început, au fost monede de un penny. Chloe a schițat un zâmbet strâmb de care se îndoia că îi ajungea la ochi. Nu am vrut să iau prea mult, nu destul cât să se simtă lipsa, dar suficient cât să facă o diferență pentru mine. Limitarea recompensei mele a făcut, de asemenea, să fie mai mult un joc. Dacă din greșeală smulgeam o monedă de o valoare mai mare, trebuia să găsesc o modalitate de a o pune la loc. În scurt timp, am putut să aflu valoarea nominală cu cea mai mică atingere a degetului. Nu am mai făcut greșeli. Nu a mai fost un joc.

– Dar ce a fost?

– Supraviețuire. Ironic, din moment ce furtul putea duce la execuție.

Acei bănuți de jumătate de penny au ținut la distanță chinurile foamei, nu doar pentru ea și Tommy, ci și pentru alți câțiva copii din orfelinat cu coaste proeminente și burți goale. Cât de mult visase să ajungă într-o zi o doamnă de calitate, cu un cufăr plin de aur! Primul lucru pe care l-ar fi cumpărat cu bogățiile ei ar fi fost o plăcintă cu carne pentru fiecare gură flămândă.

– A fost atât de puțin, a spus ea. Dar am făcut-o oricum. A fost tot ce am putut face mai bine.

– Îmi imaginez că a fost important, a răspuns el. Te vezi ca fiind neputincioasă, dar tu ai fost mereu puternică. Și atunci, și acum.

– Invizibilă, a corectat ea. Tu ai o familie cu poveste și rădăcini.

– Poate că eu sunt un copac, dar tu ești vântul. Suficient de puternic pentru a scutura frunzele moarte de pe ramurile mele, pentru a duce polenul la florile de primăvară. Aerul este invizibil, dar esențial. El i-a întâlnit privirea. Fără aer, nu pot respira.

Chloe a înghițit în sec. Nu se putea gândi la nimic de spus ca răspuns la o astfel de afirmație. Inima ei bătea atât de repede, încât părea mai degrabă un singur tunet decât bătăi separate. Poate că nu era deloc un tunet, ci zgomotul unui cutremur înainte ca vulcanul să erupă, schimbând pentru totdeauna lumea din jurul ei.

Se mai simțise așa o dată. Iarna următoare se împlineau douăzeci de ani.

– Știi cum l-am cunoscut pe Bean? A trecut pe lângă orfelinat într-un faeton de curse strălucitor, arătând inteligent, bogat și la modă. Toată lumea se uita la el. Era imposibil să nu se uite. Și-a ridicat sprâncenele. Apoi a legat trăsura în fața bisericii St. Giles și a dispărut înăuntru, ca un nebun adevărat.

Lawrence a gemut.

– Te rog, spune-mi că nu i-ai furat faetonul.

– Bineînțeles că da. Și-a îndreptat coloana vertebrală cu indignare simulată. Cine abandonează o trăsură de curse într-o cocină?

Și-a acoperit fața cu mâna.

– Câți ani aveai? Știai să conduci?

– Zece, și nu condusesem cai în viața mea. Nici măcar nu fusesem în interiorul unei trăsuri, din câte știam. A fost nevoie de trei încercări ca să mă urc în faeton. Roțile lui erau la fel de înalte ca mine. Platforma înaltă al faetonului mă făcea să mă simt ca și cum aș fi stat pe un tron în vârful lumii. Abia așteptam să fac o plimbare cu el. Frâiele erau încă legate de un stâlp, așa că m-am strecurat înapoi în jos pentru a le apuca. Înainte de a reuși, mâna lui Bean mi-a prins încheietura mâinii ca o menghină.

Fața lui Lawrence a pălit.

– Te-a amenințat baronul cu judecătoria?

– Dimpotrivă. M-a dus cu birja la Puss & Goose și mi-a cumpărat o masă caldă atât de bogată, încât nu am putut să o termin. Și apoi mi-a dat asta. Moneda i-a trecut printre degete. Mi-a spus să o cheltuiesc pe ce vreau, iar când voi avea nevoie de alta, doar să cer.

– Nu i-ai cheltuit?

A respirat greu, amintindu-și.

– Nu am putut. A fost prima dată când am ținut în mână o monedă pe care nu a trebuit să o fur mai întâi. A fost prima dată când aveam banii mei, liberi și curați.

– Ce-ai făcut?

– Nimic. A râs și a făcut moneda să dispară. Am strecurat moneda într-o pungă ascunsă, aici, lângă inima mea. Și-a bătut pieptul. L-am văzut din nou pe Bean săptămâna următoare, în fața bisericii. De data aceasta, cu o trăsură și cu un vizitiu.

– Te-a întrebat ce ai făcut cu moneda?

– Mă așteptam să o facă, dar nu a făcut-o. Mai târziu mi-a spus că asta se datorează faptului că acum erau banii mei, nu ai lui, și că nu mai avea nici o treabă în această chestiune. Gâtul i s-a înroșit. Mereu spunea lucruri de genul ăsta. Ne trata ca pe niște oameni, ne lăsa să ne controlăm viețile.

– Ți-a mai dat vreo monedă?

Ea a clătinat din cap.

– Mi-a făcut o ofertă. Mi-a spus că întotdeauna și-a dorit să fie tată. Casa lui era mare ca un castel, plină de liniște și de camere goale. Dacă mă gândeam că mi s-ar potrivi să fiu o așa-zisă fiică, eram bine-venită să aleg orice cameră doream și să mi-o fac a mea. Mi-a mai spus că aș avea parte de mâncare proaspătă, de băi fierbinți și de haine curate de îmbrăcat. Aș avea bani de buzunar care ar fi numai ai mei, fără întrebări. Iar dacă aș descoperi că nu-mi place, că aș fi liberă să plec.

– Trebuie să fi sunat ca în rai, a recunoscut Lawrence. Nu e de mirare că ai spus da.

Ea se holba la el.

– Nu am spus da. Aș fi fost primul copil pe care l-a înfiat. Totul suna prea bine ca să fie adevărat. Posibil sordid.

– Atunci... cum? s-a bâlbâit el.

– Nu aveam încredere deplină în Bean, dar știam că orfelinatul era oribil. Aș fi murit de foame dacă nu aș fi umblat la buzunare, iar alții aveau parte de o soartă mai rea decât aceea. Uneori, riscul este singura cale spre recompensă. Dacă Bean era un om bun – sau, cel puțin, mai bun decât la orfelinat – cea mai bună prietenă a mea merita aceeași șansă. O jumătate de zâmbet i-a curbat buzele la această amintire, iar glasul i s-a îngroșat. Data următoare când l-am văzut, i-am spus: „Doar dacă Tommy vine cu mine".

Capitolul 29

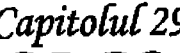

Lawrence s-a uitat la Chloe și și-a imaginat-o ca pe o fetiță a cărei dragoste pentru o prietenă era atât de puternică, încât ar fi preferat să moară de foame împreună decât să trăiască o viață de confort fără ea.

Nu era nevoie să își imagineze. Chloe era și astăzi acea femeie. Toți Wynchesterii aveau curaj.

Lawrence nu cunoștea povestea despre cum se găsiseră cu toții, dar nu avea nici o îndoială că „Nu fără Tommy" dusese la „Nu fără Jacob", apoi la „Nu fără Marjorie" și așa mai departe, legătura devenind și mai de nezdruncinat cu fiecare nouă verigă din lanț.

Dragostea lor era prea mare pentru a încăpea într-o singură inimă. Nu au avut de ales decât să și-o împartă unul cu celălalt.

– Pari fericită aici, a spus el. Toți frații tăi sunt.

Și de ce nu? Aveau o casă mare și frumoasă, cu o grădină mare și frumoasă. Personal, mai multe trăsuri, aparent o crescătorie de animale carnivore sălbatice...

– Suntem foarte fericiți, a răspuns Chloe, iar bucuria i-a luminat fața. Nu aș schimba această viață pentru nimic în lume.

Sau pentru nimeni. Ca el, de exemplu. Cu greu ar putea să o învinovățească. Dacă ar fi fost un Wynchester în loc de un duce, ar fi preferat să trăiască fericit și liber decât cu titlu și constrâns.

O uniune cu Lawrence nu ar fi deloc confortabilă. Nu-și putea permite să se căsătorească cu o femeie care să nu fie nici pe departe extrem de bogată. Nu fără ca locuința lor să se prăbușească în jurul copiilor lor.

El avea nevoie de lucruri pe care Chloe nu i le putea oferi, iar ea avea nevoie de un bărbat care nu putea fi el. Indiferent de

cât de mult și-ar fi dorit. Un om înțelept ar fi plecat înainte ca inimile amândurora să se frângă.

Cu toate acestea, tot ce voia Lawrence era să rămână. Să-i aparțină lui Chloe, iar ea să-i aparțină lui. Ca aceste momente idilice să fie adevărata lui viață, nu o amânare temporară de la realitatea dură. Să nu aibă îndatoririle sale în conflict cu inima sa.

– Chloe spune că vrei să pictezi.

A ridicat brusc capul și a văzut-o pe cea mai tânără dintre Wynchesteri plutind chiar în fața ușii. Silueta mică a lui Marjorie era în umbră, dar ochii ei verzi erau luminoși. Pentru o femeie atât de slabă, vocea ei era impresionant de puternică.

– Ăăă..., a răspuns el.

Ea nu a clipit.

– Ți-am făcut un studio. Este în stânga, lângă al meu. Poți folosi orice găsești acolo.

Odată cuvintele rostite, ea a dispărut de pe coridor înainte ca Lawrence să poată formula un refuz elegant.

– Eu nu pictez. Mâinile i se simțeau ciudat de umede. Nu am ținut niciodată în mână o pensulă și nici nu am întins o pânză. Nici nu știu cum se face. De ce ar spune ea...

Chloe l-a privit nedumerită.

– Pentru că asta fac Wynchesterii. Ei bine, odată ce au decis să păstreze pe cineva.

I s-a uscat gura.

– Ce-ai spus?

– Marjorie vrea să te facă Wynchester onorific.

Pieptul i s-a strâns de un dor feroce.

– Cineva poate deveni un Wynchester onorific? s-a bâlbâit el.

Ochii ei râdeau de el.

– Suntem cu toții Wynchesteri onorifici. Dar nu-ți face mari speranțe. Marjorie s-ar putea să te fi iertat, dar nu va fi ușor să câștigi încrederea celorlalți.

Destul de corect. Lawrence a dat din cap că a înțeles. După modul în care se purtase cu familia, merita să nu aibă încredere în el. Tot ce putea face acum era să demonstreze ce fel de om intenționa să fie.

Chloe s-a ridicat în picioare.

– Mergem?

Nu s-a mișcat. Nervozitatea îl furnica în tot corpul.

– Să vizităm atelierul de artă pe care sora ta l-a făcut pentru ducele pe care vrea să-l adopte ca pe un cățeluș vagabond?

L-a mângâiat pe umăr.

– Faci o treabă grozavă reformulând lucruri pe care eu fie tocmai le-am spus, fie le știu deja.

Gâtul i s-a încins.

– Este un obicei nervos. Rezum faptele ori de câte ori nu știu ce să spun. Ca acum, de exemplu.

Părea rănită.

– Marjorie și cu mine nu te vom judeca. Nu suntem de la Almack sau de la Parlament. Poți să intri singur dacă vrei și să arunci fiecare dintre creațiile tale în foc înainte de a pleca.

Ar putea? Ar putea?

Arta a fost întotdeauna un mare „dacă". Dacă nu ar fi fost moștenitorul unui ducat, ar fi fost pictor. Dacă averea familiei ar fi fost intactă, pictura ar fi fost primul său hobby.

Dar dacă ar fi încercat și ar fi eșuat, nu ar mai fi avut nici un vis.

– Am și eu ceva pentru tine, a spus Chloe, apoi a ezitat. Nu eram sigură când ar trebui să ți-l dau, sau dacă chiar aș face-o. Dar poate că acum este momentul.

– Este un boa constrictor? a spus el cu speranță. Am auzit că aceștia pot înghiți oameni întregi.

– Nu este un boa constrictor. A scos un mic dreptunghi de hârtie, aparent din aer. Este o carte de vizită.

A luat-o în ambele mâini. Textul conținea doar două cuvinte:

„Jack Smith"

A încercat să înțeleagă ce se întâmplă.

– Cine este Jack Smith?

– Tu ești, dacă asta te face să te simți mai bine.

Ceva în ochii ei indica faptul că îi înțelegea reticența la fel de bine ca și el. Atât el, cât și Chloe doreau să fie recunoscuți și apreciați pentru ceea ce erau, nu pentru ceea ce se prezentau a fi.

– Lucrurile sunt întotdeauna mai puțin complicate pentru Jane Brown decât sunt pentru Chloe Wynchester, a continuat ea. Dacă totul merge groaznic de prost, o bag înapoi în coșul meu, ca și cum incidentul nu ar fi avut loc niciodată. La urma urmei, nu eu am fost cea care s-a făcut de râs în mod oribil. A fost Jane Brown, care nu mă poate răni pentru că nu există. Și-a mușcat buza. Uneori, a fi altcineva este cea mai ușoară cale de a fi tu însuți.

Ducele s-a uitat la cartea de vizită din mâinile sale. Presupunea că Jack Smith nu ar fi avut nici o problemă în a se expune ca un prost fără talent în fața femeii pe care dorea cel mai mult să o impresioneze.

Dar nici Lawrence Gosling, al optulea duce de Faircliffe, nu ar trebui să facă acest lucru. Poate că fusese crescut ca să fie neliniștit și singuratic și să se gândească prea mult la el însuși, dar nu era un laș.

A strecurat cartea în buzunarul de la vestă.

– În regulă. Dar voi merge ca Lawrence.

– Vrei să vin cu tine ca muză și model? I-a făcut cu ochiul. Poate ca inspirație pentru un portret lasciv?

Nu vorbea serios... Nu-i așa? Ideea asta suna din ce în ce mai bine.

A alergat în urma ei pe scări până la etajul trei, unde Chloe l-a condus spre o cameră mică pe partea stângă. S-a uitat mirat la ea.

Ferestrele generoase, cu perdelele deschise și legate, umpleau cu lumină solară interiorul bine amenajat. Cinci șevalete cu pânze întinse în prealabil erau așezate în unghiuri primitoare. Existau mese aranjate cu vopsele, cârpe și terebentină, o natură moartă decorată cu artă și un șezlong verde și plușat, gol, cu excepția pernelor.

Chloe s-a așezat în centru și a adoptat o postură artistică.

– Perfect pentru un portret foarte serios al unei femei foarte serioase. Ar trebui să ţin un buchet de flori? Sau poate pâinea din natura moartă?

Lawrence se simţea ameţit, ca şi cum ar fi fost din nou în podul din copilărie şi tocmai primise mai mult decât sperase vreodată de ziua lui. Acest studio era pe măsura studiourilor profesionale folosite de portretişti, iar Marjorie îl pregătise ca pe un cadou pentru el.

Nu avea cum să o răsplătească altfel decât să se bucure de fiecare moment.

– Voi începe cu natura moartă, a decis el şi s-a întors spre pânza albă.

Nu avea nici cea mai vagă idee despre cum se amestecă vopselele, dar Marjorie făcuse deja acest lucru pentru el. Erau şase culori în borcănele mici pe o masă lungă, alături de o colecţie de palete şi de o mare varietate de pensule.

A ales o pensulă la întâmplare, apoi o paletă, apoi galbenul ca primă culoare. Marjorie aşezase un urcior de ceramică în centrul naturii statice. Lawrence avea să înceapă de acolo.

Chloe s-a lăsat pe spate pe şezlong pentru a privi.

În următoarea oră, el a tras toate cele cinci şevalete cu natura moartă pentru a surprinde ceva asemănător cu ceea ce văzuse. Nici unul dintre eforturile sale nu era demn de a fi un exponat artistic.

Cu toate acestea, nu se distrase în viaţa lui mai mult.

Şi-a frecat vopseaua de pe degete, apoi s-a întins să o tragă pe Chloe într-un sărut. Gura ei s-a deschis sub a lui, întâmpinându-l, îndeplinindu-i o altă dorinţă. Fiecare bucăţică din bucuria care izbucnea în el era datorită ei. Ea l-a tras din locul în care se simţea cel mai confortabil şi l-a eliberat, din nou şi din nou. Primele lui încercări au fost îngrozitoare, dar nu conta, atât timp cât făcea ceea ce îi plăcea.

Şi făcea exact ceea ce-i plăcea. Stătea aici, o săruta pe Chloe, o ţinea în braţe ca şi cum nu ar fi trebuit să se despartă niciodată. Gândul era de nesuportat. O iubea mai mult decât iubea vopseaua. Mai mult decât îşi iubea biblioteca. Mai mult decât

orice altceva care încă nu fusese inventat. Nu era pregătit să o lase să plece.

S-ar putea să nu fie niciodată pregătit.

Când el a început să o conducă spre șezlong, ea și-a pus mâna pe pieptul lui pentru a-l opri. Culoarea i-a apărut în obraji.

– Nu aici, a murmurat ea. Frații mei sunt peste tot în jurul nostru.

– Ai dreptate. A aruncat o privire de apreciere în jur. Am nevoie de propriul meu studio, cât mai repede.

Ea i-a zâmbit timid.

– Îți place cadoul tău?

– Îmi ador darul. Și-a aplecat capul pentru a-i mai da un sărut. Ceea ce adora el era pe ea. Vino acasă cu mine. Nu vor fi frați acolo.

Și-a înfășurat brațele în jurul gâtului lui.

– Oh? Acolo cu ce ai putea să mă distrezi?

– Un pat. A lăsat-o să vadă pasiunea din ochii lui și a sperat ca dragostea de acolo să nu transpară și ea. Ea deținea deja toată puterea. Și poate altceva care ți-ar putea plăcea.

A ridicat din sprâncene și și-a pus mâna în mâna lui.

– Arată-mi!

Capitolul 30

Chloe și Lawrence s-au împleticit prin ușa camerei dormitorului lui, unul în brațele celuilalt. Dormitorul albastru și auriu era dominat de un pat mare cu baldachin în centru. Ahia aștepta să se folosească de el. Acum, că familia ei începuse să-l accepte, nu mai avea rost să ascundă cât de mult îl dorea.

– Am o idee, i-a spus ea.

– Și eu la fel. Și-a mișcat sprâncenele în mod semnificativ. Multe, multe, multe idei despre goliciune.

– Atunci, permite-mi să îți ofer o motivație care să o însoțească. Ea a fluturat o guinee de aur între degete, apoi i-a pus-o în palmă.

Fruntea i s-a încrețit de confuzie.

– Ce-i asta?

– A doua lecție. Ea i-a zâmbit. Fă-o să dispară și poți face să dispară un articol de îmbrăcăminte al meu.

Privirea lui s-a încins.

– Aceasta este lecția mea preferată.

– Și dacă o fur de la tine... I-a sărutat vârful nasului, apoi i-a dezvăluit că guineea dispăruse din palma lui și ajunsese într-a ei. Atunci, aș putea să-ți scot eu un obiect de îmbrăcăminte.

– Este un joc foarte nedrept, a certat-o el. Accept condițiile.

I-a descheiat haina și a aruncat-o la o parte. Mânecile i s-au umflat.

– E rândul tău.

A așezat moneda în centrul palmei și a apăsat-o adânc. Când și-a întors mâna cu palma în jos, moneda a rămas ascunsă timp de o răsuflare, apoi a căzut pe podea.

– O voi lăsa, a spus ea cu mărinimie. Doar de data asta.

– Lenjeria intimă, a spus el fără ezitare.

L-a plesnit pe piept.

– Nu pot să-mi dau jos lenjeria fără să-mi scot mai întâi rochia și corsetul.

– Regulile tale, a răspuns el cu inocență. Eu doar le respect.

Foarte bine. Ea a inventat acest joc și îi va arăta cât de bine îl juca. Cu o sprânceană arcuită, i-a lăsat lavaliera să cadă pe covor.

A rămas cu gura căscată.

– Când ai scos... Cum ai putut...

– Alege din nou. Și-a trecut un deget prin fața vestonului și a strecurat moneda în buzunar. Când și-a întins degetele pe curbele musculoase ale pieptului lui, i-a simțit inima bătând cu putere sub palma ei.

– Rochia, a spus el cu o voce de catifea. Categoric, rochia.

S-a întors și l-a lăsat să dezlege șireturile până când materialul subțire i-a alunecat de pe umeri și a coborât până la glezne. Pielea de găină i-a gâdilat ușor brațele. I-a apăsat sărutări ușoare pe ceafă, din vârful coloanei vertebrale în jos pe carnea goală până când s-a oprit la marginea corsetului ei. Sânii i s-au strâns, iar capul ei s-a lăsat într-o parte, de plăcere. Abia când el și-a ridicat buzele, ea a ieșit din mormanul de material încrețit.

– E rândul meu, i-a făcut ea semn să se apropie de patul cu baldachin.

– Nu e rândul tău, a protestat el. Eu am guineea. Tu ai pus-o în buzunarul meu.

– Așa am făcut? A ridicat moneda de aur. Cizmele, te rog.

Și-a scos în viteză cizmele lungi, apoi i-a smuls moneda din mâini.

– E rândul meu.

La fel ca înainte, a așezat moneda în centrul palmei cu o concentrare aproape comică, apoi ușor, cu mare grijă, și-a întors mâna cu palma în jos.

Moneda s-a lovit de podea.

– Cizmele, a ordonat el.

Înainte ca ea să-l poată mustra pentru că nu a reușit să ascundă corect moneda – sau să se aplece ea însăși pentru a-și

scoate cizmele – Lawrence era în genunchi între picioarele ei, dezlegându-i el însuși șireturile. Ostentativ.

În timp ce mâinile lui se chinuiau să îi dezlege încet cizmele, gura lui o săruta leneș și sugestiv prin lenjeria subțire până la șoldurile goale și coapsele de dedesubt. Pulsul ei tresălta ca și cum ar fi vrut să-l rețină acolo, în locul în care gura lui păcătoasă se întâlnea cu carnea ei înfierbântată. S-a prins de unul dintre stâlpii baldachinului pentru a se echilibra. Avalanșa lui de sărutări decadente a făcut ca ochii ei să se închidă.

Când, în sfârșit, el s-a ridicat în picioare cu mâna la nivelul pieptului, ea era prea încântată ca să înțeleagă gestul ciudat pe care îl făcea.

– Corsetul, a rostit el răgușit.

Atunci și-a dat seama că scăpase intenționat moneda, astfel încât el să fie cel care o ridica și să aibă avantajul a două ture la rând.

– Foarte bine, a spus ea în semn de apreciere, întorcându-se cu posteriorul spre el.

Lungimea tare a mădularului lui s-a apăsat pe ea, puternică și promițătoare. Abia aștepta să-l simtă între picioarele ei, fără nici o haină care să-i despartă.

În timp ce îi desfăcea șireturile și îi trăgea hainele în jos pe șolduri, el o săruta încet pornind de sub ureche, coborând pe curbura gâtului ei până la umăr. Ea i-a luat moneda fără ca el să-și dea seama și aproape că și-a pierdut ea însăși controlul când gura lui deschisă i-a atins partea laterală a sânului, atât de aproape de sfârcurile ei întărite.

A dat la o parte balenele corsetului cu degetele de la picioare și a ridicat moneda, cuvintele ei fiind aproape prea sufocate pentru a fi înțelese.

– Vesta.

Cu un zâmbet senzual și cunoscător, a descheiat și a dat jos mătasea albastră brodată, apoi a întins mâna pentru monedă.

Chloe i-a pus moneda în palmă.

A aranjat-o cât a putut de bine, încordându-și degetele pentru a încerca să o prindă mai bine, fără a reuși deloc. A scos un

icnet puternic și a izbucnit în râs. El i-a trimis o privire liniștitoare, care nu a făcut decât să o determine să icnească din nou. Și-a întors mâna.

Moneda nu a căzut.

El s-a uitat la ea, cu ochii mari.

Ea a ținut moneda între două degete.

– Cămașa, te rog.

– Ce...? Cum...? Și-a întors mâna goală și și-a privit încruntat palma trădătoare. Ai suflat-o de la mine?

Cu un zâmbet neîmpăcat, i-a dat brațele la o parte și i-a lăsat bretelele brodate în jos de pe umeri. Centura pantalonilor lui a căzut ispititor. Ea i-a tras cu grijă cămașa de in de la brâu. Încet, foarte încet, ea a împins-o în sus peste planurile plate ale abdomenului lui, apăsând un sărut delicat pe fiecare mușchi în parte, până când, în sfârșit, i-a tras cămașa cu totul peste cap și a aruncat-o cât colo.

A luat moneda de la ea și a pus-o din nou în palmă, întorcându-se într-o parte pentru a se asigura că rămâne în afara razei de acțiune a ei pe toată durata trucului său. De data aceasta a durat câteva secunde înainte de a cădea.

– Cămășuța, a cerut el cu o plăcere evidentă. Permite-mi!

A îngenunchiat din nou în fața ei, de data aceasta coborându-și capul până la tivul ei. Chinuitor, a sărutat fiecare centimetru de piele goală pe care o expunea în timp ce trăgea țesătura subțire tot mai sus.

Când a ajuns la intersecția dintre picioarele ei, gura lui a rămas acolo.

Chloe s-a prins de stâlpul patului pentru a nu cădea și și-a despărțit picioarele tremurânde pentru a-i oferi gurii lui acces deplin. El a lins și a rotit, a ciugulit și a tachinat. Genunchii abia o țineau în picioare, în timp ce presiunea creștea din ce în ce mai mult.

Fără să se oprească din sărutul erotic, mâinile lui au continuat să urce mai sus pentru a ajunge la sânii ei. Ea aproape că i-a presat în palmele lui, lacomă după fiecare senzație perversă pe

care i-o smulgea. Degetele lui îi tachinau sfârcurile încordate, în timp ce limba lui dansa în ea până când ea a rămas fără suflare.

– Pantalonii, a oftat ea.

Și-a ridicat gura doar puțin dintre picioarele ei.

– Ai moneda?

– Cui îi pasă de moneda aia de doi bani?

– Bine gândit.

A legănat-o în brațe și a aruncat-o pe pat, apoi și-a dat jos pantalonii și s-a urcat lângă ea.

Chloe și-a înfășurat degetele în jurul mădularului lui, bucurându-se de grosimea și de căldura acestuia. El a tresărit în timp ce ea îl mângâia, ca și cum ar fi fost frapat de atingerea ei. Dar nu i-a permis să exercite multă vreme puterea asupra lui. I-a apucat șoldurile, întorcându-se astfel încât el să fie pe spate, iar ea așezată călare pe el. Pulsul i s-a accelerat de nerăbdare.

– Ce faci?

– Te învăț un truc care cred că o să-ți placă. El a poziționat-o deasupra mădularului său pe lung, lăsând creasta dură să alunece între picioarele ei până când mintea ei nu a mai avut nici un gând coerent în afară de mai mult, mai mult, mai mult.

– Te rog...

Ca răspuns, el a permis ca vârful mădularului său să o pătrundă doar puțin, apoi puțin mai mult. Pe măsură ce trupul ei se întindea pentru a-l găzdui, el și-a coborât degetul mare la punctul ei sensibil și a început să o mângâie ușor.

O tresărire de plăcere a străbătut-o, iar ea s-a scufundat puțin mai jos pe mădularul lui. Nu mai putea suporta tachinările, tânjea să îl aibă pe tot în ea.

Fără să înceteze să se mai ocupe de mângâierile experte ale degetului mare, s-a îndreptat și i-a luat unul dintre sfârcuri în căldura gurii sale, sugându-l posesiv.

– Ooo.

Dintr-odată, ea era complet așezată pe mădularul lui, înclinându-și șoldurile spre atingerea lui, arcuindu-și spatele pentru a-și apăsa sânii pe gura lui.

Acum nu mai exista nici un fel de reținere, nici de răbdare, nici de tachinare, doar o unire dezinhibată spre plăcerea reciprocă. Ea a dat, a luat, a cerut, s-a predat. El o prindea de șold în timp ce ea îl călărea, găsind un ritm care îi ducea din ce în ce mai sus. Presiunea care creștea era prea mare, prea mare, prea...

Ea i-a strigat numele, iar el a prins-o cu un sărut, șoldurile lui pompând și mai repede.

De îndată ce tremuratul ei s-a domolit, el și-a scos mădularul, vărsându-și sămânța într-o parte. Cu brațele tremurânde, a tras-o aproape și a legănat-o la pieptul lui. Ea a zâmbit somnoroasă către el. Bătăile inimii lui erau rapide și puternice, la fel ca ale ei.

Ea s-a ghemuit la pieptul lui, închizând ochii în timp ce el îi sărută ușor părul. Era de mirare că îl iubea? Ar fi putut să rămână așa cuibărită la pieptul lui pentru tot restul săptămânii, pentru tot restul anului, pentru tot restul vieții ei. Poate că și el își dorea asta.

– Ești norocos, a mormăit ea. Te trezești în fiecare dimineață în pat cu tine.

Îi simțea, mai degrabă decât vedea, zâmbetul larg.

– La fel și tu, i-a murmurat el în păr. Rămâi peste noapte.

Un fior umed îi flutura pe pielea goală.

Nu petrecuse niciodată o noapte departe de casă. Nu din noaptea în care se întorsese la orfelinat și găsise un alt copil nevoiaș adormit în patul ei. Durase mai puțin de o oră să o înlocuiască. Ce ar fi făcut o noapte întreagă?

Respirația era prea accelerată.

– Nu pot.

– Ai putea. I-a netezit un fir de păr rătăcit de pe frunte. O rochie de zi nou-nouță și o cămașă de noapte te așteaptă pe un raft special din garderoba mea, în cazul în care te voi prinde vreodată în brațele mele pentru o noapte întreagă.

– E un gest foarte obraznic din partea ta, a mormăit ea.

– Și scump, a fost el de acord. A trebuit să vând un tablou, dar, dacă te pot păstra puțin mai mult timp, a meritat.

Ea a ridicat capul.

– Ai vândut un tablou?

El a dat din cap.

– Intenționam să reaprovizionez cămara, dar apoi m-am gândit: ce-ar fi dacă mai bine aș face dragoste cu Chloe toată noaptea? Sper că-ți place terciul la micul dejun.

– Urăsc terciul la micul dejun.

S-a îngropat în căldura lui, cu pulsul accelerat. Dacă ar putea face dragoste cu Lawrence toată noaptea? Dacă s-ar putea trezi dimineața, încă ținută strâns în îmbrățișarea lui? Dacă aceasta ar fi fost prima noapte din multe altele?

– În regulă, a șoptit ea, în ciuda fricii. Voi rămâne.

Capitolul 31

Chloe nu și-a putut reprima un zâmbet în timp ce a pornit, legănându-și veselă brațele pe lângă ea, prin Grosvenor Square. Soarele era slab și vântul era tăios, dar nimic nu putea să înăbușe pasul ei săltăreț.

Și-a petrecut noaptea cu Lawrence. În patul lui. În brațele lui. Nu se așteptase să poată dormi, dar își așezase obrazul pe bătăile constante ale inimii lui, iar în clipa următoare era dimineață.

Chloe îi trimisese un bilet acasă lui Tommy, în care îi spunea: *Nu-ți face griji, sunt cu Faircliffe.* Răspunsul lui Tommy a fost simplu: *Știu. Graham mi-a spus.* Obrajii lui Chloe s-au încins. Nu avea nici o șansă să păstreze acest secret.

Poate că nu trebuie să rămână secret pentru mult timp. Chloe nu numai că purta o rochie pe care Lawrence o cumpărase pentru ea, ci și traversa piața spre cercul de lectură dinspre casa lui. Ieșise pe ușa din spate pentru a nu da apă la moară cârcotașilor, dar oamenii ar fi observat dacă acest lucru devenea un obicei.

Lawrence se gândea să o curteze? Sau cel puțin se gândea din nou dacă s-ar putea potrivi până la urmă?

A încercat să își îndepărteze astfel de gânduri din minte, cel puțin pentru moment. Pentru următoarele două ore, cercul de lectură merita atenția ei.

De data aceasta a fost diferit. Ea nu mai era la pândă. Dispăruse ținuta ei agresivă și ușor de uitat.

Chloe arăta ca o ducesă.

Dacă era trecută cu vederea în felul acesta, era pentru că nici un fel de podoabă nu o putea face pe Chloe Wynchester să fie altfel decât obișnuită. Și-a aranjat postura cu încredere.

Nu se mai ascundea într-o umbră creată de ea însăși. Persoana a cărei acceptare trebuia să o câștige era ea însăși. Ea era domnișoara Chloe Wynchester, la naiba! Nu era mai prejos decât oricine, indiferent de locul nașterii. Făcea lucruri imposibile tot timpul. Bineînțeles că putea reuși.

A urcat pe cărarea familiară până la ușa din față a familiei York. Când majordomul a deschis-o larg, nu i-a oferit o carte de vizită, ci un zâmbet ca o rază de soare.

– Ce mai faceți, domnule Underwood?

– Foarte bine.

A clipit, luat prin surprindere că a fost salutat pe nume, mai ales că probabil el nu și-l amintea pe-al ei.

Chloe s-a strecurat pe lângă el și a făcut câțiva pași pe coridor, spre salon, înainte ca un alt obstacol să-i blocheze trecerea.

– Domnișoară Wynchester. Silabele s-au scurs ca o otravă de pe buzele strânse ale doamnei York. Sper că nu credeți că sunteți bine venită aici.

Ah. Respectabila doamnă York nu s-ar fi limitat la un „bună ziua" și un zâmbet. Când Philippa îl pierduse pe Lawrence, Chloe își pierduse utilitatea.

Ea s-a ținut tare. Era vizibilă; acesta fusese primul pas. Doamna York putea să strâmbe din nas la familia Wynchester, dar își amintea numele și fața lui Chloe.

– Mulțumesc! a spus Chloe, și vorbea serios. Înseamnă mai mult pentru mine decât ai putea ști.

Doamna York a clipit.

– Ăăă... ce?

Philippa a plutit pe coridor într-un nor de dantelă delicată.

– Mamă, ce faci... Oh, Chloe, aici erai. Intră. Mai așteptăm câțiva oaspeți înainte de a începe.

Vizibilă. Amintită. Recunoscută.

Dorită.

– Mi-ar face plăcere.

Chloe a început să înainteze. Brațul doamnei York s-a întins fulgerător pentru a o bloca.

– Mamă, renunță imediat. Vocea Philippei era rece. Dacă vrei ca eu să mă gândesc să reintru în târgul de căsătorii, îl vei da drumul imediat prietenei mele.

Prietenă. Cuvântul a făcut-o pe Chloe să amețească. Sau poate că asta se datora faptului că era apărată, mai degrabă decât respinsă.

– Dacă prezența ta dăunează în vreun fel șanselor fiicei mele..., doamna York a șuierat în dreptul ei. Ai grijă cum te porți. Sau te voi răsplăti cu aceeași monedă.

Dar și-a coborât brațul și i-a permis lui Chloe să treacă în grabă.

Ajunsă în salonul zgomotos, s-a oprit în pragul ușii pentru a-și trage sufletul. Mușchii ei încordați au început să se relaxeze.

Îi plăcea cercul de lectură. Nu, adora cercul de lectură.

În săptămânile precedente, toate fuseseră eroinele despre care citiseră. Se luptaseră cu armate invadatoare, scăpaseră din abații prăbușite sau îl cuceriseră pe frumosul prinț. Se certau asupra părților care le plăceau cel mai mult și cel mai puțin. Nu ar fi fost mai bine dacă ar fi fost așa? Sau mai logic, dacă ar fi fost așa? Dacă aș fi fost Emily St. Aubert, ce aș fi simțit și ce aș fi făcut ar fi fost...

Acestea erau momentele preferate ale lui Chloe. Asta o făcea pe Chloe să se gândească la faptul că, dacă tinerele doamne cu titluri nobile se puteau imagina ca oameni obișnuiți în romane populare, cu siguranță unele dintre ele își puteau imagina viața din perspectiva ei. O făcea să se gândească la faptul că, în loc să pretindă că acesta era grupul ei de prieteni, poate că ar putea face parte cu adevărat din el.

– Luna viitoare, spunea Philippa, vom avea nevoie de o nouă carte. Cine este următorul pe lista de ales?

Imediat a izbucnit haosul, iar doamnele se întreceau între ele, plângându-se că trecuseră luni bune de la ultima lor alegere și că erau pline de sugestii despre ce ar trebui să citească ceilalți.

O voce se auzi limpede în tot acel vacarm.

– Domnișoara Wynchester nu a ales până acum.

Toate privirile s-au îndreptat la unison spre Chloe. Văzută. Amintită. Recunoscută. Obrajii ei s-au aprins de căldură.

Lady Eunice a fost cea care a vorbit. Ea era fiica unui marchiz.

– În regulă, a fost de acord Philippa. Chloe, e rândul tău. Adu-ți alegerea săptămâna viitoare, ca să putem nota toate titlul. Unde naiba este Gracie?

– Întârzierile ei se înrăutățesc cu fiecare săptămână care trece, s-a plâns o altă tânără. Dacă nu ar fi valsat toată noaptea cu ticăloși libertini...

– Gâscă nechibzuită, a spus alta. Unele dintre noi vor să vorbească despre cărți.

– Să începem fără ea, a sugerat altcineva. Restul suntem aici.

Restul. Chloe făcea parte dintr-un „noi". Ochii i s-au luminat de bucurie.

– Ați auzit că ducele de Faircliffe este din nou pe piață? i-a șoptit o tânără unei alte domnișoare.

Chloe a înghețat, dar s-a prefăcut că nici o parte din ființa ei nu încerca cu disperare să audă.

– Acum, că este din nou disponibil, a spus însoțitoarea tinerei doamne, eu, una, voi trimite peste evantaiul meu de la Almack's atâtea priviri înăbușitoare câte va fi nevoie ca el să mă observe.

– Fă asta, a spus alta. O să mă strecor în loja lui de teatru la următoarea reprezentație. Nici măcar nu trebuie să leșin în brațele lui. Prezența mea va fi suficientă pentru a-mi revendica dreptul.

– Diabolică, a murmurat prietena ei, impresionată.

În acest moment, singura femeie care îi reținea atenția era Chloe. Pieptul ei flutura. Încă nu-i venea să creadă că-și petrecuse noaptea în brațele lui. Și că el o invitase să o facă din nou, în seara asta.

Gracie s-a repezit pe ușa deschisă, fără suflare, cu obrajii înroșiți de vânt.

– Sunt aici, sunt aici!

– În sfârșit! a strigat una dintre prietenele ei. Dezmățul cărților poate să înceapă.

– În regulă, doamnelor. Phillipa a bătut din palme. Vă rog să vă ocupați scaunele. Este timpul pentru *Evelina*.

Toată lumea se lupta pentru cele mai bune locuri – unde era mai multă lumină sau lângă o prietenă de suflet. Chloe s-a grăbit spre cel din colț, cel pe care Lawrence îl găsise pentru ea pentru că era în afara razei de acțiune a numeroaselor oglinzi decorative ale familiei York.

Gracie a ajuns la scaun când Chloe era încă la doi metri distanță.

A făcut o pauză, indecisă. Faptul că ar fi aruncat-o pe fiica unui magistrat dintr-un fotoliu nu o ajuta să fie acceptată de grup.

– Gracie, a spus Philippa. Nu acolo. Acela este scaunul lui Chloe. Dacă ai ajunge la timp din când în când, ai putea rezerva un altul pentru tine. Du-te și stai lângă Lady Eunice, ca să putem începe.

„Ăsta e scaunul lui Chloe."

Capul îi zbârnâia.

Scaunul lui Chloe.

– Îți cer scuze, a chicotit Gracie și s-a grăbit să se alăture lui Lady Eunice.

Chloe s-a scufundat, cu genunchii slăbiți, în scaunul ei. Niciodată nu i se păruse atât de robust mahonul, catifeaua atât de moale și de primitoare, priveliștea atât de perfectă. Acesta era scaunul ei. Locul ei. Felia ei personală de „noi".

Capul i se învolbura la toate senzațiile noi.

– Cine merge la doamna Ipsley în seara asta? a întrebat Gracie, ca și cum nu ar fi auzit-o pe Philippa chemând la apel cercul de lectură.

Toată lumea a început să vorbească deodată. Se părea că doamna Ipsley găzduia „doar o mică" adunare, la care se pare că fuseseră invitați toți cei care erau cineva.

– Mergem toate, a răspuns încântată Florentia. Ar fi trebuit să știu.

Chloe s-a îmbrățișat ca și cum nu i-ar fi păsat.

–Eu nu. Era o voce mică, dar măcar o găsise. Nu am fost invitată.

–Ce? Lady Eunice și-a dus o mână la piept, ca și cum ar fi fost cu adevărat șocată de faptul că doamna Ipsley putea face o asemenea omisiune. Probabil că invitația dumitale s-a pierdut.

–Nu a fost pierdută, a mormăit Chloe. Nu a venit niciodată. Sunt o Wynchester.

–Pff, a spus Gracie. Generației mai în vârstă s-ar putea să îi pese de astfel de lucruri...

–Patroanele... Philippa a fost de acord. Mama mea...

–Dar, evident, nouă nu ne pasă, a încheiat Gracie. Suntem în 1817, pentru numele lui Dumnezeu. Suntem femei moderne.

Lady Eunice a dat din cap.

–O voi informa pe doamna Ipsley imediat ce plec de aici. Invitația ta va fi pe șemineu până când vei ajunge acasă.

Florentia a zâmbit răutăcios.

–O petrecere nu este o petrecere fără întreaga adunare a domnișoarelor de la Cercul Dorințelor Literare.

–Nu avem un nume, a protestat Philippa cu o groază simulată.

Era prea târziu. Grupul izbucnise deja în râsete zgomotoase, fluturând titlu impropriu după titlu impropriu, până când referirile la dorințe și la petreceri literare păreau ciudate prin comparație.

Pe Chloe o dureau obrajii de la atâta râs la bufoneriile tuturor... prietenelor ei? Poate că data viitoare nu va trebui să se mai străduie atât de mult să evite locurile cu fața la oglindă. Bănuia că tot ce ar fi văzut ar fi fost bucuria care se reflecta din ea.

S-a aplecat în față și a sărit în competiția pentru cine putea inventa cel mai scandalos nume de grup.

Capitolul 32

Lawrence nu-și putea liniști nervii. Ar fi făcut o gaură prin covoare – dacă ar mai fi avut covoare.

Petrecerea unei nopți întregi cu Chloe fusese mai mult decât visase că va fi. Perfectă. Magică. O idee groaznică.

Oricât de mult și-ar fi dorit, nu putea să o păstreze. Datoria lui era față de titlu, nu față de inima sa. Nu trebuia să-și permită să mai uite asta.

Chiar dacă ea era tot ce-și dorea.

Ca să-și limpezească gândurile, a alergat cu Soc pe Rotten Row. În drum spre casă, a trecut pe lângă ceainăria Gunter's.

Un șir de trăsuri se alinia în Berkeley Square. Unii dintre pasageri încă se mai cocoțau în mijloacele de transport deschise. Ospătari eleganți se grăbeau înainte și înapoi între magazin și clienții lor, luând și livrând comenzi. Într-o zi frumoasă și însorită ca aceea de astăzi, Gunter's era al doilea după Almack's în ceea ce privește adunarea celui mai mare număr de oameni la modă. Dacă spera să găsească o moștenitoare cu o zestre capabilă să-i salveze moșia strămoșească, trebuia să înceapă de aici.

Lawrence l-a legat pe Soc de un stâlp.

Frunzele au foșnit chiar în spatele lui.

– Faircliffe, a spus marchizul de Rosbotham cu mult mai multă jovialitate decât o justifica prietenia lor superficială. Am auzit că partida ta cu fata lui York s-a stricat ca o cremă veche de o lună.

Deci, s-a dus vorba.

Lawrence și-a strâns degetele. Până nu-și rezolva situația financiară, nu-și putea permite să înstrăineze vreun membru al nobilimii și să-și riște poziția.

– Nu s-au făcut promisiuni și nici nu s-au frânt inimi, a răspuns el cu seninătate. Este doar treaba ei și a mea.

– Oh, haide. Rosbotham a chicotit. Mama ei pretinde că fata a fost cea care a rupt logodna, dar amândoi știm că acea familie ar fi îngenuncheat un rege pentru o șansă la un ducat. Ce e în neregulă cu fata asta? Mie poți să-mi spui adevărul.

– Adevărul, a spus Lawrence, fiecare silabă tăiată, înghețată de un dispreț nedisimulat, este că domnișoara York este o tânără excepțională, inteligentă și bine-crescută, care ar face din orice domn avizat un mire norocos.

– Inteligentă. Rosbotham a făcut o figură înfricoșată și a tremurat exagerat. Nu mai spune nimic.

Făcându-i cu ochiul, a plecat spre următorul grup de clienți la modă care își așteptau înghețata.

Lawrence a scrâșnit din dinți de frustrare. Nu era nimic în neregulă cu Philippa York. Nu numai că Lawrence vorbise serios, dar fusese un compliment. „Femeile inteligente" nu erau o ciumă care trebuia evitată cu orice preț. Istețimea și ingeniozitatea erau trăsături pe care Lawrence le admira în mod deosebit.

De aceea o iubea pe Chloe. Îl durea sufletul.

Adora să poată vorbi cu ea despre orice și despre toate. Chloe nu doar îi stârnea pasiunile, ci îl făcea să gândească. Nimic nu putea fi mai atrăgător.

Unul dintre chelneri a alergat până la Lawrence pentru a-i lua comanda, apoi a fugit la următorul client.

Era contele de Southerby... care nu-și ascunsese interesul pentru Chloe.

Lawrence și-a încleștat maxilarul.

Contele a zâmbit către el.

– Nu am putut să nu remarc fascinația ta pentru operele de artă la acea serată de aseară. Ce anume au cei din familia York? Un Van-Eyes?

– Van Eyck, a corectat Lawrence. Greșești însă. Este un Van der Weyden.

Southerby a oftat jovial.

–Ar fi putut fi un Van der Prinţul Moştenitor Însuşi, iar eu habar nu aş fi avut. Cum reuşeşti să le ţii minte?

–Vizitez expoziţii, a spus Lawrence. Au plăcuţe ajutătoare lângă fiecare operă de artă.

–Chiar aşa? Contele a chicotit. Am un ochi jalnic pentru artă. Pictezi?

–Nu, a răspuns Lawrence în grabă. Dar aceasta era doar o parte a adevărului. Nu până de curând.

Southerby a făcut o grimasă.

–Sunt oribil la artă. Odată, din capriciu, am angajat un profesor de artă. A schiţat un zâmbet conspirativ. Nu am râs mai tare în toată viaţa mea ca la mizeria pe care am făcut-o cu vopselele. Desigur, asta nu a fost nimic în comparaţie cu momentul în care am căzut prin gheaţă la Târgul de Iarnă. Ce ştiam eu? Era prima dată când patinam pe gheaţă.

Lawrence îl privea consternat.

Ar putea fi chiar atât de uşor? Să faci tot ceea ce vrei să faci, chiar dacă sfârşeşti rănit sau jenat? Să-ţi laşi într-o zi cele mai grave eşecuri să fie o anecdotă amuzantă?

Sau era privilegiul lui Southerby, de crai bogat şi titrat? Spre deosebire de Lawrence, contele rafinat nu avea nevoie de aprobarea societăţii. Banii şi farmecul său compensau orice neajunsuri.

–Dumnezeu să mă salveze, a aruncat Southerby o privire nervoasă peste umărul lui Lawrence. Vin două matroane şi femeia din Overton. E hotărâtă să mă îndrăgostesc de fiica ei. Sau, cel puţin, de zestrea femeii. Fugi cât mai poţi.

Lawrence nu putea fugi. Trebuia să găsească o moştenitoare amabilă. Când buzunarele erau goale, statutul social era cea mai valoroasă monedă de schimb.

Contele a fugit înainte ca ele să ajungă.

–Oh, Excelenţa Voastră, a strigat doamna Overton. Ce aromă tânjiţi să gustaţi?

Vaginul lui Chloe Wynchester era un răspuns greşit, aşa că Lawrence a zis, în schimb:

– Alune de pădure prăjite, doamnă Overton. Și dumneavoastră?

– Arțar, a răspuns doamna Overton. Și-a împins copila înainte. Fiica mea preferă fisticul.

Domnișoara Overton era, fără îndoială, o domnișoară de treabă, dar Lawrence avea aproape de două ori vârsta ei și nu era deloc interesat. Cu toate acestea, el nu era, de asemenea, în poziția de a pierde favorurile puternicelor matroane. Almack era cunoscut sub numele de „târgul de nunți" cu un motiv anume. Își putea salva ducatul dacă îl ajutau să găsească perechea potrivită.

Buzele lui Lady Castlereagh s-au strâmbat.

Doamna Overton i-a urmărit privirea distantă, apoi și-a tras odrasla mai aproape de ea.

– Ce este? a întrebat-o fiica ei.

– Wynchesterii, a spus Lady Jersey cu dispreț. Într-o șaretă.

S-a încordat când sunetul roților de trăsură s-a oprit în spatele lui.

– Nu vă faceți griji, l-a asigurat Lady Castlereagh, interpretându-i greșit disconfortul. Creaturile acelea nu vor veni aici. Nu ar îndrăzni.

I-a sărit mustarul. Pentru arogantele matroane, chiar și o interacțiune ocazională cu o familie atât de neconvențională ca a ei era suficientă pentru a afecta reputația cuiva. Un duce fără bani, în lipsă de o zestre mare, era obligat să se preocupe foarte mult de consecințele acțiunilor sale.

Totuși, principala preocupare a lui Lawrence era modul în care spectatorii îi vor trata pe Wynchesteri.

Șareta s-a oprit la colțul pieței, cel mai aproape de semnul cu ananasul lui Gunter. Prima care a coborât din trăsură a fost Elizabeth, care a făcut un pas într-o parte și s-a sprijinit pe un baston splendid lucrat – ascunzând probabil o armă letală – în timp ce un lacheu s-a ridicat pentru a ajuta următorul pasager.

Era o domnișoară zveltă și drăguță, pe care Lawrence nu o mai văzuse în viața lui... până când și-a dat seama că era Tommy într-o rochie de debutantă în culori pastelate și cu o perucă cu bucle aurii.

Ultima a venit Chloe, cu obrajii înroșiți, cu părul perfect ondulat și cu trupul ei delicios îmbrăcat în rochia de plimbare de culoarea safirului pe care Lawrence i-o dăduse în acea dimineață. Inima lui a bătut cu putere. Ar fi putut să se holbeze la ea ore întregi, zile întregi, o viață întreagă. Ea era o viziune mult mai frumoasă decât orice tablou.

Familia Wynchester nu-l zărise încă, acolo unde stătea peste drum, la umbră, cu unele dintre cele mai puternice femei din Londra. În schimb, au intrat în ceainăria Gunter's în discuții aprinse și cu fețe fericite.

– Mizerabil cum se plimbă, de parcă ar fi moștenitorii baronului, a spus Lady Jersey.

Lady Castlereagh s-a cutremurat.

– Avocatul soțului meu a aflat de la un coleg că moșia a fost atribuită în întregime fiului, în afară de câteva mărunțișuri pentru orfani. Nu există zestre pentru nici unul dintre ei.

Orfani. Lawrence a scrâșnit din dinți cu dezgust. De parcă filiația unui copil nevinovat ar fi fost trăsătura lor definitorie!

Doamna Overton a tras-o de mână pe fiica ei și i-a oferit lui Lawrence un zâmbet agresiv de încurajare.

– Fiica mea este întruchiparea educației și a gustului. Presupun că ați auzit zvonurile despre zestrea ei.

Reprezentanta exemplului de educație și de gust arăta de parcă ar fi preferat să se afunde în iarbă și să dispară decât să îndure combinațiile lipsite de subtilitate ale mamei sale.

Ușa de la ceainărie s-a deschis și au ieșit pe rând Elizabeth, Tommy și Chloe. Și-au unit brațele înainte de a traversa strada, uitându-se înainte ca și cum ar fi cercetat cel mai bun loc pentru a-și aștepta înghețata.

Ochii lui Chloe s-au întâlnit imediat cu ai lui.

Altcineva ar putea să creadă că mica pauză în pasul ei se datora unui obstacol de pe drum. Lawrence știa că era pentru că îl văzuse pe el și cu cine stătea. La pauza lui Chloe, Tommy și Elizabeth au urmat privirea surorii lor.

– Doar nu... Nu se poate să se uite în direcția noastră, a spus Lady Castlereagh.

Lady Jersey s-a uitat pe sub ochelarii de pe nas.

– Excelența Sa este cea care le-a atras atenția. Toată lumea știe că fata aceea Wynchester a pus ochii pe el, nu că ar avea vreun succes.

Și-a încleștat maxilarul. Când fusese de acord să îi datoreze o favoare lui Chloe, o invitație la gala lui nu fusese un sacrificiu prea mare. Plănuise să fie căsătorit cu domnișoara York până atunci și să nu mai aibă nevoie de bunăvoința matroanei. Își putea permite un act de caritate.

Dar nu mai era un rol. Dragostea lui pentru Chloe era foarte, foarte reală, iar situația lui socială și financiară, mai precară ca niciodată. Dacă îi apăra pe Wynchesteri, poziția lui ar fi în cădere instantanee și permanentă.

– Se îndreaptă spre noi? a șoptit doamna Overton. Spune-mi că nu.

– Bineînțeles că nu o vor face, a spus Lady Castlereagh cu satisfacție. V-ați putea imagina?

Lawrence își putea într-adevăr imagina. Acele trei domnișoare contau mult mai mult decât opiniile matroanelor bârfitoare. Poate că nu putea să-i ofere lui Chloe tot ceea ce și-ar fi dorit, dar nici nu putea permite ca ea să fie calomniată. Orice s-ar întâmpla.

– Familia Wynchester, a spus el cu răceală, sunt întruchiparea... Ce reprezentau ei? Cu siguranță nu a educației și a grației. Acești frați erau mai degrabă în stare să jefuiască Almack decât să se simtă bine acolo. Sunt întruchiparea entuziasmului, a inteligenței și a spiritului, a încheiat el, ridicându-și nasul cât de sus a putut. Eu, unul, prefer conversația sinceră a femeilor care nu se rușinează să fie cine sunt, în locul bârfelor meschine ale doamnelor care se construiesc pe ele însele distrugându-i pe alții.

Nu mai era cale de întoarcere.

Capitolul 33

Târziu în după-amiaza următoare, Chloe a traversat Green Park spre Hatchards. Era o zi foarte mohorâtă, plină de noroi, de ceaţă şi cu un cer acoperit de nori, dar Chloe avea pasul săltăreţ, în timp ce sărea agil pe lângă bălţile tot mai mari.

Plecase să decidă asupra primei recomandări pe care o făcea cercului ei de lectură, ceea ce era un motiv suficient de sărbătoare. Pe lângă un asemenea noroc, Lawrence urma să se întâlnească cu ea la librărie. În aparenţă, pentru a evalua preţul câtorva volume din colecţia lui, dar, de fapt – aşa cum îi spusese la micul dejun în pat –, pentru că îi era dor de ea.

Pieptul i s-a umflat în timp ce, încă o dată, nu reuşea să se abţină ca un zâmbet plin de entuziasm să nu-i acapareze faţa. Îi era dor de ea. Îşi petrecuseră noaptea împreună pentru a doua oară în tot atâtea zile, iar ea se întorsese acasă cu doar patru ore mai devreme. Dar îi era dor de ea.

Şi ei îi era dor de el. Cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât devenea mai imposibil să fie despărţiţi.

O voce mică în interiorul ei întreba: trebuie să stea despărţiţi? Asta nu însemna că el se răzgândise în privinţa importanţei unei reputaţii perfecte? Oare o considera pe Chloe perechea lui ideală?

Ieri, când îl zărise pe Lawrence în faţă la Gunter's, se aşteptase ca el să pretindă că nu o văzuse. Stătea de vorbă cu cei la modă şi cu cei puternici. Doar pentru că Chloe nu avea voie la Almack, nu însemna că nu putea să le recunoască pe femeile care aveau puterea să decidă ce persoane erau bine-venite.

Fără Wynchesteri, bineînţeles. Lawrence şi-ar putea pierde abonamentul pentru că era prieten cu ea.

Dar el se plimbase până acolo unde ea stătea cu surorile ei și își mâncase înghețata cu ele sub un copac, ca și cum ar fi fost perfect normal ca un duce să recunoască public o asociere cu familia ei scandaloasă în fața a zeci de martori din înalta societate.

Și dacă ar putea fi? Dacă ar fi fost? Nu-și permisese să viseze la o viață cu el pentru că până ieri nu crezuse că este posibil.

– Iertați-ne, domnișoară. Doi băieți bine îmbrăcați au schimbat o privire curioasă, apoi au pășit în fața ei pentru a-i bloca calea. Doar nu sunteți o Wynchester, nu-i așa?

– Ăăă... Obrajii lui Chloe s-au încins. Abia se obișnuise să fie recunoscută la cercul de lectură. Să fie oprită pe stradă de străini era o experiență cu totul nouă. Da, sunt o Wynchester.

– Dar sunteți acea Wynchester? Băiatul a consultat un pătrat de hârtie pe care îl avea în mână. Chloe Wynchester?

Un ghimpe de neliniște a simțit înfigându-i-se în ceafă. Și-ar fi dorit ca Elizabeth să fie aici cu sabia ei. Îi fusese de folos în mai multe misiuni. Chloe își strânse pelerina în jurul rochiei ei de plimbare, de culoarea safirului. Nu ar fi trebuit să o poarte două zile la rând, dar o adora mai mult decât orice altă rochie din garderoba ei. Lawrence o cumpărase pentru ea.

Nu avea nevoie de un băț de sabie. Se putea descurca cu doi puști bogați. De unde îi știau numele?

– Da, a spus ea prudentă. Sunt Chloe Wynchester.

Băieții au izbucnit în râs.

– De unde știi fără față? a întrebat cel din stânga.

– Este aceeași rochie, a răspuns prietenul său. Înfășurată în jurul unei pânze albe.

– Nu e nimic acolo, a fost de acord primul, și au izbucnit în hohote de râs.

– A... așteptați, a strigat Chloe, învârtindu-se spre siluetele lor care se retrăgeau. De ce ați vrut să știți?

S-au oprit să se întoarcă spre ea, cu ochii strălucind de veselie.

– Oh, n-ați văzut? a spus unul.

Prietenul său l-a lovit cu cotul în lateral.

– Dă-i-o pe a ta.

– Eu o vreau pe a mea, acum, că am văzut-o. Băiatul și-a împins prietenul înainte. Dă-i-o pe a ta!

După câteva îmbrânceli, unul dintre ei a făcut în cele din urmă un pas în față, cu un dreptunghi de hârtie fluturând în mâna întinsă.

Chloe l-a luat de la el cu degete tremurânde.

– Este o caricatură de un penny, i-a explicat prietenul său. Sunt peste tot în oraș. Cred că este un Cruikshank.

Primul flăcău l-a plesnit peste bască.

– Este un Rowlandson, cap de găină.

– Mie mi se pare că e un Cruikshank. Prietenul său și-a scos propriul exemplar și a trecut un deget murdar pe margini. Unde este semnătura?

Chloe nu dădea doi bani pe semnătură.

Caricatura era a ei.

Ilustrația era de ieri. Scena din fața lui Gunter. Faimosul semn cu ananasul flutura în vânt deasupra unui trio de doamne la modă care arătau cu degetul și râdeau de un bărbat și de o femeie aflați pe partea opusă a schiței. Doamnele erau clientele de la Almack. Trăsăturile lor fuseseră exagerate, ceea ce nu făcea decât să le facă mai ușor de recunoscut.

Domnul era Lawrence. Era în genunchi, în noroi, oferind brațe pline de înghețată aromată cu o expresie teatrală de îndrăgostit.

Femeia era Chloe. Purta aceeași minunată, frumoasă rochie de zi, de culoarea safirului, pe care o purta acum.

Caricatura lui Chloe nu afișa o expresie comică precum Lawrence. Caricatura lui Chloe nu afișa nici o expresie, pentru că artistul neglijase să-i schițeze un chip. Era doar o formă generică de femeie, fără nimic în interior.

Textul spunea:

O cădere din grație! Ducele de F. se îndrăgostește de cea mai șterșă față dintre toate.

Chloe a mototolit desenul în pumn. A continuat să tot strângă foaia, până când a devenit o minge mică și tare, la fel ca inima care zvâcnea în pieptul ei.

Asta era ceea ce însemna să fii văzut cu Lawrence în public. Ridicol pentru ea și ridicol pentru el. Ea ar fi fost văzută nu ca o persoană cu gânduri și sentimente, ci ca un obiect de dispreț nu mai memorabil decât o adiere de vânt. Remarcabilă doar prin capacitatea ei de a nu atrage privirile nimănui în afară de Lawrence.

Cu lacrimile în ochi, a privit înainte și și-a forțat picioarele să continue să meargă. Era o caricatură, nu sfârșitul lumii. Cui îi păsa de ceea ce găseau amuzant doi băieți prostuți?

Dar fiecare vitrină de magazin părea să aibă caricatura zilei lipită pe geamuri. Iubitul ei duce, portretizat ca un bufon. Ea însăși, o siluetă vagă, fără nimic de valoare în interior.

Mergea mai repede, cu capul plecat pentru a ignora cochilia goală care se reflecta în ochii ei din nou și din nou. Brațele încrucișate îi erau reci, picioarele ca de plumb, dar ea continua să se miște, cu ochii înțepeniți pe trotuarul din fața ei.

Tocmai când a ajuns în siguranța librăriei, l-a zărit pe Lawrence în față, care se îndrepta spre ea.

Ochii îi erau ațintiți asupra unei hârtii din mâna lui, pe care a strâns-o în pumn și a aruncat-o la o parte, doar pentru a lua o alta de pe un pervaz pe lângă care trecea și a o face mici fărâme cu aceeași furie.

Era caricatura; bineînțeles că era. Iar ținta glumei nu era plictisitoarea și irelevanta Chloe Wynchester, ci ducele ametit care se dăruise în public unei persoane atât de nedemne. Ha, ha, ha, ha, îți poți imagina? Ce fund de cal! Chloe Wynchester, dintre toate creaturile jalnice! Ar fi putut la fel de bine să încălzească un bloc de piatră. Ar fi avut mai multă personalitate și mai multe șanse de a intra la Almack. Ha, ha, ha, ha, ce prost!

Vârful cizmelor ei s-a oprit la câțiva centimetri de vârful cizmelor lui.

Ochii lui s-au întâlnit cu ai ei.

– Ei...

– Am văzut-o deja. Cuvintele se simțeau ca niște pietricele în gâtul ei. Până acum, toată Londra a văzut-o. Va fi retipărită în ziarele de scandal până dimineață.

Fața i s-a înflăcărat la gândul că fratele ei, Graham, avea să întoarcă acea pagină în timp ce-și mânca pâinea prăjită.

Chloe a înghițit în sec.

– Presupun că ți-ai pierdut voucherul?

Furia din ochii lui albaștri îl făcea să pară că ar fi vrut să mototolească toată Londra într-o minge și să o arunce în foc.

– Mă doare-n cot de voucherul de la Almack.

Dar bineînțeles că îl durea, de fapt. Așa cum și trebuia. Almack's Assembly Rooms însemna mai mult decât sendvișuri învechite și crușonul slab. Era un statut. Era acceptare. Era putere.

Oricine i-ar fi reproșat că i-a smuls oportunitățile din mâini.

– Astăzi este Almack, a spus ea. Mâine este un aliat politic, iar poimâine...

El s-a încordat când ea a spus aliat politic, iar ea și-a amintit de Philippa și de tatăl ei.

– Ah, a spus Chloe. Te-am costat deja un aliat politic. Pretinzi că nu-ți pasă de Almack, dar Westminster este viața ta. Nu ai pune nimic mai presus de Parlament. Unde ne situăm noi în toată povestea asta?

El nu i-a întâlnit privirea.

– Îmi dau seama că acțiunile recente ar fi putut implica...

Că au un viitor.

– Niciodată nu urma să existe un „noi", nu-i așa? a spus ea, cu vocea ei goală. Sunt suficient de bună pentru a mă invita în pat – chiar suficient de bună pentru a împărți o înghețată cu mine – dar nimic mai mult. O fantezie trecătoare, până când găsești o femeie cu care te-ai căsători. O femeie chiar mai bună decât Philippa.

Cineva complet diferit de Chloe Wynchester.

– Da, a izbucnit el. Este exact ceea ce intenționez să fac, pentru că este singurul lucru pe care îl pot face. Am o datorie de respectat. Responsabilități. Trebuie să mă căsătoresc cu o moștenitoare. Tatăl meu a lăsat ducatul în sărăcie. După ce am pierdut recoltele pe un an, nu mai am nici un venit și nu mai am nimic de vândut. Nu m-aș putea căsători niciodată cu tine.

Lawrence nu-şi schimbase părerea despre ea. Pur şi simplu, ducele nu era pregătit să nu se mai joace cu jucăria lui.

– Încerc să mă gândesc la un aranjament discret, a spus el. Apariţiile publice ar putea invita la ridicol, da,r dacă nu suntem la vedere, vom fi uitaţi. Dacă nu ne vede nimeni împreună...

Ea s-a dat câţiva paşi în spate spate, ca lovită în plex. Asta era fericirea lui pentru totdeauna?

– Să nu-i laşi niciodată pe cei care contează să afle că te-ai încurcat cu un Wynchester, vrei să spui? Vocea îi tremura, dar a continuat. Vei ieşi în societate. Excursii, cine, petreceri, Westminster. Aş fi eu ruşinea ta secretă? O chestie pe care nu o vei recunoaşte în faţa martorilor, ca nu cumva caricaturiştii să nu-şi bată joc de tine din nou? O amantă clandestină ascunsă într-un cufăr cu bonete până când va veni vremea să te joci? Sau ţinută în pod, privind de la un vizor?

O venă i-a zvâcnit la gât.

– Nu am spus „amantă".

– Prea mult angajament? a spus ea cu glas stins. Am observat că nu ai negat restul.

Crezuse că nimic nu o putea răni mai mult decât acea caricatură prostească? Să fie luată în râs de toată Anglia nu era nici pe departe la fel de umilitor decât faptul că cele mai romantice momente din viaţa ei îl umpluseră pe Lawrence de ruşine.

– Când ţi-am furat trăsura, erai îngrozit că un „compromis" fără pasiune va duce la căsătorie. Dar nu compromisul te-a speriat pe tine. Ci gândul de a fi prins cu un Wynchester. Chiar te-ai plâns: „De ce n-a putut fi Honoria?"

Pentru că Lawrence credea că fiica legitimă a lui Bean, Honoria, exista... şi era o moştenitoare. Chiar şi atunci, nu era vorba despre persoană, ci despre bani. Lawrence s-ar fi înjosit să se căsătorească cu Honoria Wynchester pentru un preţ corect. Chloe nu s-ar fi vândut atât de ieftin.

Mâinile şi picioarele îi tremurau de durere şi de umilinţă.

– În ultimele două luni, tu şi cu mine am fost în zeci de ipostaze din ce în ce mai compromiţătoare. Nu te-ai gândit să te căsătoreşti la nici una dintre ele, pentru că ai reuşit să-ţi păstrezi

secretul murdar. Nimeni nu știe, așa că nu trebuie să mă tratezi ca pe o doamnă respectabilă.

O dorea, dar își dorea să nu o dorească. Își aștepta doar timpul până când va găsi o debutantă cu potențial de ducesă și cu o zestre mare. Se aștepta ca Chloe să înțeleagă.

Asta se și întâmpla, iar ea a râs slab.

– Pentru tine, Wynchesterii sunt ca niște pene de scris. Suntem de folosit și de aruncat.

Și-a mutat greutatea.

– Nu aveam de gând să mă lepăd de tine.

– Aveai de gând să te folosești în continuare de mine. Ea s-a luptat cu înțepăturile din ceafă. Nu, mulțumesc, Excelență. Nu sunt interesată de aranjamente discrete.

Chloe își dorea mult mai mult. Își dorea un basm. Stomacul i s-a întors în fața propriei naivități. Nu va exista nici un moment magic. Dragostea ei nu era suficientă.

Ea avea bani. Poate nu atât de mulți pe cât ar putea oferi Philippa. Fondul lui Bean era menit să asigure viitorul lui Chloe, nu să fie predat unui duce și cheltuit dintr-odată. Totuși, suma ar putea fi suficientă pentru a-l tenta. Dar merita oare prețul pentru mândria ei?

– Chloe...

Simțea că se sufocă. Voia ca el să o aleagă pe ea, nu moștenirea ei. Nu voia să fie schimbabilă cu orice altă moștenitoare convenabilă. Voia să fie iubită pentru ceea ce era. Își dorea un soț care să fie mândru de ea, nu să-i fie rușine să fie văzut în prezența ei.

– Și dacă aș avea bani? a întrebat ea cu o voce joasă.

A tresărit. Acolo era. Expresia pe care o avea atunci când era pe cale să explice un concept nebănuit de elementar pe care credea că ea nu reușea să-l înțeleagă cum trebuie.

– Nu este vorba doar de bani, a recunoscut el. Mi-am petrecut ani întregi pentru a-mi restabili reputația și nu pot să arunc asta pe apa sâmbetei.

Să arunce. S-a uitat la ea și s-a gândit să o arunce.

Așa cum făcuseră și părinții ei.

– Du-te dracului!

Cuvintele lui fuseseră cioburi de sticlă, sfâșiind-o din interior.

Ea se temea că el va găsi argumente. Doar era la fel de priceput la dezbateri ca și ea. Pentru un om de stat pasionat ca Lawrence, existau cauze importante pentru care merita să lupte. Dacă el spunea ceea ce trebuia și cădea la picioarele ei cu mărturisiri de dragoste, hotărârea ei s-ar putea prăbuși.

În schimb, și-a înclinat capul și a spus:

– Îmi pare rău, Chloe!

Apoi s-a întors și a plecat.

Asta a fost tot. Nu era suficient de importantă pentru a se certa cu ea. Nu era suficient de importantă să lupte pentru ea. Nu era suficient de importantă pentru a vrea ca ea să rămână.

Era o pată albă pe o rochie frumoasă, destinată să fie mototolită și aruncată la gunoi.

Capitolul 34

Când s-au ivit zorii zilei, Chloe şi-a acoperit ochii îndureraţi cu perna. Nu avea de gând să plângă din cauza lui Lawrence. N-o va face. Dacă el nu o dorea, nici ea nu-l dorea.

Îşi repetase aceste vorbe toată noaptea, în speranţa că le va crede până dimineaţă. Până acum, nu a funcţionat. Gâtul încă îi ardea, iar ochii o usturau de lacrimi nevărsate.

Dar ea era puternică. Trecuse prin lucruri mult mai rele decât o inimă frântă. Avea să supravieţuiască şi la asta.

Dacă s-ar convinge vreodată să se ridice din pat şi să înfrunte ziua.

Până la prânz, o bubuitură în stomac i-a amintit că fraţii ei se vor întreba în curând ce se întâmplă. Ea nu coborâse la micul dejun. Nu ieşise deloc din singurătatea camerei ei de dormit. Dacă voia ca ei să o trateze ca şi cum nimic nu era în neregulă, trebuia să se arate.

A îmbrăcat prima rochie simplă, fără formă, pe care degetele ei au atins-o şi şi-a trecut o mână leneşă peste păr. Destul de bine.

Cu degete tremurânde, s-a forţat să întoarcă mânerul uşii şi să iasă pe coridor. Un murmur de voci s-a oprit brusc.

– Chloe?

A făcut o pauză, cu inima bătându-i cu putere. Sunetele nu veniseră de jos, din sufragerie, ci din salonul de făcut planuri, la doar câţiva metri mai jos pe coridor. Genunchii i s-au înmuiat.

Dacă fraţii ei vorbeau despre ea? Dacă discutau despre caricatură? Cu toţii ar fi văzut-o până acum. Ziarele de dimineaţă ale lui Graham erau servite împreună cu micul dejun.

Plămânii ei cereau aer. Nu reuşise să respire de la întâlnirea cu Lawrence. Poate că nu va mai respira niciodată cum trebuie.

Cum ar fi putut? Ea nu avea nas, gură sau față, după cum spunea restul lumii. Nu avea sentimente, gânduri sau un loc în societate.

Nu. Nu-și putea înfrunta frații. Simpatia și bunătatea lor ar fi distrus-o.

Cu inima bătându-i cu putere, s-a repezit înapoi pe ușa dormitorului ei, a închis-o bine în urmă și a rămas sprijinită de ea, cu umerii ei nesiguri tremurând de ușa dură din lemn. Alb, ca și ea. Inima îi bătea cu putere.

S-a uitat la garderoba ei plină de zorzoane scumpe și inutile.

Mătase, satin, dantelă și catifea. Cercei, pene, diademe, coroniță, piepteni, perle. Credea ea că toate astea schimbau ceea ce era?

Cu Lawrence, riscase să fie Chloe. Uneori elegantă, alteori neîngrijită, alteori prostuță. Își dăduse jos masca, sperând să nu treacă neobservată.

El își dorise ca ea să o pună la loc. Să o ascundă. Nu, să o arunce. Adevărata Chloe era mai rău decât nesemnificativă – era respingătoare. Nici o cantitate de diamante și de bucle nu ar fi putut ameliora ceea ce era de nerezolvat.

Nu mai voia nimic din toate acestea.

Cu vederea încețoșată, a deschis ușile dulapului ei și a aruncat fiecare obiect prețuit pe grămada tot mai mare din colț. Gunoaie, toate. Le-ar fi dat de pomană. Venise timpul să nu mai creadă în basme.

De ce nu putea fi suficient așa cum era? De ce nu putea fi văzută, amintită și dorită ca Chloe?

Ușa ei s-a deschis, iar Tommy a dat buzna înăuntru, cu ochii larg deschiși și cu o expresie îngândurată.

– Pleacă! a răcnit Chloe. Nu pot...

Tommy a alergat la ea, a strâns-o în brațe.

– Să nu îndrăznești să fii bună cu mine! Chloe stătea cât de nemișcată putea, fiecare os fragil. Dacă mă uit la tine, o să plâng.

– Atunci, plângi! a spus Tommy. Tremurul din vocea ei a indicat că și ea deja plângea. Poate că nu cunoștea detaliile, dar știa

despre Chloe că suferea, iar asta era suficient pentru a o răni și pe ea.

Chloe și-a îmbrățișat puternic sora, îngropându-și fața umedă în gâtul lui Tommy. Poate că ea începuse să plângă prima. Poate că plânsese în tot acest timp și nu-și dăduse seama de asta.

– Îl voi ucide, a spus Tommy înecat.

– Din coadă de câine, sită de mătase nu se poate face, a mormăit Chloe.

Tommy a smuls-o pe Chloe din brațele ei, degetele ei înfigându-se în umerii acesteia pentru a putea să o privească direct în față.

– Nu ești un câine. Ești cea mai deșteaptă, mai bună și mai plină de compasiune persoană pe care o cunosc. Te-ai născut frumoasă și pe dinăuntru, și pe afară. Cea mai fericită zi din viața mea a fost când am devenit surori. Tu ești soarele de pe cerul meu, Chloe Wynchester. Nimic nu strălucește fără tine.

– Ea este soarele de pe cerul meu, a venit vocea răgușită a lui Graham de undeva din spatele lor.

Elizabeth a trecut pe lângă el pentru a se îmbrățișa cu Chloe și cu Tommy.

– Ba nu, al meu.

Un zgomot de picioare a indicat faptul că Jacob și Marjorie se alăturaseră luptei, îmbrâncindu-se cu Graham pentru a fi următorii care să se alăture îmbrățișării în jurul lui Chloe.

– Ești perfectă așa cum ești, a venit vocea gravă a lui Jacob.

Marjorie a găsit mâna lui Chloe și a strâns-o.

– Tu ești motivul pentru care suntem o familie, a spus Graham cu înflăcărare.

Tommy a îmbrățișat-o mai tare pe Chloe și i-a șoptit:

– Tu ne faci pe toți să strălucim!

Capitolul 35

Lawrence s-a așezat pe marginea patului și și-a îngropat fața în mâini.

Faptul că i-a luat apărarea lui Chloe în public nu a făcut decât să înrăutățească lucrurile. El o rănise, nu o ajutase. A fost ultimul lucru pe care și-l dorise să îl facă. O iubea, chiar dacă nu-i putea oferi ceea ce-și doreau amândoi.

Îi luase o veșnicie să realizeze că ea era cea norocoasă.

Fusese educat să creadă că toată lumea împărtășea aceleași ambiții: un nume important, un titlu important, moștenire și terenuri aferente. Toate aceste lucruri erau un privilegiu. Cu toate acestea, dacă și-ar putea îndeplini o dorință din copilărie, aceasta ar fi să simtă că aparține unui loc. Nu ca o altă verigă rece într-un lanț de duci supuși. Își dorea să aparțină unei familii mari, zgomotoase și iubitoare.

O familie ca familia Wynchester.

Încă își dorea asta, dar mai era un lucru după care tânjea și mai mult. Voia să-i aparțină lui Chloe. Să fie demn de ea. Nu voia doar să-i dovedească lui Chloe că nevoile ei contează. Voia ca ea să știe că ea contează. Că o iubește mai mult decât ar putea exprima cuvintele.

Dar ce putea să facă în această privință?

Situația lui nu se schimbase, iar el nu făcuse decât să o înrăutățească pe a ei.

S-a gândit la acel moment de la Gunter. Momentul care a schimbat totul. Și apoi și-a amintit ce se întâmplase chiar înainte de conversația cu matroanele.

Southerby.

Contele îl uimise pe Lawrence cu ușurința cu care își recunoscuse defectele și cu lipsa totală de jenă. Southerby ar fi preferat să încerce și să eșueze – chiar să încerce, să eșueze și să devină obiect de batjocură – decât să nu încerce deloc.

Putea Lawrence să facă mai puțin?

S-a ridicat în picioare. Dacă o iubea cu adevărat pe Chloe, atunci nimic altceva nu mai conta. Cea mai bună reputație de duce din lume nu însemna nimic fără ea. Ea era totul. Orice s-ar întâmpla, puteau înfrunta orice, atât timp cât erau împreună.

Dar, mai întâi, trebuia să vorbească cu servitorii săi. Viața lui Lawrence nu va fi singura afectată de decizia pe care voia să o ia.

S-a grăbit să iasă din dormitor și a convocat o ședință improvizată în salon, lângă cuțarul cu pălării. S-a uitat în jur la Hastings, majordomul său. Peggy și Dinah, cameristele. Doamna Root, menajera lui. Jackson, lacheul său. Doamna Elkins, bucătăreasa. Lawrence ajunsese să se gândească la ei mai puțin ca la niște servitori și mai mult ca la o familie.

– Cum e copilul nepoatei tale? a întrebat-o doamna Elkins pe doamna Root.

Ochii doamnei Root au strălucit.

– Betsy și micuțul Kenneth sunt sănătoși și energici. Ar trebui să vedeți ce fețe drăgălașe și schimonosite face. Tatăl lui este absolut îndrăgostit. S-a întors spre Lawrence. Când intenționați să vă întemeiați o familie, Excelența Voastră?

Și-a dres glasul.

– De fapt, acesta este motivul pentru care v-am convocat pe toți la această întâlnire. Aș dori să-i cer mâna lui Chloe Wynchester în căsătorie.

Dinah a clipit.

– N-ar trebui să-i spuneți asta domnișoarei Wynchester?

Lawrence i-a privit pe fiecare dintre ei în ochi.

– Ea nu are zestre. Cuvintele i-au căzut de pe buze ca niște greutăți de plumb. Dacă ne căsătorim, nu-mi voi putea permite această casă din oraș. Nu știu cât timp îmi voi putea permite să te plătesc. Poate doar o lună sau două. Bineînțeles că voi scrie

scrisori de recomandare entuziaste. A făcut o pauză. Sau... îmi pot relua vânătoarea de moștenitoare.

Hastings s-a dat pe spate.

– Renunțați la domnișoara Wynchester, Excelența Voastră?

– Și șansa dumneavoastră la dragoste? a reluat doamna Root îngrozită. Nu ați auzit nimic din ce am spus despre sensul familiei?

– Doamna Root și cu mine am vegheat asupra dumneavoastră timp de zeci de ani, a spus Hastings. Așteptând momentul în care veți găsi în sfârșit fericirea.

Ochii doamnei Elkins erau blânzi.

– Există mii de bucătării, Excelență. Dar nu există decât o singură domnișoară Wynchester. Găsirea unui nou post va merita, dacă asta înseamnă că în sfârșit sunteți fericit și iubit.

Peggy și Dinah au dat din cap.

– Ce căutați încă aici? a spus Jackson pe un ton aspru. Nu aveți o domnișoară frumoasă de câștigat?

– Mulțumesc. Glasul lui Lawrence era atât de răgușit, încât cuvintele abia dacă erau inteligibile. Voi... voi face tot ce este nevoie pentru a vă ține pe toți aproape cât mai mult timp.

Cu pași repezi, s-a îndreptat spre biroul său. Ajuns acolo, a scos cerneală, pergament, ceară. Nu avea să se întoarcă cu forța în viața lui Chloe, dar avea să facă tot ce-i stătea în putință pentru a-i arăta cât de mult avea nevoie de ea în viața lui.

Penița lui zgâria pe coala de hârtie în salturi, în timp ce studia fiecare cuvânt și fiecare frază. Dacă era nevoie de o sută de ciorne mototolite pentru a ajunge acolo, așa să fie. Avea o singură șansă de a reuși. Să-i demonstreze cât de mult însemna ea pentru el, fără nici o umbră de îndoială.

Dacă ar accepta rugămintea de a-l însoți la operă, ceilalți ar vedea prezența ei ca pe o cerere în căsătorie publică.

Chloe ar ști că este mult mai mult decât atât. Loja lui privată era o fereastră către sufletul lui. O invitație era o declarație de dragoste. Lawrence o va primi în lumea lui, așa cum ea a făcut-o pentru el.

Și dacă ea nu accepta...

Lawrence ar trebui să se învinovățească doar pe el însuși pentru o viață fără dragoste.

Capitolul 36

Soarele apunea când Chloe şi-a oprit vizitiul în faţa bisericii St. Giles, la acelaşi stâlp unde îl întâlnise prima dată pe Bean. I se părea potrivit.

Femeia care se ocupa de organizaţia caritabilă pentru angajarea femeilor s-a grăbit să o întâmpine.

–Mulţumesc foarte mult, domnişoară Wynchester. Şi-a dus o mână la piept. Donaţia dumneavoastră va ajuta nenumăraţi enoriaşi să obţină posturi şi să primească salarii. Acest lucru va schimba atât de multe vieţi.

Chloe era fericită să ajute. Păstrase câteva dintre cele mai simple haine ale sale pentru viitoarele aventuri ale lui Jane Brown, dar majoritatea se aflau în cuferele pe care mai mulţi voluntari le transportau acum în biserică.

Odată cuferele livrate, ea s-a întors spre trăsura ei.

Un băieţel de vreo şase ani stătea uimit în faţa ei, privind în sus, cu ochii mari.

Pantofii îi erau prea mici. Vârfurile fuseseră tăiate pentru a permite degetelor de la picioare să iasă în afară. Cămaşa şi pantalonii săi ponosiţi atârnau mari pe corpul lui subţire, de parcă ar fi fost menit să crească în ele. Se îndoia că materialul zdrenţuit va rezista până la vară.

Chloe s-a aplecat într-un genunchi în faţa lui, fără să ţină cont de murdăria care i se prelingea acum prin fustă. Îşi putea permite haine noi. Băiatul ăsta nu.

A băgat mâna într-un buzunar interior şi i-a înmânat o pungă simplă, legată cu sfoară.

A clătinat din cap.

–Ce să fac eu cu o poşetă de fată?

Ah. Nu era un hoț de buzunare, ca ea. Nu încă, oricum.

– Înăuntru este un ban de aur. Cel pe care Bean i-l dăduse aici, chiar în acest loc. Și mănuși roșii și calde.

Acestea din urmă s-au dovedit a fi cele mai convingătoare. I-a smuls geanta din mână ca și cum s-ar fi temut că se va răzgândi și a intrat în fugă într-una dintre numeroasele case dărăpănate, fără să se uite înapoi.

Chloe s-a ridicat în picioare și și-a curățat pământul de pe genunchi. Mănușile aveau acum o casă nouă, cu un proprietar care le va aprecia.

În ceea ce privește moneda... cine știe? Poate că ar putea cumpăra o nouă pereche de pantofi. Sau poate că, peste un deceniu, un tânăr va da moneda mai departe unui alt copil aflat în nevoie.

Se simțea mai ușoară pe drumul de întoarcere spre Islington. Dulapurile din camera ei de dormit nu mai erau pline până la refuz. Mai degrabă conțineau articolele pe care Chloe dorea să le poarte cu adevărat. Exista câte ceva pentru orice eventualitate: o adunare de cartier aici, o raită clandestină la azilul de bătrâni...

Ea nu avea nevoie de ducele de Faircliffe sau de lumea nobilimii. N-aveau decât să o denigreze și să se debaraseze de ea dacă doreau. Nu mai permitea să fie rănită.

În timp ce urca pe aleea din fața casei, și-a afișat pe chip o expresie lipsită de griji, de dragul fraților ei. Poate că nu era încă fericită, dar avea să fie. Nu voia ca ei să își facă griji pentru ea... sau, mai rău, să le fie milă de ea.

Graham și Elizabeth erau așezați la locul de luat masa când Chloe și-a făcut curaj să intre în cameră. I-au zâmbit, ca și cum și ei s-ar fi prefăcut că astăzi fusese o zi normală ca oricare alta. Dar ziarele erau acolo, pe masă.

– Îmi pare atât de rău, Chloe. Cuvintele lui Elizabeth au fost blânde. Vrem ca tu să fii fericită și nu știm cum să facem să fie așa. Dacă vrei să dai foc la tot, noi te susținem. Dacă ești îndrăgostită de Faircliffe, te susținem și cu asta.

– Oricum ar fi, va ajunge în Tamisa, a avertizat Graham. Dar îl voi pescui înapoi dacă îl iubești.

Tommy și Marjorie au intrat și s-au așezat lângă Chloe.

– Despre ce vorbim? a întrebat Tommy.

– Despre cel care nu o merită pe sora noastră, a răspuns Graham.

– Și care nu va mai fi menționat niciodată, a adăugat Elizabeth.

Majordomul a apărut în ușă.

– Livrare. Randall a ridicat o tavă argintie. Pentru domnișoara Chloe, de la ducele de Faircliffe.

– Cel care nu va fi menționat decât de majordomul nostru, a corectat Graham.

– Îl iau eu. Chloe a acceptat pergamentul împăturit cu degete nesigure. Lacheul său așteaptă un răspuns?

Randall a clătinat din cap.

– Nu, domnișoară. Scrisoarea a sosit acum câteva ore, în timp ce erați plecată.

Frații ei au făcut un schimb de priviri, apoi s-au ridicat de la masă în același timp.

– O să îți oferim intimitate, a murmurat Elizabeth.

Ochii lui Tommy s-au întâlnit cu cei ai lui Chloe.

– Sunt sus, dacă ai nevoie de mine.

Chloe a dat din cap cu recunoștință. A așteptat până când vocile fraților ei s-au stins, apoi și-a strecurat un deget tremurând pe sub pliul de pergament pentru a-i rupe sigiliul. Era aceasta o mustrare pentru că îi dăduse viața lui Lawrence peste cap pentru un tablou de doi lei? După ultima lor întâlnire, ce mai era de spus?

În scrisoarea împăturită se afla ceva ciudat. Un disc plat cu o formă ciudată, mai degrabă ca o piesă de puzzle. A înclinat-o în mână.

Era un bilet de fildeș pentru loja privată a ducelui de Faircliffe la teatru.

Draga mea domnișoară Chloe Wynchester,

În această seară, de la ora opt, Teatrul Regelui va prezenta „Don Giovanni". Este una dintre operele mele italiene preferate și mi-ar plăcea să împărtășesc această experiență cu dumneata.

Dacă ești liberă în această seară, ar fi o mare onoare pentru mine să mă însoțești în loja mea privată.

Aș fi încântat să te primesc personal și, dacă preferi, aș fi bucuros să îți trimit trăsura mea.

Dacă ai alte planuri sau dacă nu ești interesată de continuarea asocierii noastre, te înțeleg.

Slujitorul tău,
Faircliffe

Degetele lui Chloe tremurau atât de tare, încât a trebuit să citească întreg textul de trei ori înainte de a înțelege ce scria.

O invita să stea cu el în cea mai publică lojă privată de teatru din toată Londra. Orice tânără domnișoară necăsătorită aflată în căutarea unui soț visa să se afle în acea lojă, spre invidia tuturor prietenilor ei.

Invitarea lui Chloe în acele locuri consacrate nu era o mică scuză, ci cel mai evident mod posibil de a le spune tuturor celor care îndrăzniseră să râdă de ea să se ducă dracului. Era o declarație fără scrupule față de caricaturist, față de matroane, față de băieții de pe stradă, față de sute de martori și față de miile de bârfe.

A strâns scrisoarea la piept și a încercat să respire.

Nu era doar o invitație la operă. Era Lawrence spunând „te văd și mă voi asigura că și ceilalți o vor face".

O alegea pe ea, mai presus de orice altceva. O declarație simbolică atât de flagrantă însemna căsătorie; cu numele, cu fapta și în public, dacă ea dorea să o accepte. Pulsul ei a accelerat sub mâinile tremurânde.

Următorul pas depindea de ea.

S-a ridicat în picioare și a privit în jurul sufrageriei goale care fusese atât de plină de frați cu câteva clipe înainte. A accepta această invitație însemna să îl aleagă și pe Lawrence mai presus de orice altceva. Ar însemna să-și părăsească familia sigură, veselă și iubitoare și să pășească într-o lume care, fără îndoială, va conține de mâine toate noile caricaturi care își vor bate joc de ea și de bărbatul pe care îl iubea.

Ar putea să o facă? Ar îndrăzni să o facă?

A aruncat o privire la ceas. Mai era mai puțin de o oră până când opera urma să înceapă. Dacă Chloe voia să aibă un viitor construit pe iubire, era timpul să acționeze acum.

Iar un Wynchester nu spunea niciodată nu aventurii.

S-a repezit la dulapurile ei. Dacă avea de gând să meargă până la capăt cu asta, avea să o facă cum trebuie. O ducesă ar fi fost memorabilă; ar fi spus ce gândea, ar fi ieșit în evidență și ar fi luat apărarea ei și tuturor celor care nu puteau să se apere singuri.

Și dacă se înșela în privința lui Lawrence, dacă se înșela în legătură cu ceea ce însemna această invitație, dacă se înșela în legătură cu felul în care vor decurge lucrurile, dacă își risca toată ființa atât de public...

Oricum ar face-o.

De acum, teatrul începuse să se umple de spectatori. Chloe s-a îmbrăcat cât de repede și cât de atent a putut. Lawrence trebuia să fie deja cocoțat sus, în turnul său singuratic, așteptând să vadă dacă va exista vreun răspuns la deschiderea sa.

În timp ce făcea călătoria către teatru, genunchii lui Chloe tremurau și inima îi bătea în pieptul încorsetat.

Aceasta nu era o repetiție de antrenament, ca acelea pe care ea și frații ei le făceau înainte de a se lansa în ceva nou și sălbatic.

Nu îi avea pe Jacob și Graham care să o apere, sau pe Elizabeth cu sabia ei, sau pe Tommy, în rolul neînduplecatei mătuși Wynchester.

Chloe va trebui să facă asta singură, pentru ea însăși.

A intrat în Teatrul Regelui cu fruntea sus. Cunoștea planul arhitectural pe de rost, după nenumărate vizite cu Bean și, mai târziu, cu Marjorie. Loja Faircliffe fusese un loc singuratic încă de pe atunci. Bătrânul duce fusese proprietarul, dar fiul său era cel care își petrecea fiecare spectacol acolo, singur, cu privirea mereu îndreptată spre scenă.

În seara asta, Chloe venise pentru Lawrence, dar venise ca ea însăși. Nu era o doamnă de rang înalt, crescută pentru a fi o copie vie a celei mai recente apariții a modei pariziene. Ea era Chloe Wynchester, ale cărei gusturi erau mult mai eclectice.

Purta pantofii ei preferați, ciorapii ei preferați, corsetul ei preferat, rochia ei preferată și șalul ei preferat. De asemenea, aceștia erau cerceii ei preferați, colierul ei preferat, boneta ei preferată, broșa ei preferată. Faptul că nimic din toate acestea nu se potrivea, nu conta câtuși de puțin. Aceste articole erau confortabile, strălucitoare și de neratat. Ele o făceau fericită.

Dacă caricaturiștii ar fi luat în derâdere ținuta ei, pur și simplu ar fi purtat-o din nou.

De data aceasta, toată lumea își va aminti de ea.

Era Lawrence pregătit pentru o asemenea declarație? Ea nu știa. Dar acceptarea ei însemna să o accepte în întregime. Se săturase să se ascundă în spatele unor pseudonime și a unor haine simple. Era pregătită să fie Chloe.

Chiar dacă lucrul acesta ar fi însemnat să meargă singură acasă, măcar ar fi fost suficient de curajoasă să ignore râsetele și să fie ea însăși.

Era ora opt fără un sfert când a ajuns la lojele private. Toate candelabrele erau aprinse. Sosirea ei urma să fie vizibilă pentru toți spectatorii din sală.

A intrat în loja Faircliffe ca și cum locul ei ar fi fost acolo.

Lawrence aștepta. A făcut ochii mari când a văzut-o. Apoi, un zâmbet lent și neîncrezător i-a curbat buzele până când gropița i-a strălucit.

– Ai pus boneta făcută de mine.

Zâmbea acum, bestia arogantă.

– Am gusturi îndoielnice, i-a spus ea cu subînțeles.

Nu a fost nevoie să-i spună că, dacă tema ei era „toate lucrurile mele preferate", nu avea de ales decât să poarte boneta lui.

Sclipiri de lumină străluceau în public, în timp ce paharele cu șampanie se înclinau în direcția lor. Cuvintele lor nu ar fi fost auzite, dar fiecare fir și fiecare gest ar fi fost hrană pentru bârfe timp de săptămâni întregi.

– Am fost un prost, a spus el. Am reacționat din teamă și dintr-un sentiment de datorie deplasat.

Ea a ridicat sprâncenele.

– Poate datoria să fie deplasată?

– Nu credeam. Cuvintele lui erau lente, dar sigure. Acum știu mai bine.

– Ești încă duce, i-a reamintit ea. Încă mai ai o sală cu portretele tuturor ducilor care au venit înaintea ta și încă te bucuri de reputația de a fi la fel ca ei. Nu o arunca pe seama mea decât dacă ești sigur. Gândește-te bine și du-te după ceea ce îți dorești cu adevărat.

– Am făcut-o. Sunt. Vreau totul. Privirea lui albastră ca de cristal nu a părăsit-o nici un moment pe a ei. Te vreau pe tine.

– Vrei să ne întoarcem la cum erau lucrurile?

– Nu. Vreau să merg cu tine spre viitorul nostru, mână în mână. A respirat adânc. Îmi pare rău că m-am răstit la tine. Am lăsat opiniile altora să cântărească mai mult decât ale mele.

– Trebuie să te gândești la ducat, a murmurat ea. Viitorii tăi moștenitori.

– Așa este, a aprobat el. Ar fi trebuit să mă gândesc la ei. Știu cum este să crești singur, ignorat de tatăl meu, cu așteptările generațiilor care atârnă asupra mea. Iar tu știi cum este să fii iubită. Să fii fericită. Să accepți și să fii acceptată; să te distrezi, să fii o echipă. Care este moștenirea cea mai bună?

Și-a dres glasul.

– Răspunsul meu va fi subiectiv.

– Așa cum ar trebui să fie. Buzele lui s-au răsucit. Am prețuit reputația mea excelentă mai presus de orice altă preocupare. Am crezut că definiția societății pentru mireasa perfectă sau pentru căsătoria perfectă ar trebui să fie și definiția mea. Dar oamenii se schimbă. Uită-te la tine, de exemplu.

Ea s-a încordat, așteptându-se ca răsturnarea bruscă a cuvintelor lui să îi provoace o flacără de căldură pe gât și pe chip. Uită-te la ea, un carusel de culori, un melanj de stiluri, toate într-una singură.

Dar nu s-a înroșit. Era mândră de ea însăși. Ea alesese să vină aici, alesese să facă asta.

Iar el o alegea pe ea în schimb. Aici, acum, unde toată lumea putea vedea.

– Nu ne-am fi întâlnit dacă nu ai fi încercat să furi tabloul acela și nu m-ai fi răpit pe mine din greșeală. A făcut un pas mai aproape. Motivul tău ascuns a fost cel mai bun lucru care mi s-ar fi putut întâmpla.

– Cel mai bun lucru care ni s-ar fi putut întâmpla, a corectat ea. Încercai atât de mult să te potrivești idealurilor altcuiva, încât nu ți-ai dat seama că ești deja perfect așa cum ești. Nu trebuie să te potrivești unui tipar învechit pentru a fi demn. Ai fost întotdeauna, încă de la început.

– Vreau să fiu un duce de care să fiu mândru. Pentru a face asta, trebuie să fiu genul de tată pe care și l-ar dori copiii mei. Iar asta înseamnă să aleg dragostea pe primul loc.

Poate că, până la urmă, obrajii i se vor înroși.

– Dragoste?

A îngenunchiat.

– Te iubesc, Chloe Wynchester! I-a întins mâna. Nu am nevoie de ceva ce îmi poți da tu. Am nevoie de tine. Căsătorește-te cu mine. Ai deja inima mea. Vrei să mă iei și pe mine cu totul, pentru tot restul vieții noastre?

Chloe a căzut și ea în genunchi și și-a pus mâinile într-ale lui.

– Doar dacă mă iei și tu pe mine toată.

– Ar fi plăcerea mea. Îl simțea cum zâmbește mulțumit în timp ce o trăgea în brațele lui. Te iubesc atât de mult. Lasă-mă să-mi petrec restul vieții noastre dovedindu-ți cât de mult.

– Și eu te iubesc, de aceea simt că trebuie să te avertizez... Și-a înclinat gura spre urechea lui. Capetele noastre se află sub balustradă. Nimeni nu ne poate vedea. Vor crede că furi un sărut.

– Atunci vor avea dreptate, a spus el, și i-a acoperit gura cu a lui.

Nu au mai zărit scena până la pauză.

Capitolul 37

În dimineața următoare, Lawrence s-a întins pe un fotoliu cu Chloe în ceea ce familia Wynchester numea pe bună dreptate „salonul fraților". Era câte un frate sau o soră Wynchester în fiecare colț. Și-ar fi dorit să se considere ca făcând parte din familie și a încercat să se consoleze cu victoria faptului că erau dispuși să o împartă pe Chloe.

În acest moment, viitoarea lui mireasă era cuibărită la pieptul lui, cu ochii devorând rapid cartea din mâinile ei. Urma să fie titlul ales de ea pentru întâlnirea cercului de lectură de luna viitoare – poate. Era un mic munte de volume legate lângă șezlong... care se luptau pentru această onoare. Lawrence bănuia că în viitorul lor urmau multe alte nopți în fața focului exact ca aceasta.

Graham citea și el pe canapeaua de vizavi. În loc de romane, pernele lui erau pline de ziare de mare tiraj. Din când în când, gâtul lui scotea un sunet foarte apropiat de un chicotit și își ridica brusc privirea din ziar, cu ochii scânteietori, doar pentru ca apoi Chloe să avertizeze: „Să nu îndrăznești!", fără să-și ridice ochii din cartea pe care o avea în mână.

Marjorie umpluse fiecare masă cu obiecte la întâmplare pentru naturile ei statice, dar se pare că nu se hotărâse asupra formei lor finale. Se plimba de la o masă la alta, adăugând fructe, îndepărtând flori, rearanjând vasele de ceramică. Nu era nici un șevalet la vedere, deși purta un halat peste rochie și avea o mică pată de vopsea albastră pe un obraz.

Jacob stătea în centrul unui covor mare, înconjurat de cinci dihori jucăuși și de un paravan gros făcut din pături rulate. Reușise să-l convingă pe unul dintre dihori să sară printr-un

cerc de lemn în schimbul unei bucăți de varză, deși Lawrence nu putea înțelege ce scop nefast ar putea avea dihorii acrobați.

Elizabeth se așezase la pian, cântând melodii familiare și reproducând imitații stranii ale vocilor altor frați, atât bărbați, cât și femei. Din când în când, un refren entuziast nu părea să iasă din gura ei, ci mai degrabă din gura unuia dintre dihorii lui Jacob sau din dreptul unui ciorchine de struguri al lui Marjorie.

Tommy se cocoțase pe marginea unui fotoliu cu dungi, îmbrăcată în ceva ce ea numea „guvernantă din Yorkshire". Din când în când spunea câte o frază, iar Elizabeth îi corecta accentul până când Tommy obosea să repete: „Și acum, trecem la lecția a doua dacă vreți, copii", și pleca în grabă doar pentru a se întoarce în cu totul alt costum. Până acum, în seara asta, fusese și marinar, și docher, și pescar. „Pescăriță", după spusele lui Chloe.

Lawrence a presupus că Wynchesterii trebuie să aibă o mie de astfel de glume în privat. Abia aștepta să le afle pe toate.

Jacob se oferise să-i împrumute un cerc de lemn și un dihor de rezervă, dar Lawrence a refuzat cu amabilitate. Habar nu avea ce să facă cu un rozător dresat pentru circ, dar știa ce voia să facă cu Chloe: să o țină aproape pentru tot restul vieții lor.

Probabil că era singurul lucru pe care îl vor putea face vreodată. Lawrence nu avea fondurile necesare pentru a o copleși cu bijuterii scumpe și cu vacanțe exotice pe care și-ar fi dorit să i le ofere.

I-a sărutat creștetul.

Și-a înclinat fața spre el cu un zâmbet.

– Cum de sunt atât de norocoasă să îl câștig pe frumosul prinț?

– Eu sunt cel norocos, i-a reamintit el. Tu ești cea care are în spate un prinț extraordinar de elegant și cu buzunare îngrozitor de goale. S-ar putea să nu-ți pot oferi viața pe care o meriți, dar pot să-ți promit un lucru. Poate că vom fi săraci, dar vom fi fericiți.

Graham a ridicat privirea din ziarele sale.

Tommy și-a dres glasul.

Elizabeth a încetat să mai cânte la pian.

Unul dintre dihorii lui Jacob a scăpat din gardul de bumbac rulat.

– Ăăă... Chloe a lăsat cartea jos și s-a așezat în picioare cu fața la Lawrence. Cum este posibil ca tu să nu fi înțeles pe deplin cât de bogat era Bean?

Lawrence s-a încruntat.

– Baronul era bogat. Asta nu înseamnă că și tu ești. Nici măcar nu ți-a oferit o zestre. Chiar tu ai spus-o.

– Pot să-i spun? a implorat Tommy.

Graham a ridicat din umeri.

– E un Wynchester acum, de ce nu?

Pieptul lui Lawrence a tresărit la auzul acestor cuvinte.

– Sunt... un Wynchester onorific?

– Nu onorific, a corectat Jacob. Ești un Wynchester pursânge.

Elizabeth a bătut cu bastonul în piciorul lui Lawrence.

– Atât timp cât te acceptăm, singura cerință pentru a fi un Wynchester este să vrei să fii cu toată inima ta.

– Îmi doresc asta mai mult decât mi-am dorit vreodată ceva, a recunoscut el, cu pulsul accelerat. Oare chiar... chiar era...? Există vreun fel de ceremonie pentru a mă accepta?

Ochii lui Chloe râdeau către el.

– Doar acceptă. Am decis deja să te includem.

– Accept! Era în extaz. Își dorise să-i aparțină de atât de mult timp, încât încă nu i se părea real. Dar fața ta de mai devreme... Mai e ceva ce nu-mi spui?

– Ei bine... Și-a mușcat buza.

– Chloe are douăsprezece mii de lire sterline, a rostit Tommy cu un accent de Yorkshire acceptabil.

Lawrence nu a putut descifra silabele.

– Are... ce?

– Ei bine, sunt mai mulți acum. Chloe a smuls un fir de ață. Moștenirea mea a fost de douăsprezece mii, dar Bean îmi dăduse o sumă substanțială atunci când am devenit Wynchester. Ceea ce nu am cheltuit pe modă, am investit în cele cinci procente. Nu mi-a mers rău.

– De ce i-ai cheltuit pe fleacuri? a certat-o Elizabeth. Știi că Bean a vrut ca tu să economisești moneda și să folosești banii familiei pentru...

– Ai mii de lire și bani de familie care stau degeaba?

Lawrence a rămas cu gura căscată la Chloe.

– Cu toții avem, a adăugat Tommy ridicând din umeri.

– Nu și casa, a explicat Elizabeth. Bârfele au dreptate în legătură cu faptul că proprietatea a fost pusă sub sechestru.

Graham și-a zbârlit foile de ziar.

– Trebuie să ne consolăm cu „mila" noastră, așa cum spun ziarele.

– Milă?

Cuvântul a ieșit cu un gâfâit din gâtul lui Lawrence. Cu douăsprezece mii de lire sterline, puteau să plătească datoriile, să facă investiții prudente și să economisească cea mai mare parte rămasă. Poate că el și Chloe nu vor construi prea curând palate care să rivalizeze cu Carlton House, dar ei și averea moștenită vor fi bine.

Era mai mult decât visase.

Tommy a sărit de pe scaun, uitând de deghizarea de guvernantă.

– Putem să-i dăm cadoul nostru de nuntă?

– Nu suntem încă căsătoriți, a subliniat Chloe. Nu s-au citit cele trei săptămâni de anunțuri de căsătorie.

– Se pare că ne putem permite o licență pentru a sări peste acest pas, a spus Lawrence cu o voce slabă.

– Veniți! Elizabeth a bătut podeaua cu bastonul ei. Urmați-mă!

Frații s-au așezat în urma ei ca într-o paradă bine exersată.

Când s-au îndreptat spre scări, Lawrence și-a făcut ochii mici la următorul palier.

– Este vorba de materiale de artă? Mi-a făcut Marjorie un alt atelier?

– Fără studio. Dihorul lui Jacob l-a ciugulit părul. Doar cutii.

– Șșșt, au șuierat ceilalți. Acritură!

Elizabeth a deschis ușa către o cameră mică dincolo de palier.

– *Et voilà!*

Lawrence a clipit. Era, într-adevăr, un dulap înțesat cu lăzi de lemn.

– Mulțumesc! a spus el politicos. Ce reprezintă?

Tommy i-a zâmbit.

– Menajera ta ne-a dat registrele tale. Aceste lăzi conțin toate cărțile și tablourile pe care a trebuit să le vinzi ca să te descurci de când ai început să o ajuți pe Chloe. Covoarele tale urâte sunt chiar în spate.

A început.

– Doamna Root v-a predat registrele mele personale?

– Oh, bine, m-am furișat înăuntru și le-am luat. Tommy a smuls un inel de chei dintr-un cârlig de pe perete și i-a aruncat setul zornăitor lui Lawrence. Poți să le iei înapoi.

El a rămas cu gura căscată la ea.

– Ai cheile menajerei mele?

– Bineînțeles că nu! Graham a respins această afirmație cu mare supărare. Ne-am făcut propriile chei.

– Și noi te-am făcut al nostru. Chloe i-a zâmbit obraznic. Lawrence Gosling, al optulea duce de Faircliffe, al șaptelea Wynchester infractor.

Și-a acoperit fața cu mâna.

– Nu-mi vine să cred că voi, nenorociților incorigibili, ați copiat cheile doamnei Root.

– Fără renegări, l-a informat Elizabeth cu voioșie. O dată ce devii Wynchester, întotdeauna vei fi un Wynchester.

– De fapt... Graham s-a întors cu fața la el. Acum te poți alătura aventurilor noastre!

Fața lui Jacob s-a luminat de entuziasm.

– Cum te descurci cu controlul păsărilor de pradă?

– Nu-i dați noului nostru frate un răpitor de companie, a spus Tommy cu fermitate.

– Sau să îl învețe cum să îl strige, a adăugat Chloe.

Jacob și-a dus o mână la gură și a scos un gâlgâit îngrozitor.

Câteva secunde mai târziu, o bătaie ritmică s-a auzit în cea mai apropiată fereastră.

– Ăsta e Hippogriff. Pieptul lui Jacob s-a umflat de mândrie. O să vă prezint imediat.

– Mâine va fi destul de bine, l-a informat Chloe pe fratele ei, apoi și-a îndreptat ochii iubitori către Lawrence. Nu erai pe cale să mă duci la o seară în castelul tău dărăpănat, Făt-Frumos?

– Oh, ba da! A tras-o imediat în brațele lui. Este exact ceea ce vreau să fac.

Și așa a făcut.

Epilog

14 iunie 1817
Casa din oraș a lui Faircliffe

Chloe s-a învârtit în brațele soțului ei în centrul unei săli de bal grandioase, plină de lumini, de oameni și de muzică. După orice criteriu, gala de sfârșit de sezon a familiei Gosling-Wynchester a fost o splendidă petrecere zgomotoasă, chiar dacă poate nu tocmai genul pe care și l-ar fi imaginat strămoșii soțului ei.

În primul rând, centrul atenției de astă-seară nu au fost orchestra și dansul, ci mai degrabă biblioteca privată de odinioară, deschisă acum oaspeților. O sută de oameni se aflau pe ringul de dans, dar zeci de persoane se agitau în biblioteca renovată, instalându-se pe o canapea de pluș pentru a răsfoi paginile unei cărți intrigante sau admirând vaza angelică de pe piedestalul ei de onoare și operele de artă de pe pereți.

Grație îndrumării lui Marjorie, Lawrence atârnase chiar și unul dintre tablourile sale: o natură moartă cu fructe de soc și mango.

El și Chloe și-au împărțit programul în mod egal: o parte pentru a dansa, o parte pentru a sta de vorbă cu invitații și așa mai departe. A fost cel mai bun tip de epuizare. Nu mai zâmbise atât de mult în toată viața ei. Obrajii o dureau de la râs, picioarele îi amorțeau de la dans, gâtul îi era inflamat de la conversațiile încântătoare cu atât de mulți prieteni, vechi și noi.

Chloe și-a înclinat gura spre urechea soțului ei în timp ce dansau un vals.

– Liderul Camerei Comunelor se ceartă cu Lady Quarrington pentru marțipan?

– Fratele tău îl are pe Tiglet îndesat în vesta lui, i-a răspuns Lawrence în șoaptă. Îi putem da drumul dacă este necesar.

Chloe i-a zâmbit înapoi.

La început, se temea că va fi o luptă pentru el să învețe să conducă societatea, mai degrabă decât să permită societății să îl conducă pe el, dar ducele ei plin de viață a fost mai mult decât o provocare.

În ceea ce privește teama ei că nu va fi niciodată suficient de memorabilă pentru a fi nobilă, Chloe descoperise că prejudecățile lor erau irelevante. Nu avea nevoie de aprobarea lor. Ducesa de Faircliffe făcea – și purta – ceea ce dorea. Nu văzuseră ei caricaturile?

Ea și soțul ei își adunaseră cu bucurie propriul cerc de oameni puternici. Unii erau nobili, alții din lumea mondenă, unii gânditori, unii poeți. Câțiva oameni de stat și polițiști. O sumedenie de artiști. Și fiecare membră a cercului de lectură al lui Chloe... dintre care câteva păreau să fi adus cu ele la gală recomandarea cercului de lectură al lui Chloe: *Legături primejdioase* a lui Pierre Choderlos de Laclos.

În ultimele săptămâni ale Parlamentului, ea și Lawrence lucraseră zi și noapte la difuzarea de broșuri, participând la acțiuni de caritate, analizând cercetări, rescriind propuneri de legi și punând laolaltă observații planificate și întrebări incisive pentru a da naștere unei serii de discursuri fără greșeală. El fusese magnific.

– După asta, a murmurat soțul ei, va fi un rai să nu faci absolut nimic pentru o vreme.

– Oh, nu știu. Chloe și-a purtat vârful degetului pe reverul lui și și-a mișcat sugestiv sprâncenele. Sunt sigură că ne putem gândi la ceva.

El a făcut ochii mari și a șoptit:

– Crezi că ar observa că lipsim de la propria noastră petrecere?

Ea a zâmbit către el.

– Hai să aflăm.

Mulțumiri

Această carte nu ar fi existat fără sprijinul nepreţuit al atâtor oameni incredibili: Lauren Abramo, strălucita mea agentă, pentru toată înţelepciunea şi încurajarea. Leah Hultenschmidt, editorul meu fabulos, care fost alături de mine de la început şi care este o persoană fenomenală. Întregii echipe de la Forever, de la artă la promovare şi editare – sunteţi fantastici.

Mulţumiri enorme lui Rose Lerner, ale cărei sugestii bine informate şi atente sunt incomparabile. Fabuloşilor mei cititori beta: Erica Monroe, Emma Locke şi Tracy Emro, plus echipei mele minunate de cititori ai primelor forme ale cărţilor – sunteţi un colac de salvare. Asistentei mele neîntrecute, Laura Stout, care mă ajută de când m-am născut (bună, mamă!) şi care se ocupă de expedierea premiilor şi de toate celelalte sarcini pe care nu le pot îndeplini eu din Costa Rica. Vă mulţumesc tuturor foarte mult!

Nu aş fi reuşit să dovedesc anul trecut fără sprijinul şi încurajarea neobosită din partea a mai multor oameni pe care nu am loc să-i numesc, dar voi încerca: Mary, Julie, Darcy, Darcy, Jean, Karen, Rachel, Heidi, Lenore, Janice, Christi, Janet, Bernardita, Diana, surorile mele Jewel şi Elite 8, ale căror ore de pe Zoom sunt o încântare absolută.

Mii de mulţumiri şi toată dragostea mea se îndreaptă către eroul meu personal de poveste, Roy Prendas, care nu numai că a venit cu ideea nunţii noastre pe tema Regency, dar mă ajută în nenumărate feluri pentru a-mi permite să petrec cât mai mult timp posibil scriind următorul capitol. Te ador! Îmi oferi dragoste veşnică în fiecare zi.

În cele din urmă, vreau să le mulțumesc cititorilor mei incredibili, minunați. Sunteți cu toții atât de distractivi, amuzanți și inteligenți. Îmi plac e-mailurile voastre și ador să discutăm despre cărți împreună în cadrul newsletterului VIP List, pe rețelele de socializare și în grupul nostru Historical Romance Book Club de pe Facebook. Entuziasmul vostru face ca romantismul să se întâmple.

Vă mulțumesc pentru tot!